

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MINE TO GAIN

MAGGIE RAWDON

MINE TO GAIN

MAGGIE RAWDON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

KAZANMAK İÇİN BENİM

MAGGIE RAWDON

OCEANOFPDF.COM

Telif Hakkı© 2024 yazar Maggie Rawdon

Düzenleme Kat Wyeth - Editör (Kat's Literary Services)

Düzeltilme Vanessa Esquibel - Düzeltilmen (Kat's Literary Services) Kapak

Fotoğrafi - Michelle Lancaster - www.michellelancaster.com

Kapak Tasarımı - Maggie Rawdon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar tamamen hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[İçerik Notu Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45 Sonsöz](#)

[Ayrıca Maggie Rawdon](#)
[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

İÇERİK NOTU

Okumadan önce isteyebileceğiniz içerik bilgilerinin bir listesini [web sitemde](#) bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Keşke onun yerine kardeşimi alsaydım diyen okurlarıma.

OceanofPDF.com

B*eatrix*

Yeterince yorulduğunuz o anı biliyor musunuz? İçindeki her şeyin Hayatınız yokuş aşağı kayıyor ve şimdi, hayal edilebilecek en küçük, en saçma şey sizi her şeyi yakıp yıkma moduna sokmak üzere mi? Şu ben böyleyim. Queen City Chaos futbol takımının ek binasının önünde, aslında çok sevimli bir beyefendi olduğundan emin olduğum ama şu anda oyuncularla kesin kıyamet arasındaki son kale gibi takıma erişim gücünü kullanan bir adamın önünde duruyorum.

"Dediğim gibi, henüz rozetim yok. Hâlâ yeniyim ama adım Beatrix Xavier. Listede olmalıyım. Madison Westfield'ın asistanıyım ve halkla ilişkiler ekibinin parçasıyım."

"Rozetiniz yoksa içeri giremezsiniz." Şimdi bana bakma zahmetine girmiyor.

"Bu etkinliğe katılmam gerekiyor ve halkla ilişkiler ekibi yaka kartımın olmadığını biliyor. Listede olacağımı söylediler. Lütfen birini arayıp tekrar kontrol ettirir misiniz? Halkla ilişkiler personeli listesinde olduğumu göreceksiniz, söz veriyorum." Ona en tatlı gülümsememi veriyorum, makul olması için dua ediyorum. Saatime bir göz atıyorum. Resmi olarak geç kalmama yaklaşık iki dakika var ve bu endişe midemi bulandırıyor.

"Hanımefendi, kişisel iyilikler için zamanım yok. Bu gece burada bir etkinliğimiz var. Tarayabileceğim bir rozetiniz yoksa içeri giremezsiniz. Emirlerim böyle." Bana umursamaz bir şekilde baktı ve sıradaki diğer kişiye geçti.

O kadar sinirliyim ki ağlayabilirim. Son zamanlarda hiçbir şey yolunda gitmedi. Ama gözyaşlarımla savaşıyorum çünkü kimsenin profesyonel olmadığımı düşünmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de burada tam zamanlı bir iş bulabilmek için savaşırkem. Hayallerimi canlı tutabilmemin bir yolu.

"Tamam. Peki ya içeride rozeti olan birine ulaşabilirsem? Eğer gelip beni alırlarsa, içeri girmeme izin verir misin?" Birkaç kişiyi daha binanın içine sokmasını izlerken soruyorum.

"Üzerinde adın yazan bir rozet getirebilirlerse, elbette." Uydurduğumu düşündüğünü belli eden bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben de ona gülümserken tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Ama kenara çekilmen gerekiyor. Yolumuza çıkıyorsun ve buradan geçmeye çalışan başka insanlar da var."

"Tamam. Madison'ı arayacağım o zaman. Teşekkür ederim." Akıl sağlığımla oynamasına rağmen sakın ve kibar bir tavır takınmaya çalışarak ona bir kez daha sakarca bir gülümseme gönderiyorum.

"Madison'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok hanımefendi, ama yoldan çekilmeniz gerekiyor, *lütfen*." Sanki ayakkabısına sıkışmış bir horozböceğiymişim gibi beni sertçe kovuyor.

Kenara çekiliyorum ve çantamdaki telefonumu ararken hayal kırıklığıyla yumuşak bir hırıltı çıkarıyorum. Telsizini eline alıp bir şeyler söylerken gözlerini kaldırıp bana bir kez daha bakmasını izliyorum. Eğer bu konuda ısrarcı olmaya devam edersem Kaos'un binalarından ömür boyu men edileceğime dair bir his var içimde.

Bugün buna hiç ihtiyacım yok. Aileler için büyük bir etkinlik söz konusuyken geç kalmayı ya da insanların nerede olduğumu merak etmesini göze alamam. Masasının arkasında bir yerde ya da telefonunda olduğundan emin olduğum listeye bakmayı bile reddetmesi beni çılgılık atmaya hazır hale getirdi. Ama kafamın arkasında annemin sesini duyabiliyorum, bana sakın olmamı ve istediğini yaparak onu haksız çıkarmamı söylüyor. Her zaman, "Klas, kabalıktan üstündür." derdi.

Daha fazla oyuncu ve aileleri, özellikle de rozetleri olmadan beni kolayca geçip gidiyorlar. Ancak buradaki Bay Kurallar, sezon başlamadan önce her bir oyuncunun adını ve güncel istatistiklerini ezberlemiş, böylece onlarla sohbet edebilecek bir tip olarak dikkatimi çekiyor. Elbette başını sallıyor, gülümsüyor ve onları hızla içeri buyur ediyor.

Madison'ın isminin yanındaki arama düğmesine basıyorum ve çalmaya başlıyor. Ve çalıyor... Ve çalıyor. Daha fazla insan geçtikçe, beni sesli mesaja gönderiyor ve onun yerine bir mesaj gönderiyorum.

Beklerken gergin enerjimi atmak için ileri geri yürümeye başlıyorum, şehrin silüetine bakıyorum ve keşke kardeşi Easton'ın telefon numarasını bilseydim diyorum. Kendisi Queen City Chaos takımının en iyi oyuncusu ve şehrin en gözde oyuncularından biri. Eminim buraya gelseydi, Bay Rules ağzının payını alırdı. Orada da şansım yok. Onun yerine karısı Wren'i arıyorum ama onun telefonu da telesekretere düşüyor.

Sanırım Madison işleri ayarlamakla, Wren de muhtemelen diğer oyuncular ve ailelerini selamlamakla meşguldür. Bay Kural'ın yanından koşarak geçip ondan daha hızlı koşabileceğimi ummaktan başka bir çözüm düşünmeye çalışarak kaldırımda tekrar adımlıyorum. Kaybolmamın iyi görüldüğünü hayal bile edemiyorum. Günün fotoğraflarının çekilmesine ve ekibin aileler için düzenlediği bazı etkinliklerin denetlenmesine yardımcı olmam gerekiyordu.

Bir sonraki oyuncular içeri girdiğinde ve Bay Rules bir an için telefonunu karıştırmakla meşgul olduğunda, kibarlığın hala kazanabileceğini umarak ona tekrar yaklaşıyorum.

"Tekrar merhaba. Arkadaşımı aradım ama cevap vermiyor. Sanırım içerideki işlere yardım etmekle meşgul ve telefonunu duyamıyor. Dışarı çıkmasını istemek için telsizden arayabileceğiniz biri var mı? Ya da Easton Westfield'ı sorabilir misiniz? O da bir arkadaş. İkisi de size personelin bir parçası olduğumu ve henüz rozetimi almadığımı açıklamaktan mutluluk duyacaktır.

"Hanımefendi. Kendimi tekrar etmeyeceğim. Eğer rozetiniz yoksa, içeri giremezsiniz. Buraya gelip sizi almaları için hiçbir oyuncuyu rahatsız etmiyorum. Aileleriyle günün tadını çıkarmakla meşguller ve şu anda *arkadaşlarıyla* uğraşacak zamanları yok."

Arkadaşlarından bahsetme şekli sabrımın son kırıntısını da kırdı. Eğer her yere benzin dökmek istiyorsa, o zaman kibriti fırlatmaya hazırım. Konuşmak için ağzımı açtığımda bir kol aniden omzuma dolanıyor ve sert bir göğse doğru çekiliyorum. Yumuşak, erkeksi bir kolonyanın kokusu etrafımı sarıyor ve uzun zamandır duymadığım sıcak, derin bir ses benim adıma konuşuyor.

"Selam Jim. Bugün nasılsın? Burada bir sorun mu var? Trixie ile tanışmışsın. Sorun olmazsa bugün benimle geliyor."

Kalbim küt küt atıyor ve gözlerimi kapatıyorum çünkü eski erkek arkadaşımın ağabeyi tarafından kurtarılıyorum. Eğer bu, bugün her şeyin en tepesindeki kiraz değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Başımı kaldırıyorum ve Cooper bana parlak bir gülümseme ile göz kırptırıyor, omuzlarımı sıkıyor ve sonra tekrar Jim olarak da bilinen Bay Kurallar'a bakıyor. Jim dikkat kesiliyor, sertliği eriyip tamamen samimiyet ve dostluğa dönüşüyor. Cooper'ın kızı Lizzy onun yanında duruyor, babasının düşmanımı etkilemesini izlerken gözleri üçümüz arasında gidip geliyor ve eğlenerek sırıttırıyor.

"Elbette, Bay Rawlings. Sizinle birlikte olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim."

İçimden çılgınlıklar atıyorum ama dilimi ısırp Cooper'ı binaya kadar takip ederken Jim'e gülümsemekle yetiniyorum. Giriş kapılarını geçtikten sonra derin bir nefes alıyorum ve oyun suratımla işe gitmek zorunda kalmadan önce akıl sağlığımı yeniden toparlamaya çalışıyorum. Ama önce eski erkek arkadaşımın kardeşine beni Jim'le kazanamayacağım bir savaşa girmekten kurtardığı için teşekkür etmeliyim.

"Bunun için teşekkür ederim. Minnettarım." Ona günün ilk gerçek gülümsemesini veriyorum.

"Ne zaman istersen, Trixie. Sana kötü davrandığı için üzgünüm. Bence iyi niyetli ama takım konusunda biraz aşırı korumacı."

"Fark ettim."

"Trix! Seni özledim!" Lizzy bana gülümsüyor. Lizzy, Cooper'ın on üç yaşındaki kızı. Rawlings'lerle birlikte ailelerinin göl evine yaptığımız ilk aile gezisinde kaynaşmıştık. En sevdiği oyunlardan bazılarını oynamayı bildiğimi, hikâyelerini dinlemeye ve sanat kitaplarını onunla birlikte karıştırmaya istekli olduğumu öğrenince çok heyecanlanmıştı. Dürüst olmak gerekirse bu çocuk bir dahi ve video oyunu tasarımı alanında bir kariyere başlayabilmek için okulunu bitirmek konusunda umutsuzca heyecanlı.

"Ben de seni özledim! Nasılsın bakalım? Geçen yıl okul nasıldı? Boyun çok uzamış." Zihinsel hesap yapıyorum ve eğer haklıysam, sekizinci sınıfı yeni bitirdi. Son bir yılda en az bir santim daha uzamış ve özellikle giydiği platform spor ayakkabılarla benim beş-dokuzuma gittikçe yaklaşıyor.

"Çok iyiydi. Sonbaharda liseye başlayacağım. Babam çok korkuyor." Babasına bakarken gülüyor ve babası da bana mahcup bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Vay canına. Zaman su gibi akıp geçti. Tasarım nasıl gidiyor?" En son konuştuğumuzda arkadaşlarıyla birlikte geliştirmek istediği bir oyun için bir konsept bulmuştu.

"Güzel. Bu yaz bir tasarım ve kodlama kampına gideceğim." "Bu harika! Senin için çok heyecanlıyım." Ona o kadar çok şey sormak istiyorum ki Daha fazla soru soruyorum çünkü o çok tatlı bir çocuk, ama gözlerim koridora kayıyor ve bu olay tamamen başlamadan önce Madison'ı bulmak için acele etmem gerekiyor.

"Gelip bizimle oturmalısın!" Lizzy umutla bana bakıyor ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmamış olmayı dileyerek gülümsüyorum.

"Sanırım yapması gereken bazı işler var, Lizzy," diyor Cooper kızına yumuşak bir sesle ve endişemi anlıyor. Bana anlayışlı bir bakış fırlatıyor ve ben de ona kendi bakışımla karşılık veriyorum.

"Oh. Tamam. Anladım." Bana minnettarlığını ifade eden bir bakış atıyor ve ikisi beni kurtardıktan sonra kendimi suçlu hissediyorum. Cooper'a son bir kez bakıyorum, umarım nankörlük ettiğimi düşünmez.

Bekâr baba Cooper her zaman biraz muamma olmuştur. Çoğunlukla Cooper'ın bu versiyonu benim en iyi bildiğim versiyonu, ancak dünyanın geri kalanının bildiği Cooper, playboydu. Mankenler ve aktrislerle çıkan adam. Partilerle dolu bir hayat ve futboldan, partilerden ve daha da gizlisi kızından başka hiçbir şeye vakti olmayan sonsuza dek bekar bir adam. Onu ve hayatlarını ilgi odağı olmaktan uzak tutmak için her zaman çok çalıştı.

"Eğer kaçabilirsem, bana daha fazlasını anlatabilmen için kesinlikle seni bulmaya geleceğim." Ona sırtıyorum ve koridorda hızlı adımlarla yürümeye başlamadan önce Cooper'a son bir kez başımı sallayarak veda ediyorum.

Cooper, aynı genleri paylaşmalarına rağmen eski sevgilim Rob'a hiç benzemiyor. Daha uzun boylu, koyu kahverengi saçları var ve bu saçlar her zaman dağınık, yeni uyanmış ve kısa bukleli bir görünüme sahip, Rob ise saçlarını düzeltmek için saatler harcıyordu. Cooper'ın altın rengi ve sıcak kahverengiyle beneklenmiş koyu kahverengi gözleri varken Rob'unki kristal mavisi ve Cooper'ın sahip olamadığı keskin bakışlara sahip. Cooper'ın çenesi daha keskindir ve daha zayıftır; geniş bir göğsü ve eğer isterse fitness modelliği alanında mükemmel bir kariyer yapmasını sağlayacak türden omuzları ve hortumları vardır. Bugünkü kot pantolon, tişört ve ters şapka görünümüyle bile hala muhteşem. Sonunda hangi kadınla evlenirse evlensin çok şanslı olacak. Eskiden kiminle evleneceğini görmek için sabırsızlanırdım, onun kadar eğlenceli ve rahat biri umardım, çünkü umutsuzca takılabileceğim müstakbel bir yengem olsun isterdim.

aile buluşmalarında. Ama şimdi bunların hepsi uzak bir anı. Çünkü Rob ve ben bir süredir bir dargın bir barışık olsak da, son ayrılığımız kalıcı oldu.

"İşte buradasın!" Madison, en iyi arkadaşım, kapıdan girdiğimi görünce ışıldıyor. Hâlâ ailelerin evlerine götürmeleri için hediye çantaları hazırlıyor. Çanta hazırlığını devralmak için acele ediyorum.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim. Kapıdaki adam rozetim olmadığı için beni içeri almadı. Sanki tüm ekip için ciddi bir güvenlik riskiymişim gibi davrandı. Beni içeri alıp alamayacağınızı sormak için aradım ama sanırım duymadınız."

"Oh hayır! Çok üzgünüm, Bea! Ofisteki çantamdaydı. Aklıma bile gelmedi." Madison özür dileyerek bana baktı. "Etrafta koşuşturuyordum ve saati fark etmedim bile. Her zamanki gibi dakik olmadığında anlamalıydım."

"Sorun yok. Cooper beni içeri aldı. Görünüşe göre kapıdaki Bay Kurallar, yanında bir oyuncu olduğu sürece herkesin içeri girmesine izin veriyor." Ona yan gözle bakıp başımı sallıyorum.

"Cooper seni içeri aldı, ha? Garip miydi? Rob hakkında bir şey söyledi mi?" Madison meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

"Hayır, neredeyse hiç konuşmazdı. Çoğunlukla sadece Lizzy. Şaşırmıştı ve bana hayatındaki şeyleri anlatıyordu. O çok tatlı biri. Onu ne kadar özlediğimi unutmuşum."

"Bu Cooper'ın kızı, değil mi?" "Evet."

"Dürüst olmak gerekirse, bir tane olduğunu unutmuşum. Şöhreti ve her şeyiyle." "Yolda gelirken gerçekten de bunu düşünüyordum. Bu şekilde tanıyorum ününün tam tersidir."

Madison, "Bunun üzerinde çok çalışıyor," diye yapıyor.

"Doğru. Yılın Playboy'u ödülünü Quentin'in Yılın Huysuzu ödülünü istediği kadar çok istiyor. Nasıl gidiyor bu arada?" Quentin Undergrove Kaos'un yeni oyun kurucusu, Madison'ın eski sevgilisi ve şu anda halkla ilişkiler çabalarının odak noktası.

"İlerleme kaydediyoruz. Uzlaşmacı davranıyor. Fazla uyumlu, ki bunu şüpheli buluyorum." Dudaklarını düzleştiriyor.

"Sana teorimi söyledim." Ona hoşuna gitmeyen küçük bir sırıtma gösterdim.

"Evet, şey... bu gerçekleri değiştirmez."

"Onu hâlâ bu şekilde düşünmüyor musun?" Ona kaşlarını kaldırıyorum çünkü buna inanmıyorum.

O ve Quentin ayrı ayrı doğanın güçleri. İkisi birlikte mi? Başaramayacakları bir şey olduğunu sanmıyorum. Birbirleriyle savaşmadıkları sürece. Eğer birbirlerine girerlerse, herkesi yanlarında götürürler, muhtemelen tüm organizasyonu. Özellikle de amcasının koç olduğu ve kardeşinin de sahadaki ana hedeflerinden biri olması beklendiği düşünülürse. Ama Madison halkla ilişkilerdeki hemen hemen herkesin etrafından dolaşabilir. Onunla çalışmayı ve ondan bir şeyler öğrenmeyi sevmemin bir nedeni de bu. Quentin'e haddini bildirecek biri varsa o da odur. Tabii önce birbirlerini öldürmezlerse.

"Hâlâ Rob'u düşünüyor musun?" O da soruya karşılık veriyor ve yüzündeki ifade bana bunun canımı acıtmak için değil, ikimizin de benzer bir yerde olduğumuzu hatırlatmak için olduğunu söylüyor. Aslında o daha kötü durumda, çünkü eski sevgiliyle çalışmak zorunda.

"Her gün daha az."

"O zaman her günün on yıl olduğunu hayal edin."

Ona tam olarak inanmıyorum ama şimdi bu konuyu tartışmayacağım. Bugün oyunumuzun zirvesinde olmalıyız. Bu yıla girerken takım ve oyuncular üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istiyoruz.

"Bardaklar her çantaya giriyor mu? Yoksa sadece bunlara mı?" Konuyu değiştiriyorum.

"Hepsi. Çok , değil mi?"

"Evet, öyle. Fazladan var mı?" Ona komplocu bir sırıtış attım.

"Sanırım olabilir." Bana bir tane uzatıyor ve çantama koymam için başını sallıyor. "Pekâlâ. Arabaları yüklemeye ve dışarı çıkarmaya hazır mısınız?"

"Sen nereye yönlendirirsen, patron." Ona sırıtıyorum ve çantaları ana koridora çıkarmak için çalışmaya başlıyoruz.

"Peki ya Cooper?" diye soruyor sonuncusunu yüklerken. "Ne olmuş ona?"

"Eski sevgilinin kardeşinin yanında olmak senin için garip olmayacak mı? Açıkçası bunu hiç düşünmedim. Birini getirebileceğimi söylediklerinde seni buraya getireceğim için çok heyecanlanmıştım. Bunu unutmuşum."

"Onunla çok fazla birlikte olmak zorunda kalacağımı sanmıyorum. Bana karşı hep iyi davrandı ve ben de Lizzy'yi seviyorum. Bu yüzden onu görmek zorunda kaldığımda işleri profesyonelce halledebileceğimizi düşünüyorum. Umarım koşup Rob'a bu sabah ne kadar dağınık olduğumu söylemez." Onları koridorda götürmeye başlarken omuz silkiyorum.

"Senin için sorun olmadığı sürece sorun yok. Eğer bir sorun olursa, bana haber ver, tamam mı?"

"Elbette," diye cevap veriyorum sanki bu imkânsızmış gibi ama şimdi bu konuda daha fazla endişelenmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

OceanofPDF.com

Cooper

LZZX, bir grup gençle birlikte stadyumu gezip kontrol etmek üzere yola çıktı. Bir grup arkadaş sezon dışı son balık avı gezileri hakkında konuşmak için beni etraflarında toplarken. Büyük avları hakkında anlattıkları hikâyeleri yarı yarıya dinliyorum ama aklım hâlâ Trixie'nin burada, Cincinnati'de olduğu gerçeğinde. Kardeşim Rob'la ayrıldıktan sonra onu son görüşüm olacağını düşünmüştüm. Milyon yıl geçse de burada Easton Westfield'ın kız kardeşinin yanında halkla ilişkiler çalışacağı aklıma gelmezdi.

Kardeşimin eski sevgilisi hayatımdaki başka hiçbir kadının şeyleri başardı, örneğin her gece zihinsel listeme girmeyi başardı. Çünkü onunla tanıştığımdan beri neredeyse her fantezimde rol aldı. Onlardan kimseye bahsetmedim çünkü anlamıyorum bile. Eminim bir psikiyatriste gitsem, bana bunun kardeşimle saha içinde ve dışında dikkat çekmek için rekabet etmekle ilgili bir tür Freudyen kompleks olduğunu söyleyecektir. Ya da benim gibi biri için o, bir türlü gerçekleştiremediğim tek şey olan ilişki fikrini temsil ediyor.

Anladığım kadarıyla, sadece o. Onu gerçekten eğlendiren tek kişi sizmişsiniz gibi gülümsemesinden, ailemi her zaman kendi ailesi gibi sevmesine, şekerlerini her zaman renklerine ayırıp tek tek yemesi gibi aptalca küçük şeylere kadar onunla ilgili tüm küçük şeyler

biz film izlerken. Ya da hayatını kurtarmak için oltaya yem takamıyordu ama yine de bütün bir öğleden sonrasını ona öğretmeme izin vererek geçirmeye istekliydi.

Erkek kardeşimin eski sevgilisi aynı zamanda genç kızımın idollerinden biri. Trix'in video oyunu bilgisine ayak uydurabilmesine ve en sevdiği dünyaların arkasındaki bazı bilgileri bilmesine kafayı takmış durumda. Yıllar boyunca ailemizin göl evindeki pijama partilerinde birlikte birden fazla gece geçirdiler. Ve kızımın daha punk rock, Trixie'nin ise sessiz lüks olmasına rağmen, ikisi de birbirleriyle alışveriş yaparak ve favori çalma listelerini ve Roma İmparatorluğu kitaplarını karşılaştırarak saatler geçirdiler. Trixie'nin, ligin en iyi defans oyuncusu ve kızımın yaşından beklenmeyecek kadar büyük aşkı Alexander Xavier'in küçük kız kardeşi olması -ki bu sonbaharda liseye başladığında başıma gelecekler konusunda beni endişelendiriyor- Trix'e Lizzy'nin gözünde daha da fazla bonus puan kazandırdı. Lizzy'nin elinden gelse Trix'le yaşamak için kaçacağından yarı eminim. Görünüşe göre, hepimizin ona biraz hayran olması bir aile özelliği.

Rob ve Trixie ayrıldıklarında, Lizzy ve benim onu unutabileceğimizi ummuştum. Ama Lizzy yine de ondan bahsetmenin bir yolunu buldu, özellikle de Rob'un yeni kız arkadaşının yanında zaman geçirmemiz gerektiğinde. Ve benim açımdan, onu hayal gücümün bir ürünü ya da uydurduğum bir ideal olarak silmeye çalışmama rağmen hala rüyalarım giriyor. Neden biriyle çıkamadığımı açıklamak için bir sebep çünkü ağabeyimin yaptığı gibi mükemmel kadını bulamamıştım.

Yine de son aylarda daha iyiyim. Hatta tek gecelik ilişkilerden ve durumsal ilişkilerden çıkıp gerçekten çıkmak istediğim birini bulmayı düşünebileceğim bir noktaya geldim. Kendim için olmasa da Lizzy'nin iyiliği için daha iyi olmaya çalışıyorum.

Ama şimdi Trix burada, bir kasırga gibi esiyor ve tüm ilerlememi birkaç dakika içinde yok ediyor. Çünkü şimdi tek bilmek istediğim ne kadar daha burada olacağı ve cehennemde bir şansım olup olmadığı.

"Rawlings!" Wyatt Northmore, golcümüz ve takımda Ramsey dışında bana haddimi bildirmeye istekli tek kişi, adımını haykırıyor.

"Ne?" Beatrix Xavier'in eskiden giydiği sundress elbiselerden biriyle önümde yayılmadığı, Adirondack sandalyesinde kıvrılmış çilek yemediği ya da şeffaf mayo örtülerinden biriyle voleybol oynamadığı bir gerçekliğe geri dönerek göz kırpyorum.

"bile, değil mi?"

"Dinliyordum, az önce... eskiden tanıdığım birine rastladım. Onları burada görmeyi beklemiyordum."

"Sakin bana takıldığın kişilerden birinin kız kardeşi olduğunu söyleme." Northmore kaşlarını kaldırdı, yüzünde bir eğlence dansı vardı.

"Ya da eşin?" Dünyadaki ve bu takımdaki en yakın arkadaşım olan Ramsey ekliyor.

"Siktir. Eğer karısıysa, bilmek istemiyorum." Garner başını sallıyor, bana bir bakış atarken dişlerini sıkıyor.

"Ama eğer kız kardeşiye, biliyor musun?" Northmore ona bakar.

"Yani... bekar mı?" Garner sırtıyor. "Paylaşmak benim için sorun değil."

"Lanet olsun. Bırak da adam konuşsun," diye homurdandı Ramsey.

"Yani?" Northmore sorar.

"İkisi de değil. Kardeşimin eski sevgilisi." Omuz silkiyorum ama verdikleri tepkiye bakılırsa onun hakkında düşündüğüm her şey yüzümden okunuyor gibi hissediyorum.

"Bu daha iyi değil. Bu..." Ramsey uyarıcı bir bakışla kaşlarını kaldırır.

"Onu becermedim. Sadece ona rastladığımı söyledim. Lanet olsun." Hepsine çenelerini kapamalarını söyleyen bir bakış attım.

"Sadece seninle dalga geçiyoruz." Northmore bana kendi ne sikim bakışını atıyor ve yakaladıkları balıkla ilgili hikayesine geri dönüyor, ta ki etrafımız Northmore'un denizde geçirdiği gecenin geri kalanıyla ilgili çok bariz bir şekilde abartılı hikayesiyle yaşayan ekibimizdeki evli erkeklerle çevrilene kadar.

"Belki daha az sikişiriz? Burada çocuklarımız var." Aramıza yeni katılan diğer çocuklardan biri böyle diyor ve ben de kendi başıma dolaşmaya ve çocukların sezon dışı mütevazı övünmelerini bensiz yapmalarına izin vermeye karar veriyorum.

Lizzy'yi kontrol ediyorum, hâlâ dışarıda yarı telefonuyla bir şeyler oynuyor, yarı da yaşıtı başka çocuklarla yaptığı bir sohbete dalmış durumda. Ona artık çocuk demek gerçekten adil değil. Giderek büyüyor ve yaz sonunda onu tanıyabilecek miyim merak ediyorum. Annesi bana şimdiden arkadaşlarıyla bir tür lise öncesi makyajı planladığını söyledi, ki bu tek başına hazmedilmesi zor bir şey çünkü benim kızım her zaman erkek fatma gibi olmuştur - dağınık saçlar, derelerde tepinmeler, büyük boy tişörtler ve bol kotlarla video oyunları oynamalar. Ancak son zamanlarda, tanıdığı erkeklerin isimlerinden bahsediyor ve arabamın arka koltuğunda arkadaşlarıyla kısıp sesle

Onları video oyunu arkadaşlarından daha fazlası olarak görüyor ve ben buna yüzde yüz hazır değilim.

Köşeyi döndüğümde, sıkı oyuncumuz Easton Westfield orada dikilmiş, içkisini yudumlayıp odanın diğer ucuna bakarken hoşnutsuz görünüyordu. Kaşlarımı kaldırıp ona soruyorum.

Yeni koçumuz ve onun yeğeni, yeni oyun kurucumuz Quentin Undergrove'u kastederek, "Undergrove'lar canımı sıkmaya devam ediyor," diye yakınıyor.

"Pardon?" Omuz silkiyorum, özür dilemeye sadece kısmen kararlıyım. "Quentin'in fena biri olduğunu düşünmüyorum, artık onu daha yakından tanıma fırsatım oldu."

Onunla çoktan bir arkadaşlık kurdum ve gerçekten adamdan hoşlanıyorum. Dürüst biri gibi görünüyor ve omzunda bir çip olan huysuz bir pislik olduğu hakkındaki tüm konuşmalara rağmen, antrenmandan sonra akşam yemeği için dışarı çıktığımızda yeterince rahat ve arkadaş canlısı davrandı. Ayrıca Pittsburgh'da kardeşimle birlikte oynamıştı. Eğer Quentin Rob ile anlaşabiliyorsa, buradaki çoğu çocukla da anlaşabileceğini düşünüyorum. Çünkü kardeşim istediği zaman, özellikle de galibiyetten sonra soyunma odasında, kendine güvenen, bencil bir pisliktir. Buna kıyasla Easton çok yumuşak başlıdır, bu yüzden Undergrove'lar ve Westfield'lar arasındaki acı aile geçmişine rağmen ikisinin anlaşamaması biraz şaşırtıcı.

"kardeşini sikmeye çalışmıyor, değil mi?" Easton homurdanıyor.

"Hayır. Ama kız kardeşin büyüdü. Bence bu kararları kendi başına verebilir, değil mi?"

"Elbette yapabilir ama bu onun için endişelenmediğim anlamına gelmiyor. Çok fazla şey üstleniyor ve onu şehrin sevgili aşık çocuğu yapmaya çalışması çok fazla şey istediği anlamına geliyor. Halkla ilişkiler becerilerine rağmen."

Trix'in bu yüzden burada olduğunu tahmin ediyorum. Easton'ın kız kardeşi Madison takviye çağırdı ve Trix'in kardeşimi birden fazla kez kurtaran kendi halkla ilişkiler becerileri var.

"Duyduğuma göre şimdiden bazı ilerlemeler kaydetmişler." Quentin, Madison hakkında yeterince iyi şeyler söyleyemiyordu ve kendi adına, onu burada tanınan bir isim haline getirmek için çok çalışıyordu.

East bana bir bakış fırlatıyor, ben de ona omuz silkerek karşılık veriyorum.

"İkiniz iyi anlaşırdınız," diyor alaycı bir *tavırla*. Undergrove'un buradaki varlığının onu gerdiğini ve bu aileler arasındaki geçmişin uzun ve acı olduğunu biliyorum, ama Easton'ın gerektiğinde yumruklarla yuvarlanabileceğini de biliyorum.

"Dediğim gibi, aile meselelerini bir kenara bırak... Ondan hoşlanabilirsin."

"Göreceğiz. Öyle ya da böyle ona bağlıyız, bu yüzden en azından iyi bir top atabilse iyi olur."

"Yapabileceğini biliyorsun."

Easton, "O ilk üçte değil," diyor.

"Hayır. Ama eğer doğru oyuncularla oynar ve topu hareket ettirirsek bu bir anlam ifade etmez."

East'in ağzı açık kalıyor ve içkisinin geri kalanını hüpleterek kabı geri dönüşüm kutusuna atıyor.

"Dediğim gibi. Göreceğiz," diye tekrarlıyor. "Wren'e bakacağım. Bir şeye ihtiyacı var mı ya da en azından bir dakikalığına ayağa kalkabilecek mi diye bakacağım. Sana sonra yetişirim." Bana yarım bir gülümseme verip başını salladıktan sonra hamile karısını bulmaya gitti.

KISA BİR SÜRE SONRA, Lizzy istediği yiyecekleri alırken kendimi onunla birlikte açık büfe kuyruğunda buluyorum ve onun için bir tabak tatlı tutmaya yardım ediyorum. Kızın da gibi tatlıya düşkünlüğü var ve bu yüzden onu seviyorum çünkü bu sayede gece geç saatlerde dondurma almaya ya da tüm hafta sonu kahvaltıda çörek yemeye her zaman hazır. Annesinin olumlu ebeveynlik adına göz ardı ettiği şeyler.

"Oh, ve dışarıda s'mores var!" Elinde tabağıyla dönüyor ve bana sırtıyor. "Sence Trix buralarda mıdır? Bizimle oturmasını istiyorum. Cidden burada olduğuna inanamıyorum." Lizzy'nin gözleri odanın içinde geziniyor ve onu yakalamış olmaları çünkü daha da parlak sırtıyor.

"Trix çalışıyor, Lizzy. Ona işini yapması için bir şans verelim." Ama görüş alanını takip ediyorum, kendime işkence etmek için onu bir kez daha görmek istiyorum.

Lizzy'nin gözleri benimkilere kayıyor ve bir dakika boyunca yüzümü inceliyor.

"Rob Amca'nın tarafını tutmayacaksın, değil mi? Yeni bir kız arkadaşı olduğunu biliyorum ve onun için heyecanlanmamız gerekiyor ama ben Trix'i özleyorum. Sence akli başına geldiğinde tekrar bir araya gelebilirler mi?"

Umarım öyle değildir.

"Bundan şüpheliyim. Amcan yeni kız arkadaşına oldukça bağlı." Onu o sevmedim. Ailem de pek hayran sayılmazdı ve Lizzy

Rob ve kız arkadaşı dışında herkesin onun fikirlerini iyi bilmesini sağladı. Ama ben de Trix'in bu unvana geri dönmesini desteklemiyorum.

"Adam aptalın teki. Trix'in yarısı kadar bile akıllı ya da güzel değil."

Bu doğru, ama aynı zamanda yarısı kadar bağımsız, yarısı kadar hırslı ve yarısı kadar iyi bağlantıları var, bu da Rob'u gölgede bırakmadığı anlamına geliyor. Ya da en azından bu yeni ilişki konusunda neden bu kadar hevesli olduğunu tahmin ediyorum. Şahsen kiminle çıktığı umurumda değil. Katlanılabilir olduğu ve Lizzy'yi etkilemediği sürece beni ilgilendirmez. Eğer bu Trix'in özgür ve temiz olduğu anlamına geliyorsa... bunun da bir zararı olmaz.

Lizzy odanın diğer tarafında, Pain'ler ve Westfield'ların oturduğu yere yakın bir masaya doğru ilerliyor, ben de onu takip ediyorum, yemeğini hazırlıyor ve sonra bize içecek almak için koştuğumu haber veriyorum. Zamanlamam mükemmele yakın çünkü ben içecek istasyonuna yanaştığımda Trix de aynı yere doğru ilerliyor. Çok geç olana kadar beni fark etmiyor ve sonra adımları tekliyor. Bir çıkış yolu arar gibi etrafına bakındığını görebiliyorum ve Rob'un casusu olmak için burada olmadığımı onu ikna edebileceğimi umuyorum.

", değil mi?" Şakacı bir şekilde soruyorum.

"Ne?" Suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. "Sadece bir şeyi unuttum, hepsi bu."

"Rawlings soyadını taşıyan herkesten uzak durmuyorsun o zaman?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, ben sadece-"

"Ne içiyorsun?" Barmen bana başını salladığında soruyorum.

"Sadece buğday birası, eğer varsa."

Daha önce hep şarap içtiği için şarap olmamasına şaşırıyorum ama barmenden rica ediyorum ve Trix'i incelemeye dönmeden önce kendim için bir tane, Lizzy için de bir gazoz sipariş ediyorum. Ne kadar yakından bakarsam o kadar küçük değişiklikler görüyorum. Saçında ve makyajında da bir farklılık var ama bakarken yakalanmak istemiyorum.

"İstersen o yokmuş gibi davranabiliriz. Lizzy'nin ondan bahsetmeyeceğine söz veremem. Onun ne kadar aptal olduğu konusunda büyük fikirleri var ve dürüst olmak gerekirse ben de ona katılıyorum. Ama bunun dışında, bizimle oturup bir şeyler içmek ve tatlı yemek istersen, sadece takımdaki rastgele insanlar olabiliriz. Lizzy seninle konuşmak için can atıyor, bu yüzden onun için iyi şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum."

Yüzündeki belirsizlik kayboluyor ve bana gülümsüyor, çikolata rengi gözlerini aydınlatan samimi bir gülümseme.

"Numara yapmamıza gerek yok. Sen ve Lizzy bana karşı hep naziktiniz. Sakıncası yoksa onun neler yaptığını duymak isterim."

"Hayır. O buna bayılır, sen de bize neler yaptığını anlatırsın. için."

Kardeşimi unutup unutmadığı, yeni bir sevgilisi olup olmadığı gibi şeyler. Erkek arkadaş.

"Elbette. Aynısını senin için de isterdim ama sanırım bunların çoğu Lizzy'nin bakire kulakları için güvenli olmaz," diyerek benimle dalga geçiyor ve birasını uzattığımda yüzünde beliren sırıtış benim için bir şeyler yapıyor.

Yani evet, "kardeşimin kızına göz dikmeme" konusunda yaptığımı sandığım iyileşme neydi? Onu önümde yürürken izlediğim anda unuttum ve en sevdiği şeyleri, lise ve yaz kampı hedeflerini tartışırken ve Trixie hepsine yaltaklanırken telefonunda üzerinde çalıştığı sanat eserlerini kaydırırken çocuğumun ona yeniden aşık olduğunu gördüğüm anda tamamen kaybettim.

Baştan beri bu kadına aşık olmamın her bir nedenini hatırlıyor ve ağabeyim çuvalladığından beri ikisinin hayattan konuşmalarını dinlerken yeni nedenler icat ediyorum. Ama tüm bunların en güzel yanı, o artık kardeşimin sevgilisi değil ve onu kazanmak için tüm hile kodlarına sahibim.

OceanofPDF.com

Beatrix

Bu kızlar gecesi ve Madison'la ben Wren'in evinde takılıyoruz. Oturma odasında birbirimizin haftasını değerlendiriyoruz. Kokteyllerimizi ve mocktaillerimizi yudumluyor ve Wren'in bizim için hazırladığı, aralarında stadyumun yanındaki spor barı West Field'ın menüsüne yeni koyduğu ölmeye değer çikolatalı kekin de bulunduğu milyonlarca lezzetli atıştırmalığı yiyoruz.

"Bunun içine ne koyuyorsun, sihir mi?" Bir ısırık daha alırken göz kırpyorum. "Onun gibi bir şey." Wren bana şaşkın bir bakış attı.

"Tarifi bir sır mı? Sıralamamda buna ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

"Yemek yapmaya kafayı takmış durumda. Siz nasıl yapıyorsunuz anlamıyorum. Haftada birkaç gece yemek pişirmeyi sorun etmiyorum ama tüm o ölçme, karıştırma ve titiz sıcaklıklarla yemek pişirmek bana göre değil." Madison krakeriyle sosa bir kez daha vuruyor ve şaşkınlıkla başını sallarken onu yiyor.

Wren gülüyor. "Bir kez sonra o kadar da zor değil. Ve evet, tarifi biraz gizli ama gizlilik yemini ettiğin sürece sana anlatabilirim."

"Bunun için ne istersen yaparım." Bir ısırık daha alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ne kadar güzel olduğunun tadını çıkarıyorum. "Bu sadece çikolatalı kek mi yoksa daha güzel bir şey mi? Yani, belli ki içinde çikolata var ama... Vay canına."

"Seks Pastasından Daha İyi." Wren telefonunu çıkarıp bir şeyler yazarken sırtıyor. "Tarifi sana gönderdim."

"Özür dilerim, şimdi ne olacak? Hiç sanmıyorum. Yani, belki East'le seksten daha iyi olabilir ama hiçbir pasta *iyi* seksten daha iyi olamaz." Madison, Wren'in az önce gönderdiği tarifi alıp tarif klasörüne kaydederken, "En kısa zamanda yapmayı öğren" yazan notla birlikte tartışıyor.

"Öncelikle burada kardeşinizi savunma ihtiyacı hissediyorum ve detayları isteyeceğinizi sanmıyorum." Wren baldızına bakar.

"Hayır, kesinlikle olmaz. Lütfen, bağışlayın beni. Hiçbir şey söylememişim gibi davran." "Teknik olarak daha iyi değil ama çok yakın. Ayrıca... seksti.

Doğu'dan ilham aldım."

Wren ve ben gülerken Madison iğrenmiş bir yüz ifadesi tabağı kendisinden uzağa, sehpanın üzerine itiyor.

"Seksten ilham alan pasta. Hoşuma gitti," diyorum kayıtsızca, bir ısırık daha alıp Madison'ın tekrar yüzünü buruşturduğunu görünce sırtarak.

"Flört uygulaması sana nasıl davranıyor?" Wren bana düşünceli bir bakış attı.

"Meh. İndirdiğim bir tanesine zar zor baktım. Pek umut yok. Dürüst olmak gerekirse, biriyle ilgilenmek zor." Omuz silkiyorum. "Onu hâlâ özlüyor musun?" Madison soruyor.

"Rob'u mu özlüyorsun? Hayır. Ne kadar oldu? Neredeyse bir yıl mı? Onu unuttum. Ama bazen bir ilişki içinde olmayı özlüyorum. Bütün o işleri değil... Ama iyi yanlarını, anlıyor musun? Birlikte yemek yiyebileceğim birinin olması. Yatmadan önce film izlemeyi. Seks için giyinip kuşanıp bara gitmen gerekmiyor." Son söylediğime gülüyorum ama Madison ve Wren hâlâ benim için endişeli görünüyor.

"Ama hiçbir randevu ya da ilişki ilgini çekmedi mi?" Madison bana sempatik bir bakış attı.

"Çok fazla seyahat ettiğim için zor oluyor. Bunu sen de biliyorsun. Sen de işine öncelik veriyorsun. Bunu gerçekten düşünemedim ve düşündüğümde de sonradan aklıma geliyor. Zaten şu anda biriyle çıkmak benim için zor."

"Nedenmiş o?" Wren arkasına yaslanırken mocktail'inden bir yudum alır.

"Hayatımda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sporcular için bir halkla ilişkiler merkezi kurma fikrimiz işe yarayacak mı?" Madison'a bakıyorum. "İşe yararsa nerede yaşayacağımdan emin değilim çünkü uygun fiyatlı bir yer bulmakta zorlandık. Birkaç ay sonra taşınmam gerektiğinde veda etmek için yeni birine bağlanmanın bir anlamı yok."

"Tamam, kesinlikle başarılı olacağız, bu yüzden aklınızdan diğer tüm düşünceleri silin. Ama nerede yaşayacağımızı bilmemek konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Bu yüzden hâlâ onların kulübesindeyim." Madison Wren'e başıyla selam veriyor ve sonra ona sırtlıyor. "Bu arada, misafir evinizde kalmama katlanmaya devam ettiğiniz için teşekkürler."

"Şimdiye kadar harika bir eğlence kaynağı oldu, teslimatlar ve seninle East'in atışmalarını dinlemek." Wren gülüyor.

"Keşke başka bir yatak için yer olsaydı, Bea. En azından seni yanıma alırdım." Madison alt dudağını yuvarlayarak somurttu.

"Her zaman misafir odamızda kalabilirsin?" Wren teklif eder. "Hayır, bunu hepinize yapamam." Başımı iki yana sallıyorum.

Wren zaten hamile, yeni bir restoran açıyor ve Madison'ı East ile birlikte evi ilk satın aldıklarında ve büyük tadilatlar yaparken inşa ettikleri misafir kulübesinde yaşıyor. Onun bakım ve yapılacaklar listesindeki bir başka şey olmak istemiyorum, özellikle de şu anda arkadaşlığımız çoğunlukla Madison'ın ve benim arkadaşlığımızın sırtında var olduğu için. Onu seviyorum ve sonsuza kadar yanımda kalmasını istiyorum ve bunun bir parçası da birlikte vakit geçirmeye başladığımız şu günlerde onun sınırlarını bozmamak.

Wren, "Fikrinizi değiştirirseniz, nereye gelebileceğinizi biliyorsunuz," diye ekliyor.

"Minnettarım."

"Tamam. Kuraklığa geri dönelim. Biriyle çıkamazsın ama sevişebilirsin, değil mi? Yani, bu sizin kurallarınıza aykırı mı? Hepimizden biraz daha iyi yetiştirildiğini biliyorum ama Xander senin kardeşin," diyor Wren.

Buna çok güldüm. Kardeşim Xander, müstakbel baldızım onu tavlamaadan önce muhtemelen ligdeki en kötü şöhretli playboydu. Birkaç hafta içinde Seattle'da onların nişan partisine ev sahipliği yapacağım ve buna hazırlanmak için yapmam gereken bir sürü hazırlık işi var. Bu da beni bekârlar uygulamalarına göz atmaktan ya da boş gecelerimde barlara gitmekten alıkoyan listedeki bir başka şey. Şikayet ettiğimden değil çünkü Xander ve Harper'a yardım edebilmeyi seviyorum.

"Kurallara aykırı değil ama sanırım bu konuda kötüyüm. Bugünlerde hangi uygulamaların iyi seçenekler olduğunu ya da bunun için nasıl zaman bulacağımı bile bilmiyorum. Rob'dan önce en son yıllar önce çıkmıştım. Tüm bunlara hazır mıyım bilmiyorum. İnsanlar artık randevu için ne yapıyor ki?"

"Bunu çok fazla düşünüyorsun. Ne istediğinize bağlı olarak denemeniz için doğru uygulamaları ve şeyleri bulabiliriz. Sizi kuraklıktan uzak tutmak için ara sıra bir ilişki mi arıyorsunuz, yoksa macera listenizde aşağı doğru mu ilerlemek istiyorsunuz? Bununla ne kadar vahşileşiyoruz? Oradan başlayalım." Madison içkisinden bir yudum daha almadan önce bana meraklı bir bakış atıyor. Her zaman her sorun için bir planı olduğu için doğrudan bu işe girdim.

"Macera listem mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet," diye cevap veriyor Madison, sanki neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi.

"Denemek istediğin şeylerin bir listesi yok mu?" Wren bana bakıyor.

"Yapmalı mıyım?"

"Gerçek bir liste olması şart değil. Ama zihinsel bir listeye ne dersiniz?" Madison bastırıyor.

"İkinizin ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yok. Seks gibi şeyler mi?" İkisi de gülüyor ve Wren başını sallıyor.

"Seksle ilgili şeyler olmak zorunda değil," diye açıklıyor Wren. "Sadece denemek için kendinize meydan okuduğunuz şeyler olabilir. Ölmeden önce yapılacaklar listesi ya da her neyse. Ama seksle ilgili şeyler *de olabilir*. Özellikle de bekarsanız ve bir dahaki sefere ne istediğinizi anlamaya çalışıyorsanız, böylece sabrı olmayan biriyle sıkışıp kalmazsınız."

"Doğru. Seni tahrik eden şeyler. Denemek istediğin şeyler. Denediğin ve kesinlikle tekrar yapmak istediğin şeyler?" Madison listedeki eksikliğim konusunda giderek daha endişeli görünüyor.

"Böyle bir şeye sahip olduğumu söyleyemem. Hayır."

"Oh. Sana bir tane yapmalıyız. Stat. Telefonunu çıkar." Madison içkisinin kalanını yutuyor ve çantama doğru ilerliyor.

"Bence onu biraz eğlenmeye de geri döndürmeliyiz. Neredeyse yaz geldi. Takımla yapılacak çok şey olduğunu biliyorum ama sen de biraz eğlenmelisin. Dışarı çık ve mesela havuza git, yürüyüşe çık ya da bir müzeyi ziyaret et." Wren bana baktı. "Hep çalışıyorsun ama hiç oynamıyorsun. Bu sağlıklı değil."

"Siz iki işkolinin bana işkolikliğim hakkında ders veriyor olmanız beni endişelendiriyor."

"Hepimiz bu konuda daha iyi olabiliriz. Birbirimize biraz zaman ayırma konusunda destek olabilir ve her zaman bir sonrakine geçmek yerine hayatın tadını çıkarabiliriz. Değil mi Mads?" Wren aramıza bakıyor.

"Elbette. Şimdiye kadar sahip olduğum en büyük baş belası müşteriyi boşaltır boşaltmaz." Madison telefonumu almak için elini uzattı.

"Ona işkence etmeyi gizliden gizliye seviyorsun," diye Quentin hakkında ona takılıyorum.

"Yani, nefret etmiyorum. Ben de onu listeleri üzerinde çalışması için zorluyorum." Madison, az önce çantama geri koyduğum ve bir şekilde hemen kaybettiğim telefonumu ararken beni izliyor.

Kaderine teslim etmeden önce çıkarıp kilidini açıyorum. Wren'in bana seksten daha iyi kek için gizli tarifini verdiği notlar listesini açıyor, boş bir liste oluşturuyor ve yazmaya başlarken sinsice sırıtıyor.

"Listelere olan takıntısı kesinlikle bir sapkınlık, değil mi?" Wren'e eğlenen bir bakış atarken soruyorum.

"Bu beni şaşırtmazdı." Wren'in ağzının köşesi bir sırıtışla yukarı kıvrılıyor.

"Pekâlâ. İşin kolayına kaçacağız. Bu yaz genel olarak denemek istediğin şeylerin bir listesini yapalım." Madison nota birkaç çıkartma ekledikten sonra sırıtıyor. "Buna Eski Sevgiliden Daha İyi Listesi diyebiliriz."

"Buna bayıldım." Wren ellerini birbirine vuruyor ve bizim için hazırladığı atıştırmalık kulesinden bir kurabiye daha alıyor. "Önce ne var?"

"Bilmiyorum. Şimdi bana çok fazla olasılık sundun." Yol göstermesi için Madison'a baktım.

"Tamam, hiç yapmadığınız ama hep denemek istediğiniz bir şeyle başlayalım."

"Yıldız gözlemi mi?" Omuz silkiyorum.

"Yıldız gözlemi." Madison dudaklarını birbirine bastırıyor ve düşünceli bir şekilde başını öne eğiyor. "Açıkçası ben de hiç denemedim. Bak, bu iyi bir başlangıç. Başka ne var?"

"Kamp mı? Olabilir mi? Bu konuda pek emin değilim ama teorik olarak doğa ve s'mores kulağa eğlenceli geliyor."

"Hiç kamp yapmadın mı?" Wren şaşkınlıkla elini göğsüne bastırdı.

Utangaç bir şekilde omuz silktim. Bağış toplama yemekleri ve iş ortaklarıyla golf gezileri gibi şeylerin öncelikli olduğu Xavier evinde yapılacaklar listesinde pek de üst sıralarda yer almıyordu.

"Pekâlâ. En azından sana ormanda bir çadır kurabiliriz. Yarım düzine çadırımız var çünkü East sürekli

son modele ihtiyacı var. Çadırlar söz konusu olduğunda bu ne anlama geliyorsa artık. Yani... sızdırmadığı ve yeterince yer olduğu sürece, neden önemli olduğundan emin değilim. Yine de her yaz, saat gibi..." Wren inanmayarak başını sallıyor ve Madison'la ikimiz de gülüyoruz.

"Evlilik hayatı kulağa eğlenceli geliyor," diye düşünüyorum.

"Başlatma şimdi. O adamı seviyorum ama beni nasıl delirteceğini de biliyor."

"Evet, seni kampa götürebilirim. Ama belki seni götürecek sevimli bir adam bulabiliriz." Madison kaşlarını kaldırdı.

"Yani, dışarıda seks yapmayı denemek istemiştım. Filmlerde çayırdı yuvarlanırken hep çok romantik görünürler."

"Çok abartılıyor." Wren iç geçiriyor ve bana kuşkulu bir bakış atıyor. "Böcekler, hiç beklemediğin yerlerde yapraklar, yazın nem... Sadece söylüyorum. Hayalden ziyade gerçeğe hazırlıklı git."

"Kendi adına konuş. Hayatımın en iyi sekslerinden bazıları dışarıdaydı." Madison listeye bir sonraki maddeyi yazıyor. Wren ve ben, o hâlâ yazmakla meşgul olsa da başımızı kaldırıp ona bakıyoruz.

"Bizi aydınlatmak ister misiniz?" Dikkatini listeden uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü bunun son olabileceğini düşünüyorum ve bana yeterince uzun olmadığını söyleyeceğinden eminim.

"Hayır. Biz senin listene odaklandık. Teşhircilikten hoşlandığın için mi dışarıda seks yapıyorsun?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Yani, buna karşı değilim, ama sanırım, eğer bir şey olursa, bu senaryonun diğer ucunda olmayı tercih ederim. Buna ne deniyor? Röntgencilik mi? Evet, röntgencilik."

"İzlemek eğlenceli olabilir," diye düşünüyor Madison. "O zaman bir seks kulübüne ne dersin? Hiç onlardan birine gittin mi?"

"söyleyemem."

"Pekâlâ. Röntgencilik deneyimi ve olası seks kulübü listeye eklendi."

"Tamam, bu benim için şimdiden iddialı olmaya başladı. Burada küçük adımlara ihtiyacım var. İlk maceralar, bilirsin. Wren'in arka bahçesinde çadırdı kamp yapmaktan seks kulüplerine sığıyoruz. Bu... çok fazla."

"Listeler iddialı olmalıdır. Bu bir hedef listesi. Mümkün olduğunca çok şey elde etmek istersiniz ama eğer istemiyorsanız *her şey* olmak zorunda değildir. Kendinize meydan okumalı ve önceliği kendinize vermelisiniz Bea. Dışarı çık ve nelerden hoşlandığını gör. Bu bir fırsat. Yeni bir sana sahip olmak için bir şans.

-Eski sevgiliniz seçimlerinizi etkilemeden istediğiniz kişi." Madison kürsüsünde küçük bir moral konuşması yapıyor.

Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. Her zaman meydan okumaya hazırdır ve beni ufku genişletmeye iter. Onunla tanıştığımdan beri sessiz, hazırlık okulundaki halimden fersah fersah ilerledim. Yine de işi bittiğinde listesini düzeltmek zorunda kalabilirim.

Wren, "Birlikte gidebileceğiniz bir erkek bulursanız, bir seks kulübünde deneyebileceğiniz başka birçok eğlenceli şey de var" diyor.

"Önce kendimi rahat hissedeceğim birini bulmalıyım ve tekrar ediyorum... flört etmek yok, unuttun mu?"

"Biriyle çıkmamanız düzenli bir ilişki bulamayacağınız anlamına gelmez. Duyguların olmaması konusunda sizinle aynı fikirde olan biri."

"Peki bu adamı nereden bulacağım? Boş zamanlarım takımın etrafında geçiyor ve bununla ilgili bariz sorunlara ek olarak, sporculardan ömür boyu uzak durmaya kesinlikle yemin ettim. Eğer erkekler babamın bağlantıları için peşimde değilse, Xander'la bir ilişkim olduğu için peşimdeler. Hayır, teşekkürler."

"Bu yüzden uygulamalardan birine girmeniz gerekiyor. Bu insanları filtreleyebilirsiniz. Soyadınızı gizli tutun ve kimse kim olduğunuzu bilmek zorunda kalmasın. Sporla ilgilenmeyen erkekleri bile seç. Bunu da listene ekliyorum. Denemek için yeni bir uygulama bulmalısın. Sana favorilerimi göndereceğim, ama sen de istediğin gibi birini bulabilirsin. İş müşteri bulmaya geldiğinde bu konuda çok iyisin. Bu sihrin birazını da kendin için kullan."

"Bana inanmana sevindim. Benim şüphelerim var." Omuz silkiyorum, pencereden dışarı bakarken bir krakerin kenarını kemiriyorum.

"Çok güzelsin, Bea. Bir profil açtığın ve seçmeye çalıştığın anda yaraklarla dolup taşacaksın. Onları ayıklamak biraz yorucu. Sonunda nefret ettiğin adamla yetinmek zorunda kalırsın." Wren kocasıyla nasıl tanıştığı konusunda şaka yapıyor.

"Şey... teşekkür ederim. Ama yine de biraz bunaltıcı görünüyor."

"Profilini oluşturmak ya da başka bir şey için yardıma ihtiyacın olursa ben varım." Madison bana güven verici bir bakış attı.

"Sen en iyisisin, Mads."

"Tamam. Peki sana adamı bulduğumuzu varsayarsak... sapıklık listesinde ne var?" Wren soruyor.

"Dışarıda seks ve röntgencilik sayılmıyor mu?"

"Elbette, ama bunun dışında bir şeyin olmalı, değil mi? Ziyarete geldiğinde seks kulübünde deneyebileceğin bir şey." Madison sırtıyor.

"Hiçbir şeyim yok."

"Hiçbir şey mi?" Wren kaşlarını kaldırarak bana soruyor. "Aklıma gelen bir şey yok."

"Pekâlâ. O zaman ben de kendi önerilerimi ekliyorum." Yazmaya devam ederken yüzü ciddileşiyor. Listesini yazmaya başladıktan birkaç dakika sonra telefonum titriyor ve bana bakıyor. "Sadece 'Cooper' yazan bir uyarınız var."

"Kaos'un Cooper'ı mı? Rawlings?" Wren'in ilgisi artar.

"Rob'un kardeşi mi?" Madison da bu ani sorgulamaya katılır.

"Aile etkinliğinde onunla karşılaştım. Kızı Lizzy benimle bir şeyler konuşmak istedi, o da beni onlarla oturmaya davet etti. Sohbet ediyorduk ve Quentin'e yaptığımız imaj yenilemesini sordu ve onun için de bir şeyler yapmamızın mümkün olup olmadığını öğrenmek istedi. Futbolun ne zaman biteceğini ve bunun gerçekleşmesi için neler gerektiğini uzun vadeli düşünmeye başlamak istiyor."

"Cooper imaj değişikliği mi istiyor?" Wren şu anda şüpheli soruların kraliçesi.

"Sanırım bu fikrin ilginç olduğunu düşündü ve bana yapabileceğim bir şey olup olmadığını sordu. Ben de herkese açık profiline bakmak için bir hatırlatıcı ayarladım. Sadece baba Cooper'ı gerçekten tanıyorum, o yüzden..." Omuz silkiyorum ve Wren'in yüzünün şaşkınlıkla yukarı döndüğünü görüyorum.

"O... Şöyle diyelim, bir ünü var. Kızı olmadığı zamanlarda evi pek çok bekar erkeğin parti mekanı oluyor. Birkaç ünlüyle de çıktı, Cincinnati'ye döndüklerinde birlikte görüldüklerinde çok fazla drama neden oldu. Çıktığı bir aktrisle kalmasını umuyordum. Çok tatlıydı ve birkaç takım etkinliğine gelmişti ama sonra bitti sanırım. Neyi değiştirmek istediğini merak ediyorum."

"Evet. İsteddiği aç nedir?" Madison canlandı. "Sence bizim için bir müşteri olabilir mi?"

"Bence sadece sponsorluklarla ve birkaç yıl içinde oyunculuğu bıraktığında bir geçiş yapmakla ilgileniyordu. Bunu yapmak için playboyluk olayını azaltması gerekip gerekmediği. Tam zamanlı bir müşteri olmak isteyip istemediğinden emin değilim."

"İmajını kesinlikle azaltabilir. Ya da biraz daha abartabilir. Eğer istediği buysa, bazı markalar buna bayılır," diyor Madison.

"Doğru. Sadece halkın onun hakkında ne görmek istiyorum. Takımın favorilerinden biri mi?" Wren'e bakıyorum.

"Oh evet. O ve East oldukça yakınlar, ancak East'ten çok fazla parti yapıyor, bu yüzden onu Lizzy varken daha çok görüyoruz. Sanırım iki haftada bir onunla oluyor. Diğer haftalar annesiyle birlikte. Yani bir nevi Dr. Jekyll ve Bay Hyde gibi."

"İlginç." İçkimi yudumluyorum ve bununla ne yapabileceğimi düşünüyorum. Ama Cooper'ın daha çok baba olmayan tarafını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Bu pek iyi değil. Muhtemelen bir kulvar seçmesi gerekiyor." Madison bana baktı. "Biri ya da diğeri olursa onu sponsorluk için pazarlamak daha kolay olur. Eminim onun için harika şeyler yapabilirsin. Eğer ilgileniyorsa belki onunla anlaşmaya değer."

Başımı sallıyorum ve Madison'ın tekrar telefonumdaki listeye bakıp sırtımasını izliyorum.

"Ne?" Sırtışından bir parça endişe duyarken kaşlarım çatılıyor.

"O da listede olmalı." Madison'ın sırtışı sinsileşiyor.

"Ohhhh." Wren ıslık çalarak onu takip ediyor ama bu fikir karşısında parlak bir şekilde sırtıyor. "O mükemmel olurdu. Muhtemelen tüm iyi kulüplerin nerede olduğunu biliyordur. Bunu sevdim."

"Ne için mükemmel?"

"Seks. Belli ki." Madison yine yazmaya devam ediyor.

"Ne? Onu listeye koymayın! Az önce onun bir müşteri olduğundan bahsetmedin mi?" Neredeyse kendi kelimelerimde boğulacaktım. Cooper ve ben fikri çok saçma.

"Çok geç. O çoktan işe koyuldu. Şu anda senin için bir müşteriden çok bir macera daha iyi." Sırtıyor.

"O Rob'un kardeşi, Mads!" İtiraz ediyorum.

"Bana göre bu onun uygunluğu için bonus puan." Madison'ın gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Bütün dramayı bana getireceği için mi?" Ona yan gözle bakıyorum.

"Çünkü onu zaten tanıyor ve seviyorsunuz. Çünkü, Wren'in de belirttiği gibi, zaten bir ünü var, bu yüzden onu lekeleyecek değilsiniz. Ve üçüncüsü, o senin kardeşin. Küçük bir intikam seksinden hoşlanmayacak ne var?"

"Peki ya onu müşteri olarak kabul edersem?"

"Daha geçen gün beni mşterimle takılmam için cesaretlendirmiyor muydun?" Madison bana sert bir bakış atıyor ve ben de dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi deviriyorum.

"Bu farklı. Sen zaten onunla yattın." "Bir milyon yıl önce. Aynı şey değil."

"Bu da değil!"

Wren ikimizin atışmasına gülüyor, ben de başımı sallayıp ikimin kalanını yudumluyorum.

"Kötü rnek oluyorsun."

"Bunu bana listendeki bazı şeyleri kontrol ettikten sonra söyle."

Madison listeyi kaydediyor ve telefonumu bana geri veriyor. Ben başımı kaldırmadan önce Wren biraz daha tatlı almak ve ikimi tazelemek için mutfağa gitmişti bile. Pastadan bir ısırık daha alarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama şimdi tek düşünebildiğim Cooper.

OceanofPDF.com

Cooper

Son turumu da bitirip duş'a giriyorum. Lizzy yanında
Bu hafta annem geldi, ben de bu akşam gelecek çocuklar için barbeküyü
ateşlemek üzere eve gidiyorum. Tam kapıdan içeri girerken, telefonumda
tanımadığım bir numara çalıy'or ve açtığ'ında ikinci bir mesajla
karşılaşıyorum.

BİLİNİMİYOR:

Selam. Ben Beatrix. Göl evinde olduğumuz zamanlardan birinde
numaranı kaydetmiştim. Umarım mesaj atmamın sakıncası yoktur.

Lizzy'nin bugün beni özel Instagram hesabımdan eklemeye

çalıştığını bilmenizi istedim. Nasıl buldu bilmiyorum.

Muhtemelen çok zeki olduğ'u içindir. Reddettim ama üzülmelerini
istemiyorum. İsterse beni herkese açık hesabımdan ekleyebilir ya
da istediğ'i zaman mesaj atabilir. Yani, eğer senin sorun yoksa!
Özel hesabımı daha çok yakın arkadaşlarım için kullanıyorum ve
görmemesi gereken bir şeyi yanlışlıkla görmesini istemiyorum.

Telefonuma bakıp aptal gibi sırtıyorum çünkü artık numarasını almak için
bir bahane bulmama gerek kalmadan numarasına sahibim. Yine de sosyal
medyadaki özel hesabını merak ediyorum. Ama her şey sırayla. Kendimi
toparlamalı ve iyi bir baba ve profesyonel gibi davranmalıyım.

Hayır. İstedğin zaman mesaj at. Uyardığın için teşekkürler. Onunla konuşup sana mesaj atması için numaranı vereceğim, sorun olur mu?

Trixie yazıp rehberime kaydediyorum ve kapıdan girerken çantamı fırlatıp telefonumu şortumun içine sokuyorum. Tişörtümü çıkararak duşa doğru ilerliyorum. Sezon dışı antrenmanlarla geçen uzun bir günün ardından bitkin düşmüştüm. Kaslarım hâlâ nasıl yeniden futbol oynayacağımı hatırlamaya çalışıyor ama onunla mesajlaşamayacak kadar bitkin değilim.

TRIXIE:

Evet. Sakıncası olmadığına emin olduğunuz sürece? Konuşmamızı istemezsen anlarım. Rob ve ben birlikteyken mantıklıydı ama şimdi sana garip gelebilir.

Hiç de garip değil. Sana bayılıyor. Geçen gün seni gördüğünden beri senden bahsedip duruyor. Seni delirtmediği sürece, konuşmanızdan memnun olurum.

Tamam. Sadece emin olmak istedim! Teşekkürler. İkinizi de görmek güzeldi.

Hay sikeyim. Bunu devam ettirmek için bir nedene ihtiyacım var ama önce duş almam, giyinmem ve diğer çocuklar gelmeden önce buzdolabından bir şeyler çıkarıp ızgaraya koymam gerekiyor. Ve Lizzy'ye mesaj atıp Trixie'nin özel hesabına nasıl girdiğini öğrenmeliyim.

BEN:

Selam Lizzy. Umarım okulda iyi bir gün geçirmişsindir. Trix onu sosyal medyadaki eski özel hesabından eklediğini söyledi. Pek kullanmıyor, bu yüzden daha fazla konuşmak istersen ona bu numaradan mesaj atabileceğini söyledi.

Numarayı ona gönderiyorum ve duştaki su ısınırken cevap bekliyorum.

LIZZY:

Tamam. Teşekkürler. Sadece arayı kapatıp ona bir şey sormak istedim.

Ona istediğin zaman mesaj atabileceğini söyledi. Ama şimdi sormak zorundayım, ne hakkında?

Kız meseleleri.

Tamam, onu çıldırtma. Ayrıca, bulduğunuz hesap adı neydi?

Neden bilmek istiyorsun?

Sadece bir şey görmek istiyorum.

Hiç de şüpheli değil.

Hah. Bu çok ilginç.

Ne?

Az önce biri Cumartesi gecesi bir şeyler yapmamı istedi. Gitmem gerekebilir.

Panayıra gideceğimizi biliyorsun! Herkes gidiyor ve ben kaçıramam.

miyiz? Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum.

Emmeline'in ailesinin beni onunla bırakmasını sağlayabilirim.

İyi denemeydi. Sen , ben de . Şimdi... bana bilgi ver.

TrixxTreats.

İşte benim kızım.

Arkadaşlarımı görebilmek için Trixx'i satmamı istiyor. Sohbet ettiğimizde bunu onunla konuşmam gerekecek.

Sakın buna cüret etme.

Hmm. Babam beni bir ezik gibi izlemeden arkadaşlarımla biraz zaman geçirebilmeyi umuyorum.

Ukala.

En iyisinden öğrendim.

Ben gidiyorum. Kurallar böyle. Ben . Kalıyorum.

Aynı yerde kalabilirsin ama fuarda bizi takip edemezsin. Beni utandıracaksın.

Okuldaki çocukların yarısının her yıl beni doğum günü partilerine davet ettiğinin farkındasın, değil mi?

Utanç. Dikkat dağıtma. Her iki şekilde de. Hiç hoş değil.

Dikkat çekmemeye çalışacağım. Bir casus gibi. Orada olduğumu bile bilmeyeceksin.

Tam bir ineksin.

Seni seven bir inek. Barbekü yapmaya hazırlanıyorum. İyi geceler. Ödevini yap. Anneni dinle.

Aldığım kurabiyelerin hepsini yeme. Eve gittiğimde biraz istiyorum. Çocuklara selamımı söyle ve Rams'e hala benim skorumu geçemediğini hatırlat.

Kızımı en sevdiği oyunda yenememesinin Ramsey'i ne kadar kızdıracağını ve kızımın bu konuda onunla alay etmeyi ne kadar sevdiğini düşündükçe gülüyorum. Lizzy'nin bana verdiği ismi kopyalıyorum ve hesabı bulabilmek için arama çubuğuna yazıyorum.

Çabucak ortaya çıkıyor ve tıpkı Trix'in söylediği gibi özel. Elbiseli küçük bir fotoğrafı ona ait gösteren tek işaret ve herhangi birine ait olabilecek kadar belirsiz bir biyografi. Arkadaşlarım ve ailem için kendi özel hesabım var, bu yüzden insanların en küçük şeyi müstehcen bir ayrıntıya dönüştürebildiği bir dünyada biraz anonimlik istediği için onu suçlamıyorum. Aramızda kalacak şeyleri paylaşabileceğim bir yer olması ve rastgele insanların benimle ve sahadaki performansıyla ilgili kafalarından geçen her düşüncüyü duymak zorunda kalmamak hoşuma gidiyor.

Profesyonel bir sporcu olmakla ilgili nefret ettiğim birkaç şeyden biri de bu - bazı insanların sınırları yok, bazıları ise profesyonel olmanın her zaman kusursuz olmak anlamına geldiğini düşünüyor. Bu yüzden mükemmel olma baskısının olmadığı bir alanı takdir edebilirim.

Başparmağımı bir an için takip isteği düğmesinin üzerinde gezdiriyorum, yapıp yapmamayı düşünüyorum. Ama gizlilik duvarının ardında ne olduğunu merak ediyorum. Senatörün kızı, ailemin önünde iyi bir kız arkadaş ya da halka dönük bir halkla ilişkiler çalışanı olmadığı zamanlarda kim olduğunu.

Ondan hoşlandığımı bilecek kadar gördüm. Şimdiye kadar benim için kim olduğu göz önüne alındığında, olması gerekenden daha fazla. Ama içimden bir ses Beatrix Xavier'de şimdiye kadar gördüğümünden çok daha fazlası olduğunu ve çok daha fazlasını seveceğimi söylüyor. Bu da beni düğmeye basmaya ikna etmeye yetiyor.

Ama hiçbir şey olmadığı için son derece heyecansız. Sadece kendisine haber verileceğini ve kabul ya da reddetmesi gerektiğini belirten bir not. Telefonumu bacağıma vuruyorum ve sonra duşa girebilmek için tezgâhın üzerine koyuyorum. Nasıl tepki vereceğini görmek için uzun zamandır bir oyun dışında hiçbir şey için olmadığım kadar endişeliyim. Şimdiden ateşle oynuyorum ama bu hoşuma gidiyor.

BİR SAAT SONRA, ızgarayı yakmıştım ve Northmore, Mira, Kelly ve Daphne ile havuzda yüzerken, Ramsey ve Garner

yemek hazırlamama yardım etmekle meşguller. Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve bir bildirim var, ancak açtığımda, bu sabah ana hesabımda yaptığım bir gönderiden geliyor ve özel hesabımdan hiçbir şey yok.

"Birinden haber mi bekliyorsun?" Logan Garner sırtıyor ve telefonuma doğru başını sallıyor. "Her beş dakikada bir kontrol ediyorsun."

"Oh, sadece Lizzy bana oyunda onun skorunu nasıl geçemeyeceğinizi anlatıyor ve beni günüyle ilgili bilgilendiriyor."

"Kahretsin. Gerçekten yapamam. Kız çok iyi. Bence bu işte gerçekten bir kariyeri var. Rekabetçi takımlar ve para ödülleri yok mu? Belki de bunu yapmalı," diye araya giriyor Ramsey.

"Teklif ettim ama o yarışmak istemiyor. O sadece tasarım yapmak istiyor. Her zaman defterine bir şeyler çiziyor ve sonra üzerinde çalışmak için odasına kaçıyor. Şu anda post-apokaliptik bir oyun için bir fikri var. Dürüst olmak gerekirse, kulağa oldukça kötü geliyor. Arkadaşı da onunla birlikte çalışıyor ve o buradayken okuldan sonra kaykayıyla sürekli geliyor."

"Bir erkek, ha? izin mi veriyorsun?"

"Kapı açırken. Henüz çok küçükler ama annesi, Okul Aile Birliği'nin grup sohbetinde birkaç çocuğun tribünlerin altında öpüşürken yakalandığını söyledi. Bu hafta sonu onunla fuara gitmek istiyor. Onu davet etti. Sanırım onlardan bir grup var."

"Çocuk işleri zor, değil mi? Lanet olsun, on üç yıldır bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Şu anda bile onlara hazır olduğumu sanmıyorum."

"Neredeyse on dört yıl . Hiçbir zaman hazır olduğumu . Bence sadece ateşe atılıyorsunuz ve her gün onu söndürecek kadar suyunuz olması için dua ediyorsunuz."

Garner güler ve başını sallar. "Evet, sanırım bunun için biraz bekleyebilirim."

Havuzdan gelen bir çığlık dikkatimizi oraya doğru çekiyor ve Mira'nın Northmore'a su sıçrattığını, güldüğünü ve o yakalayamadan yüzerek uzaklaşmaya çalıştığını görüyorum. Ramsey havuza doğru ilerliyor ve Daphne gözden kaçırılması zor bir şekilde kendini kenardan yukarı çekiyor. Boynunu ve göğsünü bir havluyla silerken üzerinden sular akıyor. Bunun onun ya da belki de hepimizin dikkatini çekmek için olduğundan yarı eminim. Cehennem kadar vahşi ve takımdaki her erkek için sınırsız.

"Siktir. Kız çok ateşli..." Garner nefesinin altında küfrediyor. "İki kelime: Mayweather'ın kız kardeşi."

"Biliyorum. Ama , değil mi?"

"Riski sana ait olmak üzere."

"İstese yapmaz mıydın?"

"Sikeyim hayır." Takım arkadaşımın kız kardeşine bir çizgi çekiyorum. Öte yandan kardeşimin eski sevgilisi... İşte, ahlak anlayışım biraz gri tarafta. En azından özellikle bir kadın söz konusu olduğunda. Telefonuma tekrar baktım ve bir bildirim daha geldi. Uygulamadan değil ama bir mesaj. Ve Trix'ten. Açmak için acele ederken neredeyse telefonumu düşürüyordum.

TRIXIE:

Beni eklemeye mi çalıştın yoksa Lizzy'yi kontrol ederken yanlışlıkla mı oldu?

Lizzy ile konuştum ve ona numaranı verdim, böylece ikiniz sohbet edebilirsiniz. Seni eklemek istedim, tabii içerik için yeterince yaşlı olmadığımı düşünmüyorsan.

Beni okumaya bırakıyor ve ben de ızgarayı tekrar açmak için arkamı dönüyorum, bir cevap alıp almayacağımı görmek için beklerken hamburger ve sosisleri çeviriyorum.

TRIXIE:

Komik. Ama... arkadaş olmamız garip mi?

Neden garip olsun ki?

Bariz sebep mi?

Yok canım. Hâlâ arkadaş olmasaydık daha garip olurdu. Onu bana karşı kullanmayacaksın, değil mi? Gerekirse onu evlatlıktan reddedebilirim.

Sanırım benimle konuşmak için aileni reddetmeni istemeyeceğim.

Siz ve ailenizin geri kalanı her zaman naziktiniz. Bunu zaten söylediğimi biliyorum ama cidden teşekkür ederim. Ve geçen günkü kurtarma için tekrar teşekkür ederim.

Zor bir şeymiş gibi davranıyorsun. Hepimiz senden hoşlanıyoruz. Aramızda kalsın, onun hoşlandığım tek kız arkadaşydın.

Şey... teşekkürler? Sanırım. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Muhtemelen bir kez olsun şanslıydı.

Açıkçası çok şanslı. Rob'un onu çıkmaya nasıl ikna ettiğini hâlâ anlamış değilim. Onun liginin dışındaydı. Benim de dışımda, gerçekten. İkimiz için de fazla zarif ve zekiymiş. Yine de bu beni denemekten alıkoymayacak.

Barbekünün geri kalanının çoğunu dikkatim dağılmış bir şekilde ve konuklarımla sohbet etmek yerine Trix ile mesajlaşarak geçiriyorum. Onu görmezden geldiğim için Daphne'nin bana kızgınlığının arttığını hissedebiliyorum ama benim sorunum olacağına Garner'ın sorunu olmasını tercih ederim. Özellikle de bana olan tek ilgisinin beni bir meydan okuma olarak gördüğünden oldukça emin olduğum için. Bu süreçte uzuvlarının yeniden düzenlenmesine hazır olduğunu varsayarsak, ikisi çok daha mantıklı.

Trix'e mesaj attıkça, ondan ne kadar hoşlandığımı ve onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu daha çok hatırlıyorum. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilsem, hem de iş dışında bir yerde. Bu da bana bu hafta sonunu düşündürüyor ve parlak bir fikir veriyor.

Merak ediyorum... İlçe fuarlarını sever misin?

TRIXIE:

Bu yüklü bir soru.

Öyle mi? Kötü bir fuar deneyimi mi?

Çocukken birçoğuna gitmek zorunda kaldım.

4H?

Daha da kötüsü. Politikacı bir baba.

Oh doğru... Bu adil. mı?

Özür dilerim. Bu çok ezikçeydi. Baba şakaları bazen olur.

Cevap vermiyor ve endişem artıyor çünkü umarım bunu berbat etmiyorumdur. Bir on dakika daha geçip hiçbir şey duymadığımda, yine de devam etmeye karar veriyorum. Bir şekilde kurtarabileceğimi umuyorum.

Bir kıkırdama bile mi yok? Pekala. Yine de atışımı yapacağım. Ne de olsa orta yaşlı bir babanın özgüveni.

Cumartesi gecesi Lizzy'yi bir tanesine götürmeliyim. Arkadaşlarıyla gidebileceğine söz verdim. Ama işin içinde oğlanlar var, özellikle de gözüme kestirdiğim biri. Onu götüreceğimi söyledim ama ben kalıyorum. Etrafta dolaşıp onları kontrol edersem tuhaf olur, ama sen gidersen... Sadece bir arkadaşımın dışarıdaymışım gibi görünür. Yani beni daha az sürüngen gibi göstererek imajıma yardımcı olabilirsin.

TRIXIE:

Üzgünüm, duştaydım.

Baba şakaları altın değerinde. Beni kesinlikle kıkırdatıyorlar.

Zaten bir erkek arkadaşı var mı?

Beynim bir an onu duşta hayal ederek kısa devre yaptıktan sonra ona cevap veriyorum.

Emin değilim. Onun sadece bir arkadaş olduğuna yemin ediyor, ama bence daha fazlası olmalarını dileyecek kadar . Eğer o yaşta bir kıza bu kadar zaman ayırıysam, bunun nedeni onun arkadaşından daha fazlası olmak istememdi. Bu yüzden şüphelerim var.

TRIXIE:

arkadaş bölgesiyle ilgili vardı, değil mi?

Beşinciye savunuyorum. Ama ciddiden... Sana istediğin kadar kek ve gezinti bileti alırım. Sen orada olursan Lizzy gitmemden şikayet etmeyi bile bırakabilir.

Saat kaçta? Cumartesi bir randevum var ama daha sonra da gidebilirim.

Kalbim sıkışıyor. Eğer zaten biriyle çıkıyorsa, bu benim cehennemde bir şansım olup olmadığına dair sorumu cevaplıyor.

Randevu mu? Şimdiden mi? Hızlı hareket ediyorsun.

TRIXIE:

Ouch? Madison beni bir randevu uygulamasına soktu.

Kendi filtresizliğimden utanıyorum. Onun gibi biriyle konuşmaya çalıştığımda ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece bir şeyleri anlamaya çalışıyorum ve bu süreçte kendimi aptal durumuna düşürüyorum.

Öyle demek istemedim. Bir süredir ayrı olduğunuzu biliyorum. Sadece o kadar uzun süredir şehirde olmadığını kastetmişim.

TRIXIE:

Bir buradayım.

Bu arada nerede yaşıyorsun? Banliyöde bir yerde dairen var mı?

Bir otel.

Otel mi? Uzun süreli bir konaklama mı yoksa? Birkaç hafta sonra eskiyecek gibi görünüyor.

Onun gibi bir şey. Hâlâ burada otel dışında bir yerde kalmayı haklı çıkaracak kadar uzun süre kalıp kalmayacağımı anlamaya çalışıyorum.

Sevgiline söyle, kalman için sana iyi sebepler verse iyi olur. Takımın sana ihtiyacı var.

Bunu söylediğini ona ileteneğinden emin olabilirsin. Profilinde büyük bir Kaos hayranı olduğu yazıyor, yani seni gerçekten dinleyebilir.

O zaman ona söyle, eğer takımı önemsiyorsa, benimle fuara gelebilmen için randevuyu kısa kesecektir. Onu 7:30'da oraya götürmeliyim.

Tamam. 6'da kahve içmek için onunla buluşacağım, seninle orada buluşabilirim. Fuar nerede? Bir araç bulmam gerekecek. Hala arabam da yok.

Her gün stadyuma gitmek acı verici olmalı.

Ben yakınlarda kalıyorum. Yürüme mesafesinde. Mads başka şeyler için beni alıyor, ben de ara sıra arabaya binıyorum. Şimdiye kadar iyiydi.

Fuar şehir dışında. Kahve içmek için nereye gidiyorsun?

Yazma balonu birkaç kez belirip kayboluyor. Bana söylemek istemiyor mu yoksa yerin adını hatırlayamıyor mu emin değilim.

TRIXIE:

The Perk or Later. Neden?

Seni almaya gelebilirim. İşin bittiğinde bana mesaj at, Lizzy ve ben seni yola çıkarırız. Seni eve de bırakabilirim.

Emin misin? Baş belası olmak istemiyorum.

Onu almaktan çok mutluyum ve randevusundan almaktan daha da mutluyum. Hıyarlık etmek istediğinden değil, ama gerçek bir şansım olmadan şansımı kaybetmek de istemiyorum.

Gidip bana eşlik ederek bana iyilik yapıyorsun. En azından bunu yapabilirim.

Telefonuma bakıp sırtıyorum. Ona hayatının en iyi fuar deneyimini yaşatacağım, o kadar iyi bir deneyim ki gecenin erken saatlerinde başka bir randevuya gittiğini bile unutacak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beatrix

Sevgilimin karşısında oturmuş buzlu çayımı yudumluyordum ki gözleri omzumun üzerinden bakarken birden aydınlanıyor. Noel Baba'nın her an gelebileceği söylenen küçük bir çocuğa benziyor ve gözlerim onunkileri takip ediyor, ne gördüğünü görmek için arkasına bakıyorum. Gördüğümde midem takla attı. Bu Cooper.

Yıpranmış bir kot pantolon, zeytin rengi eski bir tişört ve onu yan komşusu gibi gösteren ters, yıpranmış bir beyzbol şapkası giymiş. Yine de odadaki insanların yarısının en sevdikleri geniş alıcıyı tezgâhta gördükleri çok açık.

Tişörtünün kollarının esnemesine neden olan pazuları ve benim ve odadaki insanların yarısının bakakalmasına neden olan ön kollarıyla inanılmaz seksi geniş alıcıları. Tezgâhta donmuş kahve siparişi veriyor ama işi bittiğinde gözleri odayı taramaya başlıyor ve doğrudan benim oturduğum yere yöneliyor. Aniden arkamı dönüyorum ve sevgilim Darren'a yeniden odaklanıyorum. Cooper'la ilgili düşüncelerle dikkatim dağıldığı için randevuda olduğumu neredeyse unutmuştum ve beni almasının ne anlama geleceğini düşündüğümü sanmıyorum.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?" Darren bana baktı. "Evet, onu tanıyorum."

"Sen de mi Kaos hayranısın?" Bu retorik bir soruydu, çünkü anlatmaya devam etti. "Onları çok seviyorum. Herkesin Undergrove'un bir sorumluluk olduğunu düşündüğünü biliyorum ama bence o takım için X faktörü olacak. Westfield'a uğruna savaşacakları bir şey verin, Rawlings de onları oraya taşıyacaktır. Ne yapacaklarını görmek için sabırsızlanıyorum. Yaz kampı açılış günleri için birkaç bilet aldım. Ben ve bazı arkadaşlarım gitmeyi planlıyoruz. Umarım onlar da birkaç şey imzalarlar."

Soyadımı gizli tutmamın ve flört etmekten nefret etmemin birçok nedeninden biri de buydu. Bu adamların çoğu, kim olduğumu ve sahip olduğum bağlantıları bilselerdi, sadece bununla ilgilenirlerdi.

"Kulağa eğlenceli geliyor!" Başka ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü garip olmayacak bir şey söylemek için fazla yer yok.

Darren'la randevumuz şu ana kadar hiç de fena geçmemişti, gerçi gecenin büyük bir kısmını kendisi ve arkadaşları hakkında konuşarak geçirmiştik. Neden bekâr olduğu ve ne aradığı hakkında bana bilgi veren sadece birkaç önemsiz şey öğrenmiştim...

Boşanmış ve görünüşe göre şu anda "ben ve erkekler" dönemini yaşıyor. Ben de "ben ve kızlar" dönemimdeyim, bu yüzden onu yargılamıyorum ama gece sohbetlerimiz ve cilt bakımı tüyolarımızla da onu eğlendirmiyorum. Bu yüzden onun bira içme ve nehirdeki kumarhanelere gitme maceralarını biraz daha az anlatabilirim. Yine de henüz eleme aşamasını tamamen geçemedi. Ona şüpheyiyle yaklaşmaya çalışıyorum. Bu olumsuzluklara rağmen, Rob'dan beri çıktığım randevuların yarısından daha iyi gidiyordu.

"İmza dağıtıyor. Ona sormamın bir sakıncası var mı? İsterseniz sizin için de bir tane alabilirim?"

"Ben iyiyim, ama tabii, devam et." Adamı tanıdığımı ona nasıl bilmiyorum ve Cooper'ın şu anda içeride ne yaptığından bile emin değilim. Mesaj atacağını ve onunla kamyonetinin yanında buluşacağımı sanıyordum.

"Lanet olsun. Buraya geliyor." Darren nefesinin altından küfrediyor, gözleri etrafımda dolanıyor, arkamı izliyor. Bir an sonra omzumda bir el hissediyorum ve Cooper'ın bana gülümsediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"İşte . Hazır mısın?" Cooper soruyor.

Darren'ın gözlerinin bizi delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Dışarıda beklediğini sanıyordum." Cooper'a küçük bir gülümseme sunuyorum.

Yanaklarım kızarıyor çünkü Darren'ın bir şey söylemediğim için benim çok tuhaf olduğumu düşüneceğini hissediyorum. Şaşkın ve hafifçe

Göz ucuyla görebildiğim yüzündeki sinirli ifade de bunu doğruluyor. "Mesaj attım. Ama Lizzy bir şey istedi. Buraya erken geldik, o yüzden Arabaya servis yerine içeri girer ve alırdım."

Lizzy'yi arıyorum ve sonra ona soru soran bir bakış atıyorum, o da sırtarak cevap veriyor.

"Arabada telefonla konuşuyor. Arkadaşına bu gece ne giyeceğini soruyor."

"tanıyor musunuz?" Darren sonunda kelimeleri yönetir.

"Biz eski dostuz," diye Cooper bizim adımıza konuşuyor ve Darren'a parlak bir gülümseme gönderiyor. "Onu ilçe fuarına götürmek için alıyorum. Biraz kek yer ve bir iki dönme dolaba binersiz. Bu yıl hiç gittin mi?"

Darren'ın gözleri bir an için büyür ve sonra ağırlaşır. İdollerinden biriyle tanışmanın verdiği parlak gözlü iyimserlik yerini daha bulanık bir bakışa bırakıyor, onun yerine başka bir adamın daha sonra ikinci bir randevuya çıkmak üzere kendi randevusunu seçtiği fikri geçiyor.

"Hayır, gitmedim," diye Cooper'a hitap etti. "Bundan sonra planların olduğunu bilmiyordum." Darren'ın gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor.

"Daha sonra olacaktı. Fuara birlikte gitmeye söz verdim-" "Bu benim hatam," diye araya giriyor Cooper. "Neredeyse onunla gitmesi için yalvardım.

Ben de erken geldim. İstersen biraz arabada bekleyebilirim, Trixie."

"Trixie?" Darren bu lakabı ağzında kötü bir tat bırakmış gibi tekrarlıyor.

"Özür dilerim! Bea. Sürekli bunu yapıyorum. Sana böyle hitap eden tek kişinin ben olduğumu unutuyorum." Cooper bana sırtıyor ve yemin ederim ki bilmesem Cooper'ın bunu bilerek garipleştirdiğini düşüneceğim. Ben de gülümsüyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. "Seni arabada beklememi ister misin?"

"Hayır. Bence iyiyiz. İkinizin gitmesine izin vermeliyim. Seninle tanışmak güzeldi, Bea." Darren aniden ayağa kalktı ve benimle Cooper'ın arasına baktı. "İyi akşamlar."

Darren içkisini ve bana son erkek gezisinin fotoğraflarını gösterdiği telefonunu topluyor ve başka bir şey söylemeden kapıya yöneliyor. Midem bulanıyor çünkü Darren'dan bir daha haber alamayacağımdan oldukça eminim. Şimdiden başarısız olduğuma inanamıyorum ve bu daha burada çıktığım ilk randevu.

"O da neydi öyle?" Hayal kırıklığımı Cooper'a yöneltiyorum.

"Ne neydi?" Cooper bana neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyor. Sanki sadece yardımcı olmaya çalışan, megawatt gülümsemeli, tatlı, masum bir çocukmuş gibi.

"Rawlings!" Barista sesleniyor.

"Bu düşünceni unutma." Ben çantamı ve çayımı toplarken o Lizzy için sipariş ettiği içkiyi almaya gidiyor ve beni karşılayacağı kapıya doğru ilerliyor. Beklerken Darren'ın arabasına bindiğini görüyorum ve bir an için hayal kırıklığına uğradığımı hissedip sonra omuz silkiyorum. Muhtemelen zaten işe yaramayacaktı ve eğer egosu bu kadar kırılansa, hayatımda buna ihtiyacım yok. Ama Cooper'a karşı hâlâ biraz huysuzum.

"O bir tür göt, değil mi?" Cooper ona doğru başını sallar.

"Yani, senin aniden ortaya çıkman onu şaşırttı. O bir hayranınızdı." "Pek öyle biri gibi davranmadı." Cooper'ın kaşları çatılırken araba uzaklaştı.

"Sanırım bu gece başka planlarım olduğu için kendini aşağılanmış hissetti. Ona erken çıkmam gerektiğini söyleyip sızıyacaktım. Seni tanıştırmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim ve beni alacağından da bahsetmedim."

"Oops." Bana mahcup bir bakış atıyor ve omuz silkiyor. "Şey, özür dilerim. Bunun onu üzeceğini fark etmemiştim."

Arabaya varmadan önce duruyorum çünkü bu tartışmayı Lizzy'nin önünde yapmak istemiyorum. Küçük bankette durduğumda duruyor ve ona bakıp kollarımı kavuşturduğumda kaşlarını kaldırıyor.

"Bir kadınla randevunuz olsa ve başka bir adam gelip tamam, hadi gidelim dese bu sizi rahatsız etmez miydi? Bu senin için sorun olmaz mıydı?" Cooper'ın oldukça rahat bir insan olduğunu biliyordum ama bu kadar rahat olduğunu görmemişim.

"Hayır." Omuz silkiyor. "Beni rahatsız etmez. Eğer onunla giderse, bu zaten hiç şansım olmadığı anlamına gelir."

Çenem düşüyor ve Cooper'a bir şey söylemeden bakıyorum, ama o sadece sırtıyor ve beni kamyonetinin yanına götürüp kapıyı açıyor. Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, ben de tutuyorum.

"İşte içkin, Lizzy."

Koluyla omzumu okşuyor ve kolonyası duvarımın üzerinde geziniyor. Gözlerim hareketi takip ediyor ve bu kadar küçük bir alanda ona bu kadar yakın olduğum için yüzümün kızardığını hissediyorum. Fincanı ondan alıyor ve arkadaşıyla konuşmasına devam etmeden önce küçük bir el sallamasıyla bana gülümsüyor.

Cooper arabanın kendi tarafına geçiyor, Lizzy'nin canını sıkacak kadar country müzik açıyor ve yola çıkıyoruz.

OceanofPDF.com

Beatrix

Bu alanından geçerek, bir sıra halinde dizilmiş Karnaval oyunları ve Cooper'ın yüzü Lizzy'ye döndüğünde aydınlanıyor.

"Sana bir şey kazanmamı ister misin?"

"Baba." Ona kızgın bir bakış atıyor. "Oyuncaklar için çok yaşlı olduğumu bildiğini biliyorum."

"Bu bir oyuncak değil. Bir hatıra. Trixie'nin burada olduğu ve eğlendiğimiz zamanları size hatırlatmak için rafınızda duruyor."

Lizzy babasına şüpheli bir bakış atmadan önce gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

Cooper'a dönerek, "O istemiyorsa ben istiyorum," diye araya giriyorum. Onun çocukluğunun son günlerine tutunmaya çalıştığını söyleyebilirim. Futbol oynayan havalı bir baba olduğu ve onaylamadığı bir çocukla geç saatlere kadar dışarıda kalmasına izin vermeyen sinir bozucu bir ebeveyn olmadığı zamanları.

"Bunu yapabilirim." Cooper'ın gülümsemesi parlıyor ve ödülü kazanma şansı için para yatırmak üzere tezgâha doğru aceleyle ilerliyor. Lizzy ve ben de onun peşinden gidiyoruz ve Lizzy buzlu dondurmasından bir ısırık daha alırken Cooper'ın pelüş hayvanı almak için kendini hazırlamasını izliyoruz. Lizzy küçük bir iç geçirdi. Henüz gelmemiş olan arkadaşlarına yetişmek için sabırsızlandığını biliyorum ama keşke ona bir gün bundan daha fazlasına sahip olmayı dileyeceğini söyleyebilseydim

onunla zaman geçiriyor. Her çocuk onun ona gösterdiği ilgiyi ve zamanı göremez.

"Şanslısın, biliyorsun." Lizzy'ye bakıyorum. "Babam benim için asla böyle oyunlar oynamazdı."

"Bir sürü fuara gittiğini söylediğini sanıyordum."

"Gittik ama biz onlara gittiğimizde o hep çalışıyordu. Potansiyel seçmenleriyle konuşuyordu. Çoğunlukla fotoğraflar ve işle ilgiliydi. Keşke sadece etrafta dolaşabilseydik, oyuncaklara binebilseydik ve oyunlar oynayabilseydik. Rahatlamasını ve biraz eğlenmesini sağlardık. Ama her şey işti ve biz de çoğu zaman ailesiyle fotoğraf çektirebilmek için oradaydık. Bazen çalışanlarından biri beni bir sonraki etkinliğe gitmeden önce kek yemeye ya da hızlı bir oyun oynamaya götürüyordu."

"Bu berbat bir şey."

"Evet. Ama hey. Buradayız ve şimdi siz ikiniz bunu yapmama izin veriyorsunuz."

Bu yüzden sizinle gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğine sevindim. O daha az sinir bozucu ve sen onun şeyleri alıyorsun." "Limonlu shakeups gibi mi?" Bardağımdaki buzu çingırdatıyorum ve sonra bir tane daha alıyorum.

Uzun bir yudum.

"O da var." Lizzy gülüyor.

"Pekâlâ. Hangisini istiyorsun?" Cooper doldurulmuş hayvanların olduğu duvarı işaret etmeden önce bana bakıyor.

"Şu mu?" Dibe yakın bir yerde sallanan küçük bir oyuncak ayıyı gösteriyorum.

"Bu mı? İnanç yok." Başını sallıyor. "Ama ."

Lizzy ve ben sabırla beklerken o oyunun birkaç turunu oynuyor, puanları topluyor ve ödülü kazanmak için biletleri harcıyor. Küçük olanında durmayı reddediyor ve onun yerine eve giderken kendi emniyet kemerine sahip olması gereken bir ayı alıyor. Bana verdiğinde gülüyordum.

"Teşekkür ederim. Çok sevimli." Yüzündeki küçük tatlı gülümsemeye sırtarak karşılık veriyorum ve üzerindeki Kaos tişörtünü düzeltiyorum. Fuar çalışanının beyzbol şapkası ve havacı gözlükleriyle Cooper'ı tanımadığı gerçeğine rağmen çok uygun bir tişört.

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım" diye cevap veriyor. Bunu söyleme şeklinden irkilerek başımı kaldırıyorum ve karşılığında gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bana göz kırpması neredeyse yüzümün kızarmasına neden oluyor, ta ki kendime burada onunla ve kızıyla birlikte olduğumu hatırlatana kadar. Tüm kalbimle

Çarpıntı ve kızarıklıkların kontrol altına alınması gerekiyor. Onları yüzeyde görmemesi için dua ediyorum. Çünkü ihtiyacım olan son şey, bu kısa ziyaretten sonra başka bir Rawlings kardeşe aşık olmuş gibi görünmek - benim için nesnel olarak iyi bir arkadaş olan ve gülünç bir şekilde sınırların dışında olan biri.

Ama çoğu zaman onun Rawlings'in kardeşi olduğunu unutuyorum. Kardeşinin olmadığı pek çok yönden çok tatlı. beklemediğiniz anlarda bile düşünceli. Rob kara kara düşünüp şikayet ederken o her zaman iyi vakit geçirmeye ve gülmeye hazır. Bazen aynı çatı altında büyüdüklerine inanmak zor.

Sonra Cooper bunun gibi küçük şeyler yapıyor, panayırda bana bir oyuncak ayı kazanıyor. Akşam bizi şımartmak için daha şekerli tatlı şeyler almaya gitmeden önce bana göz kırpmıyor. Her şeye rağmen biriyle ilişki kurmak isteyebileceğimi hissettiren şeyler. Eğer Cooper gibi bir adam bulursam.

Kaos oyuncak ayısını kazanmamızın üzerinden çok geçmeden Lizzy'nin arkadaşlarıyla karşılaştık

- Üç erkek ve iki kız, kesinlikle bir randevu gecesinin ortaokul eşdeğerini yaşıyorlar. Onlar sohbet ederek ve oyunlardan birine yönelerek geceye dalarken, Cooper ve ben atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra küçük bir bira bahçesi alanına oturuyoruz.

"Lütfen bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle." Cooper, Lizzy'nin Cooper'ın çok çekindiği arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim üç numaralı adamla konuşmasını izliyor.

"Grup randevusu mu? Evet, sanırım öyle bir şey." Lizzy'nin yüzünün bu mesafeden bile aydınlanmasına gülümsüyorum.

"Onlar ortaokulda!" Bu fikre karşı çıkıyor.

"Genelde çocuklar çıkmaya o zaman başlar. Ya da en azından bunu düşünmeye. El ele tutuşmak. Filmler. Bunun gibi şeyler. Ayrıca, liseden önceki yaz. Nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun? Aşık olduğun çocukla gizlice öpüşmek. Sinemada sarılmak. Bazı arkadaşlarım ikinci aşamaya geçiyordu." Simidimi küçük beyaz kâğıt bardaktan taşmak üzere olan hardala batırmadan önce ona bakıyorum.

"Lizzy'nin benim yaptığım gibi bir şey yapmasını istemiyorum. Onun biriyle çıkmasına hazır değilim. El ele tutuşmaya bile hazır değilim. Bugünlerde dışarıda ne tür pislikler var biliyor musun? Bizim zamanımızdaki gibi değil.

çocuktuk ve her şey masumdu." Cooper'ın kaşları çatılıyor ve onların bazı kabinlerin etrafından dolaşıp patikadan aşağıya inmelerini izliyor.

"Oh, ne kadar masum olduğumuzu bilmiyorum. Benim oldukça uysal bir yetiştirilme tarzım vardı, ama sonra Xander diye bir kardeşim oldu, ve şey... bu etkiye masum diyemem. Arkadaşları ve yanlarında getirdikleri kızlar çok eğiticiydi." Gülüyorum.

"Gerçekten mi? Genç Trixie'yi hep aşırı kuralcı, iyi bir kız olarak hayal etmiştim. Durum böyle değil miydi?" Bana sırtıyor.

"Uh... Bilmiyorum. Sanırım çoğundan daha masumdum. Oldukça saftım. Ama Xander kesinlikle öyle değildi ve bana çok şey kattı. En azından onun yörüngesinde olmak, başka türlü maruz kalamayacağım şeylere maruz kaldığım anlamına geliyordu. Tabii ailem bu konuda söz sahibi olsaydı. Neredeyse üniversiteye girene kadar biriyle çıkmamı bile istemediler. Bu arada, Xander... yani, Xander'dı. Sanırım sen de ondan çok farklı değildin."

"Belki." silkiyor ama konuyu değiştirmeden önce dudakları yarım bir gülümsemeyle titriyor. "Peki bu gece... Şu adam. Onunla bir randevuya daha mı çıkacaksın?" Odağı aniden bana dönüyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Cooper ve Rob birbirlerine çok da yakın kardeşler değiller.

Yıllar boyunca aralarında birden fazla gergin an gördüm. Aralarında tam olarak anlayamadığım bir gerginlik olduğunu bilecek kadar. Rob bunu tartışmadı, ben de daha fazlası için baskı yapmadım. İlişkimizin hikayesi buydu. Ama yine de Cooper'ın flört hayatımın tüm ayrıntılarını da eksikliklerini- bilmesini isteyip istemediğimi bilmiyorum. Rob'un benim hakkımda mümkün olduğunca az bilgi sahibi olmasını tercih ederim çünkü kaotik hayatımın şu anki durumu göz önüne alındığında nasıl bir karmaşa olduğunu biliyorum.

Cevap vermekte tereddüt ettiğimde, "Ona hiçbir şey söylemeyeceğim, biliyorsun," diye ekliyor ve biraz rahatlıyorum. Cooper'a ona inanacak kadar güveniyorum.

"Evet. Yani, mı? Randevularla işim bitti. Onun yerine bir uygulama üzerinden takılmayı deniyorum." Limonatomdan bir yudum alıyorum ve görünüşe göre bu Cooper'ın istediğinden daha fazla bilgi çünkü yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ve sonra bunu örtüyor.

"Oh. Böldüğüm şey bu muydu? O zaman sinirlenmesine şaşmamalı," diyor paylaştığımız simitten bir parça koparıp ağzına atarken gözleri uzaklara dalıyor.

"Şey, yani... bir tür eleme durumuydu. Sanırım?" Bunu açıklarken kendimi garip hissediyorum. "Tekrar çıkma/buluşma dönemine dönmek garip hissettiriyor.

ve hala ne istediğimi bulmaya çalışıyorum. Sadece bir ilişki istemediğimi biliyorum."

"Hayır mı?" Bana bakarken kaşları çatıldı. "O kadar şaşırtıcı mı?"

"Yani... onu tekrar gündeme getirmek istemem ama evet. Birazcık. İlişkisi olan bir tipe benziyordun. Siz kalıcı bir ilişkiye doğru gidiyordunuz, değil mi?"

"Ben de öyle düşünmüştüm ama kardeşinin öyle olduğunu sanmıyorum." "Yani senin için her şeyi mahvetti mi?"

"Hayır. O sadece... neyse oydu." Omuz silkiyorum. "Şu anda bir ilişki için doğru yerde değilim. Bir yıl sonra nerede yaşayacağımı bilmiyorum. Belki birkaç ay sonra bile. Şu anda bir otelde kalıyorum, eğer komşularım bir gösterge ise bu ilişki için iyi, ama beni gerçekten bir ilişki malzemesi yapmıyor. Ayrıca, şu anda ne istediğimi bilmiyorum."

"Evet. Ben de eskiden aynı şekilde hissederdim."

"Eskiden mi? Şimdi çıkıyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü Wren ve Madison'ın anlattığı şekilde ününü tam olarak bilmesem de, sürekli bekâr olduğunu biliyorum. Ailesiyle tanıştığım onca yıl boyunca Cooper ne tatil için ne de her yıl yaz aylarında göl evine giderken eve bir kadın getirmişti.

"Henüz değil. Ama nihayet flört olayını denemeye hazırım." Sırıttırıyor ve kızarmış bir Oreo alıp sanki küçücük bir lokmaymış gibi ağzına atıyor.

"Sence?" Belirsiz, sondaj soruları sorma sırası bende. Çünkü randevulaşan Cooper'ı merak ediyorum ve bunun imaj reformu için ne anlama gelebileceğini daha da çok merak ediyorum.

Çiğnemeyi bitirip sipariş ettiği koladan bir yudum aldıktan sonra başını sallayıp gülümsüyor ve ellerini peçeteye siliyor.

"Evet. Lizzy yaşıyor ve bu bana doğru geliyor. O yokken de buranın her zaman bir kardeşlik evi gibi hissetmesini istemiyorum."

"Yani, bunu değiştirmek için biriyle çıkmak olduğunuzu sanmıyorum."

"Hayır, ama sanırım... Ben de yaşıyorum. Daha fazla çocuğum olacaksa ya da karımın Lizzy'yi tanımasını istiyorsam, geç olsun güç olmasın, değil mi? Muhtemelen bu konuda zaman daralıyor."

Çocuklardan bahsedilince donup kalıyorum. Rob'un Cooper'a ya da ailesinden başka birine ayrılığımızın gerçek katalizörünü söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok: çocuk sahibi olamayacağımız gerçeği, benim evlat edinmek istemem ve onun istememesi. Bu, giderek artan sorunlar listesinde bardağı taşıran son damla olmuştu. Ama Cooper'ın bunu benim önümde bu kadar rahat bir şekilde dile getirdiğini hayal bile edemiyorum.

"Sanırım öyle. Ama ben yine de bu ilişkiyi istediğin için yapman gerektiğini düşünüyorum. Bu senin kendin için istediğin bir şey, başkalarının senin için istediği ya da Lizzy için yapman gereken bir şey olduğu için değil."

Bu kadar boş konuşmak istememiştim ve beni dikkatle incelediğini hissedebiliyorum. Söylediklerimi anlarken çarklarının döndüğünü duyabiliyorum.

"Sen ve kardeşim böyle miydiniz? Toplumun size belli bir yaşa kadar yapmanız gerektiğini söylediği bir şey mi?"

"Hayır." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Biz bunun tam tersiydik. Ailem futbol ve sporla ilgilenmemden nefret ediyor. Babam bir futbolcuyla çıktığımı öğrendiğinde neredeyse ölüyordu."

"Ailen sporla pek ilgilenmiyor mu?"

"Hayır. Annem biz mutlu olduğumuz sürece ne yapmak istiyorsak onu yapmamızdan memnun ama babam Xander'ın oynamasından nefret ediyor. Onunla gizliden gizliye gurur duyduğunu düşünsem de, benim bu işin içinde olmama hiç katlanamıyor. Dünyada bir fark yaratabilecekken yeteneğimin 'çocuk oyunları' için harcandığını düşünüyor." Tırnak işaretlerini kaldırıyorum.

"Senden ne yapmanı istiyor?" Cooper kaşlarını çatıyor ama babam hakkında kötü bir şey söylemiyor.

"Politika. Onun gibi. Xander'ın onun izinden gitmesini ve benim de onun dünyasında halkla ilişkiler yapmamı istiyor. Rob'la ayrıldığımızdan beri tek konuştuğu bu. Başkanlığa aday olmak istediği açık bir sır ve kardeşimin futbolu bırakıp Senato'da kaldığı yerden devam etmesini umuyor. Kardeşim için kampanyayı benim yürütmemi istiyor ve şimdi onun ekibinde çalışarak ayaklarımı ıslatmamı istiyor."

"Ama istemiyorsun?" Cooper daha fazla araştırıyor. Ailemin siyasi entrikalarıyla bu kadar ilgilenmesine şaşırdım.

"Hayır. Pek sayılmaz. Yani, Xander isteseydi, onun için yapardım. Ama babamın dünyasına geri dönmek demek, birlikte büyüdüğüm insanların arasına geri dönmek demek. Tüm o para, politika ve arka oda pazarlıkları. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Ama devasa egoları, marka anlaşmaları ve tüm takım politikaları olan adamları kaldırabilecek miden var mı?" Bana bir bakış attı ve alay ettiğini anladım.

"Doğru söylüyorsun ama aynı şey değil. Buraya kendi yolumu çizdim. Madison'ın yardımıyla. Soyadlarımızın bize avantaj sağladığından eminim ama bu babamla siyasete atılmakla aynı şey değil. Orada Xavier tamamen başka bir anlama geliyor."

"Yüzüstü çimlere gömülmek istemiyorsan Xander'ı kızdırma anlamına gelen bu dünyada çok daha iyi."

İkimiz de gülüyoruz ve ben başımı sallıyorum.

"Kibar ol. Harper'dan beri daha iyi. Dürüst olmak gerekirse, farklı bir adam gibi. Olgunlaşmış ve daha mutlu. Ondaki değişimi görmek güzeldi."

"Evet, yine de babanın neden ondan iyi bir politikacı olacağını düşündüğünü anlıyorum." Cooper sırtıyor. "Çok acımasız."

"Doğru..." Limonatamdan küçük bir yudum daha alıyorum, şekerin yerleştiği ve ekstra tatlı olduğu uca vuruyorum. "Bütün bunları senin üzerine yıktığım için özür dilerim. Hepsini bilmek istediğinden şüpheliyim. Sadece bir yol ayırımındayım. Bunu gerçekten itiraf etmek istemedim. Ama sanırım saklaması da kolay değil."

"Dinlemekten mutluluk duyarım, Trixie. Ben sordum." Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Peki o zaman burada ne yapıyorsun? Kalıp Madison'la çalışmayı mı umuyorsun yoksa başka planların mı var?"

"Colorado'da bir planımız vardı ama suya düştü. B planı üzerinde çalışıyoruz ama beklerken ikimizin de çalışması gerekiyor. Bu işi buldu. Quentin'in olmasını planlamamıştı ama bundan sonra ne yapacağımıza karar verirken ikimiz için de bir iş."

"Başarısız olan plan neydi?"

"Sporcular için bir halkla ilişkiler tesisi kuracaktık. İmajları üzerinde çalışmalarına yardımcı olacak ve bunu yaparken her şeyden uzaklaşmalarını sağlayacak bir yer. Yatırımcılarımız ve dağlarda muhteşem bir arazide bir yerimiz vardı. Orman yangınları, kuraklık ve bazı kişiler arası politikalar yüzünden bu planımız suya düştü, şimdi yeni bir yer ve yeni yatırımcılar arıyoruz."

"Yani sen benimle uğraşırken ben de bir tatil köyüne gidebilir miyim?" Gülüyor. "Beni de yaz. Havuzda daha fazla zaman geçirebilirim. Kendi havuzumda yeterince zaman geçiremiyorum."

"Evet, şey... bir gün, umarım, eğer bu yararsa. Sadece işe yarayacağından emin değilim..." Sözümü kesiyorum çünkü Madison ve Quentin'in etkileşimlerini gördükçe, onun buradan ayrılmaya hazır olup olmayacağı konusunda şüphelerim var. Quentin'in planının onun kalması için elinden geleni yapmak olduğundan oldukça eminim.

"Eğer bir yatırımcıya ihtiyacın varsa, bana nereyi imzalayacağımı söyle." "Sana yer hakkında neredeyse hiçbir şey söylemedim," diye alay ediyorum.

"Zeki ve azimlisin. Madison da öyle. Gerçekten bilmem gereken tek şey bu." Omuz silkiyor. "Ayrıca, dediğim gibi, eğer bu tatil ziyaretleri yapabileceğim anlamına geliyorsa

Siz benim imajımı düzeltirken ben de varım."

Bir an için yüzünü inceliyorum ve ikinci kızarmış Oreo'sunu ikiye bölüp bir kısmını yemesini izlerken gülümsüyorum.

"Demek ciddi olarak çıkmaya karar veriyorsun? Bu yüzden mi imaj değişikliği istiyorsun?"

"Bunun bir parçası. Bu ve futbol oynadığım günlerin azaldığını bildiğim gerçeği. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmek zorundayım ve ünüm bir sonraki bölümde bana yardımcı olmayabilir."

"Buradaki itibarınız benim tanıdığım Cooper'a uymuyor. Neden?"

Isırığının ortasında durdu ve kaşları çatıldı.

"Lizzy'nin yanında olmak için elimden geleni yapıyorum. İyi bir baba olmak için. Ona ailemin bana çocukken sağladığı ev ortamını sağlıyorum. Sanırım o yanımda olmadığında eski alışkanlıklarına geri dönüyorum. İşleri farklı şekilde yapmak için motivasyonum yoktu."

"Bu adil. Bu büyük bir fark yaratıyor. Ne oldu da değişmek istiyorsun?" Ona profesyonel anlamda yardım etmek istediğim için merak ediyorum ama aynı zamanda arkadaşı olarak da merak ediyorum.

Cooper

İstediğim şeylerden VAZGEÇTİM. Onları alamayacağımı düşündüm. Yine de Yapamayabilirim gibi görünüyor ama şimdi en azından bir şans vermek istiyorum. Denediğimi bilmek istiyorum. İşe yaramazsa da en azından elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyleyebilirim."

Beni incelerken gözleri yüzümde geziniyor.

"Eh, aynı durumdayız." Sırıttıyor.

"O zaman iyi bir takım oluruz, değil mi?"

"Bence sen kolay bir dava olacaksın. İnsanların gerçek seni görmelerine izin vermeliyim. Her zaman ailenle birlikte gördüğüm kişiyi ve aşık olacaklar."

"Siktir, umarım öyledir." Oreo'nun son parçasını ağzıma atmadan önce ona gülümsüyorum, zaten söylediğimden daha açık bir şey söylememek için kendimi tutmaya çalışıyorum.

Sanırım dürüstçe habersiz - onun için arkadaş bölgesinde o kadar derindeyim ki çoğu zaman onunla flört ettiğimi bile fark etmiyor. Artık bir ilişkiye ilgi duymadığını bilmek bu umutlara gölge düşürdü. Ama henüz onları söndürmeye hazır değilim. Her zaman söyledikleri şey nedir? Umut sonsuza dek sürer mi? Trixie söz konusu olduğunda bu benim.

"Sence o oyuncak ayının bir arkadaşına ihtiyacı var mıdır?" Yanındaki koltuğun üzerine koyduğu ayıcığa doğru başımı sallıyorum.

"Sanırım onu otel odamda nereye koyacağımı şimdiden bilmiyorum. Lizzy'nin onu istemediğinden emin misin?"

"Hayır. O senin. Onunla sıkışıp kaldın. Eğer bir arkadaşı olmasını istemiyorsan, o zaman benim için bir şeyler kazansan iyi edersin."

Gülüyor ve sesi beni çok etkiliyor. Gülümsemesi ve onun başını okşaması. Onu bu kadar kaygısız görmeyeli uzun zaman olduğunu, birkaç ziyaretten daha fazla olduğunu fark ediyorum. Rob'a neden ayrıldıklarını hiç sormadım, bunun beni ilgilendirmediğini düşündüm. Ama onun ne kadar tatlı olduğunu ve Rob'un tüm iniş çıkışlarına karşı ne kadar sabırlı olduğunu bildiğimden, onun için zor olmuş olmalı. Sonunda nasıl olup da her şeyi berbat ettiğini merak ediyorum. Ama şu anda onun kahkahalarından soramayacak kadar keyif alıyorum.

"Senin için bir şey kazanmak mı? Bu tür oyunlarda pek iyi değilimdir." Bana şüpheci bir bakış attı.

"Sana öğretebilirim. Sorun değil, Trix." Ona göz kırpyorum ve elimi uzatıyorum. Elimi tutuyor ve onu ayağa kaldırıyorum, ancak ödülünü taşımak için iki eline birden ihtiyaç duyduğunda isteksizce bırakıyorum. Ayıyı kaptı ve panayıra doğru geri döndük.

"Yani Lizzy'yi gözetliyor muyuz yoksa sadece onunla karşılaşmayı mı umuyoruz?"

"Sadece onunla rahatça karşılaşmayı ve birkaç kez yanından geçmeyi umuyorum. Ona güveniyorum. Akıllı ve kendi başının çaresine bakabilir ama o çocuğun ona sorun çıkarmayacağından emin olmak istiyorum. Bana aşkları gibi şeylerden bahsetmiyor. Bunları annesine saklıyor, o yüzden bu konuda ne hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ona sorabilirsin."

"Dolaylı olarak denedim ve bunun ona olmadığını söyleyebilirim." "Sen ve Evelyn çok iyi anlaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Evelyn iyi bir insan ve ortak ebeveynlik işini oldukça kolaylaştırıyor. Bunun için ona hak vermek lazım."

"Evelyn seni hiç evlenmeye zorlamadı mı?"

"Hayır. Çok eğlendik ama birlikte hiç mantıklı olmadık. O iyi bir arkadaş. Lizzy için çok minnettarım, ona sahip olduğumuz ve onu birlikte büyütebileceğimiz için, ama ikimiz de bunun ötesinde bir şey istemedik." Biz yürümeye devam ederken omuz silkiyor.

"İkinizin bu kadar iyi anlaşmasına sevindim. Lizzy de harika bir çocuk."

"Lizzy'den bahsetmişken." Gözlerimi onun ve arkadaşlarının durduğu yere kaydırıyorum, herkesin uslu durduğundan emin olmak için hızlıca bir göz atıyorum

Kendilerini. Trix görüş alanımı takip ediyor ve bana doğru anlayışlı bir şekilde başını sallıyor.

"O zaman acele etsek iyi olur, böylece onu takip ettiğimizi düşünmez." ". Sonuna kadar gidelim. Eve götürmek için kendi ayımı istiyorum."

"Bence var olmayan yeteneklerim üzerinde biraz fazla baskı kuruyorsunuz."

"Baskı değil, *Faith*." Ona göz kırpıyorum ve gözlerinde okuyamadığım bir şeyle bana bakıyor, neredeyse ters yönde yürüyen bir grup insana çarpıyordu. Onlardan kaçmaya çalışırken bana doğru tökezliyor ve ben onu kolundan yakalayıp tekrar ayağa kalkmasını sağlıyorum.

"Özür dilerim." Yanaklarına renk geldi.

"İyisin." Başparmağımı dirseğinin iç kısmında gezdiriyorum. Ona dokunmak için bulabildiğim her bahaneyi kabul ediyorum. Teni çok yumuşak ve üzerindeki mor sundress ile çok güzel görünüyor. Gözlerimi dikmemeye çalışıyorum ve fırsat buldukça gizlice bakıyorum ama gece ilerledikçe bunu yapmak daha da zorlaşıyor. Tıpkı gitmesine izin vermek gibi, ama kendimi bunu yapmaya zorluyorum.

Kabine gittiğimizde, adama ödeme yaptım ve üç dartı ona verdim.

Önce onlara sonra da bana gülümsüyor. "Hangisini istiyorsun?"

Ödül duvarına bakıyorum ve pençesini prize sokmuş gibi yeleli aslana başımla selam veriyorum.

"Einstein'dan moda tavsiyesi alan aslan." "Oldukça güzel bir görünüşü var." Gülüyor. "İşte bu yüzden ona ihtiyacım var. Her şey sana bağlı."

"Bu işte gerçekten kötüyüm ve çocukluğumdan beri hiç denemedim. Umarım bunlar balonların yere düştükten sonra kendine bir tane kazanmaya hazırsındır." İşaretleyicide sıraya girmeye ve dartını yukarı çekmeye başlar.

"Yaşlandıkça geliştiğine eminim. Buraya gel." Ona yaklaşıyorum, bir elimi kalçasına koyuyorum ve vücudunu yerine oturtmak için hafifçe itiyorum. "Böyle dur ve omuzlarını böyle ayarla. Bu sana daha iyi nişan almanı sağlayacak."

"Oh." Dokunuşumun altında biraz gerildiğini ve sonra rahatladığını hissedebiliyorum. "Tamam."

"Gözlerini hedefe dik. Evet. Aynen böyle ve sonra burada..." Elimi kolundan yukarı kaydırıp bileğine doladım. "Dartı kullan, geri çekmeden önce istediğin yere hizala. Hedefini ayarla ve sonra geri çekip fırlat."

O kadar yakın duruyoruz ki kalbinin atışını hissedebiliyorum ve göğsü genişlerken aldığı her nefesi hissedebiliyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra küçük bir nefes alışla balon duvara geri dönüyor; hedefini belirliyor. Ona alan açmak için geri çekiliyorum ve dartı bir silah gibi kullanıyor, nişan alıyor ve sonra bırakıyor. Duvardaki balonlardan birini patlatıyor ve küçük bir sevinç çılgılığı atıyor.

"Ben yaptım!"

"Çak bir beşlik!" Avucumu onun için yukarı kaldırıyorum ve o da boştaki elini kullanarak karşılık veriyor. "Şimdi tekrar yap."

Tekrar gidiyor ve bir balon daha vuruyor. Ancak heyecanı çok fazla ve üçüncüsünde çok hızlı geri çekiliyor ve ıskalıyor, bunu yaparken de inliyor.

"Üçte iki fena değil. Ama ödül kazanmak için üçüne de ihtiyacınız var." Kabin sahibi tekrar oynamak isteyip istemediğimizi görmek için bize bakıyor.

"Sana söylemiştim. Kendin kazanmak zorunda kalacaksın." Bana yenilmiş bir bakış attı.

"Hayır, sen halledersin." Beş dolarlık bir banknot daha uzattım ve ev sahibi onu alıp önüne üç dart daha koydu. "Bu sadece bir ısınmaydı. Bunu alacaksın."

Onlara şüpheyle bakıyor, ama gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldiğinde ona başımı sallıyorum. "Git getir onları."

Sırıttırıyor ve tekrar alıyor, geri çekilip her birini serbest bırakıyor; teker teker, sevinçten zıplayıp bana tekrar beşlik çakana kadar her seferinde bir balon vuruyor. Kabin sahibi ona küçük, yıpranmış aslanı uzatıyor ve o da gururla sırtarak onu bana sunuyor.

"Küçük ama güçlü Einstein aslanınız, efendim."

Onu göğsüme bastırıyorum. "Benim yeni sevgili dostum."

Gülüyor ve bana bakıyor. Gözlerim dudaklarına takılıyor. O kadar dolgunlar ki, pembenin mükemmel bir tonu, yemekten sonra sürdüğü bir kremle parlıyorlar ve ben sadece öne doğru eğilip onları öpmek istiyorum. Onda görebildiğim mutluluğun tadına bakmak. Onun da beni öpmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek. Bir an hayallere dalıyorum, sonra telefonu çaldığında kendime geliyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve onun da aklında bir şeyler olmalı çünkü birlikte yavaşça kabinlere doğru yürümeye başlamadan önce o da benzer şekilde şaşkın görünüyor.

Beatrix

"BİR ŞEY Mİ YANLIŞ?" Cooper soruyor, ben öylece bakarken telefonumdaki ekran.

Her şey dönüyor. Sorun da bu. Telefonum bir uyarıyla çaldığında Cooper'la gerçekten bir randevuda olsaydım nasıl olurdu diye hayal kuruyordum.

Herkese açık ana profilimde bir fotoğrafta etiketlendim. Lizzy'nin ilk keşfettiği gizli olan değil, herkesin bildiği. Halkla İlişkiler Profesyonelleri grubunun Madison ve benim hakkımda yazdığı makalenin nihayet internette yayınlanıp yayınlanmadığını merak ederek açtım. Onun yerine bulduğum şey doğru düşünme yeteneğimi çaldı.

Cooper ve benim panayırda, piknik masasında birlikte yemek yerken ve gülerken çekilmiş bir fotoğrafımız. Ben etiketlenmişim ama o . Başlık yok ve ben panayır gezimizi neden belgelediklerini anlamaya çalışırken hesapta çok az bilgi var. Fotoğraf yok, sadece kişinin profil resminin olması gereken yerde küçük siyah bir daire var.

Cooper'a göstermek için döndüğümde elim titriyor. Telefona bakarken yüzü endişeyle bulutlanıyor ama gözlerinin kararmasına ve kaşlarının ağırlaşmasına hazırlıklı değilim. O bakarken telefonumdan bir ses daha geliyor ve görmek için omzunun üzerinden eğiliyorum. Başka bir etiket. Başka bir

Resim. Birkaç dakika önce aslanı ona kazandırmaya çalışırken çekilmiş bir fotoğrafımız. Bu sefer bir başlık var ve o da etiketlenmiş.

"Ne , *Beatrix Xavier*?"

Midem bulanıyor ve Cooper'ın gözlerinin metnin satırlarını takip ettiğini görüyorum. Gözleri etrafımızdaki kalabalığı tararken "Ne oluyor lan?" diye çıkışıyor ve ben

Sanki bir şekilde bunları kimin aldığını bulabilecekmişiz gibi.

"Bilmiyorum. Garip bir durum. Değil mi?"

"Bu daha önce başına geldi mi?"

"Hayır. Asla."

"Bu çok boktan."

"Kimin ya da neden benim böyle fotoğraflarımı çektiğini bilmiyorum. Yani... içinde sen varsın. Fotoğrafını çektikleri sen olabilirsin." Ekrana bakıyorum. "Senin hakkında yorum yapmayı seven yerel medya mı? Bir blog yazarı ya da aşırı hevesli bir hayran?" Soruları sorarken Cooper'ın yüzünü inceliyorum.

Cooper muhteşem, olağanüstü bir oyuncu ve bir ünü var. Daha önce de birçok ünlüyle bağlantısı olmuştu. Çok büyük bir hayranı olması, hatta belki de sapıklık derecesinde bir hayranı olması mümkün. Birisi kim olduğumu öğrenmiş ve bizi ilk ihbar eden kişi olmaya karar vermiş olabilir. Bu duyulmamış bir şey değil ve bir oyuncunun kız kardeşi olmam ünlü olduğum anlamına gelmiyor, ancak spor sosyal medya dünyasında kesinlikle dedikodu turları yapıyor.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır."

"Belki senin biri?" "Adını bilen biri mi?"

"Beni personel listesinde görebilirlerdi. Undergrove ve Westfield olayında. Ortaya çıkabilirdi. Belki?"

"Bundan şüpheliyim. Eğer adını biliyorlarsa, muhtemelen senin peşindeler." Gözleri yine kalabalığı tarıyor ve bana bakıyor.

"Benden ne istiyorlar ki?" Gerçekten şaşırdım. Cooper ünlü biri ve ben de onunla kıyaslanabilecek biri değilim. Ünlü aile üyelerim olabilir, ama ben her zaman perde arkasında, duvar kağıdının içinde kaybolan bir kız oldum. Bunun tek istisnası babamın aday olması ve insanların onun ailesiyle aşırı derecede ilgilenmeye başlamasıydı. Cooper'la ilgili değilse bunun bir tür paparazzi durumu olduğunu düşünemiyorum.

"Bence Lizzy'yi alıp gitmeliyiz. Birinin seni bu şekilde izlemesi hoşuma gitmiyor. Ya da bunu yaparken bizi fotoğraflıyorlar." Cooper'ın eli belimde, düşüncelerimi ve ellerimi bölerken

telefonumu bana geri verdi. Omurgamda karıncalanmalar oluyor ve ciddi bir anda böyle bir şey yaşadığım için kendimi azarlıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Ya beni takip ediyorlarsa ve onu bulmaya gidince fotoğrafı çekilirse? Bu her kimse onun radarına girmekten nefret ederim." Olduğum yerde kalakaldım. Onu bir şekilde bu işe bulaştırırsam kendimle yaşayamam.

"Bize doğru kamera doğrultan biri var mı diye gözümü dört açacağım."

"Belki de ben geride kalmalıyım ya da otele bırakacak bir araç bulmalıyım, böylece onu eve götürebilirsin." Yük olmaktan endişe ediyorum. Cooper zaten bana karşı çok nazikti ve yenilenen dostluğumuz bu kadar tazeyken bunun olmasından nefret ediyorum.

"Hayır." Cevabı keskin, gözlerimi soru soran gözlerine çekiyor. "Yani..." Bir nefes alır. "Şu anda tek başına gitmeni istemiyorum. Bunu her kim yapıyorsa neler olduğunu öğrenene kadar. Bu çok garip ve hâlâ burada olabilirler. Sadece benimle kal, lütfen?"

Ona katılmıyorum. Ben de tam olarak yalnız kalmak istemiyorum. Kibar olma ihtiyacım bazen güvende olma ihtiyacımdan daha ağır basıyor ve onun da bana göz kulak olmakta ısrar etmesi beni rahatlatıyor.

Planına başımla onay veriyorum ve fuar alanını geçmeye başlıyoruz. Lizzy ve arkadaş grubunun yanına gelene kadar yanımdan ayrılmıyor, asla uzaklaşmıyor ve sürekli etrafımızı gözetliyor. Cooper onu görünce duraksıyor çünkü daha önce gruplarında yedek olan çocuk şimdi tıpkı diğer çiftler gibi Lizzy'nin elini tutuyor.

"Siktir..." Tekrar başlamadan önce mırıldandığını ve başını salladığını duyuyorum. "Kibar ol. Sadece el ele tutuşuyorlar."

"İşte böyle başlar." Duyamadığım bir homurtu daha geliyor ve bir dakika sonra grubun yanındayız.

"Bay Rawlings." Çocuk elini Lizzy'ninkinden çeker ve Cooper'ın üzerinde yükselen etkileyici formuna bakar. Cooper tek kelime etmiyor; kızına gülümsemeden önce gözleri bir an ileri geri gidip geliyor.

"Eve biraz erken gitmemiz gerekiyor. Trix için bir şey çıktı." "Trix mi?" Lizzy endişeyle babasının yanına bakar.

"Ben iyiyim. Sadece eve gitmem gerek." Onu korkutmak ya da muhtemelen güzel geçecek bir geceyi mahvetmek istemediğim için ona ıslıl gülümsüyorum. Biliyorum, onun yaşındayken elimi tutacak bir erkek için cinayet işlerdim ama bir erkek kardeşim olması

Xander gibi, benden yeterince hoşlanan biri olsa bile, çok korktuğu anlamına geliyordu.

Gözlerim Lizzy'nin elini tutan kayıyor, hâlâ endişeyle Cooper'a bakıyor ama Lizzy iyi geceler dileyip arabaya gitmek için benim yönüme doğru ilerlerken Cooper çoktan bir sonraki şeye geçmiş oluyor. Fuar alanını ve çakıllı otoparkı geçip arabaya döndüğümüzde Lizzy hemen arabaya atlıyor, mesajlaşmakla o kadar meşgul ki ne kadar yavaş olduğumuzu fark etmiyor. Cooper bana anlamlı bir bakış atıyor ve kapımı açmadan önce duraklıyorum. Ona bir soruyla bakıyorum ve dudakları bir an için büzülüyor, sonra daha önce hiç görmediğim kadar ciddi bir ifadeyle geri dönüyor.

"Dinle... Düşündüm de, bence bu gece bizimle kalmalısın. Lizzy'yi korkutmamak için bir bahane uydurabiliriz ama seni otele yalnız götürmek istemiyorum. Misafir odamızda kalabilirsin."

Bir an için orada durup olasılıkları düşünüyorum, Cooper Rawlings'in bir misafir odası olması fikri üzerine yoruyorum. Sonra zihnim birilerinin bizi takip ediyor olabileceği gerçeğine geri dönüyor. Bunu itiraf etmeyecektim çünkü kendi başımın çaresine bakabilirim. Yolda pek de iyi olmayan koşullarda pek çok gece geçirdim ama otele yalnız dönmekten biraz korkuyorum. Beni izliyorlarsa, ne kadar uzak bir ihtimal gibi görünse de, nerede kaldığımı öğrenmelerini istemiyorum. Ama geceyi bir yerde geçirmeye de tam olarak hazır değilim. Çantamda gerekli birkaç şey var, ancak bu bir gece çantası için yetersiz bir bahane.

"hiçbir şey yok."

"Evde geceyi geçirmene yetecek kadar var. Fazladan bir diş fırçası ve her şey." Cooper bana sırtıyor, beni rahatlatmaya çalışırken yüzündeki endişeli ifade biraz olsun kayboluyor.

"Tamam. Sanırım bu gece otel konusunda haklısın. Oraya dönerken kendimi pek güvende hissetmiyorum ama Lizzy'ye ne diyeceğiz?"

Omuz silkiyor. "Ona otelde bir sorun olduğunu söyleyebiliriz. Elektrik, su ya da başka bir şey yok, o yüzden bizimle kalıyorsun."

"Bırakayım da konuşmayı sen yap o zaman. Yine de emin misin? Yük olmaktan nefret ediyorum." Başparmağımı endişeyle telefonumun kenarına sürerken sesim boğazımda biraz düğümleniyor.

"Trix, sen bir yük değilsin ve bu..." Elimdeki telefona bakıyor. "Bu her neyse, senin için endişeleniyorum. Biz işin aslını öğrenene kadar güvenli bir yerde olduğunu bilmeyi tercih ederim."

"Peki, minnettarım. Teşekkür ."

Kapının kolunu tutup benim tarafımı çekerek açtı ve içeri girmem için başıyla işaret etti. "Bana daha az teşekkür et ve seni güvenli bir yere götürelim."

LIZZY, müstakbel teyzesinin neden bu gece evinde kalacağı açıklamasını büyük bir rahatlıkla kabul ediyor. Bana hızlıca sarılıp iyi geceler diledikten sonra akşam için odasına çekiliyor. Cooper bana eski bir kız arkadaşının dekore etmiş olabileceği gibi görünen bir misafir odasını gösteriyor ve malzemelerle birlikte döneceğine söz veriyor.

Yatağın arkasındaki büyük resim penceresine ve onu çerçeveleyen duvarı süsleyen sevimli duvar kağıdına bakarak bir kez dönüyorum. Yatağın üzerindeki yorgan bile renk uyumuna uyuyor ve üst üste yığılmış dekoratif yastıklar her şeyi bir araya getiriyor. Neden burada olduğumu hatırlamadan önce gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve fotoğrafçımın sessiz kalıp kalmadığını görmek için hastalıklı bir merakla telefonumu almak için dönüyorum.

Uygulamayı açıyorum ve iki fotoğrafımıza bakarken yatağın kenarına çöküyorum. Açıyla ya da fotoğraftaki herhangi bir şeyle ilgili hiçbir şey suçluyu ortaya çıkarmada özellikle yardımcı olmuyor. Bu gece panayırda bulunan yüzlerce insandan herhangi biri olabilirdi. İçinde bizim olduğumuzu bile bilmeden umursamazca fotoğraf çeken biri, eğer beni etiketlememiş ve başlıklarda adımı kullanmamışsa, fotoğrafları çekmiş olabilir.

"İyi misin?" Cooper kapı aralığına yaslanırken düşüncelerimi bölerek soruyor. Ayakkabılarını ve şapkasını çıkarmış, saçları bütün gün kasketin altında kaldığı için dağılmış ve yüzündeki ifade endişe dolu. Gözlerim kollarının üst kısmına kayıyor, eğilirken pazuları esniyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor ve kendime sakın olmamı söylüyorum.

Cooper'ı daha önce hiç bu kadar fark ettiğimi hatırlamıyorum. Mantıksal olarak her zaman onun çekici olduğunun farkındaydım. Neden her zaman bir sürü kadınla birlikte olduğunu ve asla bir yuva kurmamaya çalıştığını anlayabiliyorum. Ama Rob'la çıkarken bu yüzeyin ötesine hiç bakmamıştım. Ama şimdi, benim için endişelendiğini ve beni buraya geri getirecek kadar nazik olduğunu bildiğimden, aşırı minnettarlık olsa bile ona karşı bir şeyler hissetmemek zor.

"Trix?" diye soruyor ve ona baktığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim." Kafamı sallıyorum, kafa karışıklığımı gidermeye çalışıyorum. "Sadece bunu kimin yapabileceğini düşünmeye çalışıyorum. Ve bu gece beni burada ağırlamak zorunda olduğun için kendimi garip hissediyorum."

"Kendini garip hissetme. Sen aileden sayılırdın ve ben bizi hâlâ arkadaş olarak görüyorum. Gidecek güvenli bir yere ihtiyacın var ve bizim senin için bir yerimiz var. Madison'a söyledin mi söylemedin mi?"

"Ona söylemedim. Söylemek de istemiyorum. Şu anda Quentin'le ve aileleri arasındaki tüm sorunları çözmekle uğraşıyor. Her şey onun için tehlikede. Burada yardım ediyor olmam gerekiyordu ve onu strese sokmak istemiyorum. Sonuçta, hiçbir şey olmayabilir, değil mi? Sadece bir hayranın ya da aptalca bir şaka, belki?"

Yüzündeki ifadeden basit çözümlerime inanmadığı anlaşılıyor. "Eğer oldukça boktan bir şaka. Kimseyi tanıyor musun? bunu yapabilir mi? Bölgede tanıdığınız biri var mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Yani, birlikte okula gittiğim biri ya da onun gibi bir şey şu anda burada yaşıyor olabilir. Bu ihtimal dışı değil ama kimin böyle bir şaka yapacak kadar umursayacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Sürekli sana odaklanmak istemiyorum. Ama ünlü olan sensin. Aklına kimsenin gelmediğinden emin misin?"

Başını sallıyor ve bir cevap bulmak için beynini zorluyormuş gibi tekrar uzaklara bakıyor, ama kuyudan ona hiçbir şey çıkmıyor.

"Hayır. Dediğiniz gibi, bir hayran ya da bilmediğim bir şey olabilir. Ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Sahara ya da Nikki ile ilişkiniz olduğunda bile mi?"

Bazı ünlü sevgililerinden bahsedince ağzı açık kalıyor. Onları hiçbir zaman ailesiyle ya da bizlerle tanıştırmak için eve getirmedi ama kesinlikle onlarla birlikte kırmızı halı etkinliklerine katıldı.

"Onlarla birlikte bazı paparazziler de vardı. Normalden daha fazla fotoğrafçı. Bir dedikodu muhabiri hayatımı biraz kurcaladı ama hemen hepsini susturdum."

"Sonrasında seninle ilgilenmeye devam edecek kimse olmadı mı?" "Çok uzun zaman önceydi. Kalacaklarını düşünemiyorum."

"Pekâlâ. Keşke basit bir açıklaması olsaydı. Büyük bir hayranın falan olsaydı kendimi daha iyi hissedirdim. Çıktığınız için kızgın olan biri. Yani... Çıktığımızdan değil. Açıkçası, çıkmıyoruz. Biz çıkmıyoruz. Ama nasıl öyle görüldüğünü anlayabiliyorum."

dışarıdan. Belki." Sözcüklerimin üzerine basıp ona doğru bir bakış atıyorum ve ağzının bir an için nasıl buruştuğunu görüyorum. Bunu tetikleyen bir yaltaklanma mı yoksa eğlence mi olduğunu anlamak benim için zor, ama o bunu hemen düzeltiyor.

"Doğru." Başını sallıyor.

"Umarım sadece rastgele bir şeydir."

"Umarım," diye kabul ediyor. "Yine de bana ihtiyacın olursa koridorun sonundayım. Ya da telefonunuzda numaram vardır. Yanımda taşıyorum. Başka bir şey olursa bana haber ver, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Bu garipliğe rağmen gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ve kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Trix. Her zaman."

OceanofPDF.com

Cooper

Ertesi sabah, Trix gitmeden önce onunla konuşmaya ancak fırsat bulabildim. Madison ve Quentin'in erken bir halkla ilişkiler randevusu için stadyuma gidiyor. Destek rolü oynuyor. Ama onunla fuarda çekilen başka bir fotoğrafta etiketlendiğini öğrenecek kadar uzun konuştum. Bunu her kim yapıyorsa, ona şaka yapmak için sadece birkaç fotoğraf çekmemiş, bu sabah onu tekrar etiketlemiş.

Tek başına gidişini izlemek bile beni gerdi ama kapıdan çıkıp otele gidip üstünü değiştirmek için o kadar acele ediyordu ki onunla tartışamadım bile. Otelden çıkmasını istiyorum, nokta. Gündüzün parlak ışığında bile oraya geri dönmesi, eğer onu takip ediyorlarsa, bir risk gibi görünüyor. Nerede kaldığını zaten biliyor olabilirler. Onu her gün otelden stadyuma yürürken izlemiş olabilirler. Bu durum tüylerimi diken diken ediyor ve parmaklarım fincanımın etrafında seğiriyor.

"Baba?" Lizzy soruyor ve ben kafamda senaryolar kurarken onun kahvaltı için mısır gevreği ve bir kâse toplamak üzere odaya geldiğini fark ediyorum.

"Öyle mi?"

"Dikkatini dağıtan ne? Trix hâlâ burada mı?"

"Hayır. İşe gitmek için erken çıktı."

"Bir sorun mu var?"

Söylemek istediğim kelimeleri kafamda evirip çeviriyorum, yalan olmayan ama inandırıcı bir yarı gerçek olan bir şey arıyorum. Trix'in beni nasıl hissettirdiği hakkında kimseyle konuşmaya hazır değilim, hele ona zaten hayran olan kızım la ya da Trix'in güvenliği açısından gerçekte neler olup bittiğini ona anlatmaya hiç hazır değilim.

"Tam olarak yanlış değil. Sadece o oteldeki Trix'i düşünüyordum."

"Diyecektim ki... Belki de ondan burada kalmasını istemelisin? Birlikte gidip gelebilirsiniz. Kimse misafir odasında kalmaz. O sadece yaz için burada, değil mi?"

Yaz kısa. Çok kısa. Onu daha uzun süre istiyorum, ama bir yaz bulabilirsem kabul ederim. Kalıcı olarak gitmesinden iyidir. Rob'la ayrıldıklarında garip bir yanı m üzölmüş t ü, birlikte olmalarını istediğimden değil ama onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğüm den. Artık onun la tatil yapmak yok. Ailenin gö l evine yaz gezileri olmayacaktı. Artık onu güneş elbiselerinden biriyle, ailemin köpeğ i onun attığı topun peşinden koşarken gülerken ya da kanepede Lizzy'nin yanına kıvrılmış birlikte video oyunları oynarken göremeyecektim.

"Evet. Sanırım öyle. İleriye dönük planları var." Madison'la yaptığı iş i ve hayatlarımızdan tekrar kaybolma ihtimalini düşünüyorum.

"Rob Amca onu ve şu anda çıktığı kadını terk ettiğ i için tam bir aptal. Çok kaba ve soğuk biri ve Trix kadar güzel ya da akıllı değil."

"Nazik ol. Konuşma tarzına bakılırsa yeni teyzen olabilir." Argümanının esasını tartışamazdım. Rob'un yeni kız arkadaşı mesafeli ve biraz da kaba. Trix kadar güzel değil, en azından bana değil, ama kardeşim ondan hoşlanmasının başka nedenleri olduğunu bilmem için yeterince ayrıntı paylaştı. Hiçbirini Lizzy ile paylaşamam.

"İğrenç. Umarım Trix daha iyi birini bulur. Belki ona arkadaşlarından birini ayarlayabiliriz. Ya da takımdan biriyle? Belki bu onun burada daha uzun süre kalmasını sağ lar?" Lizzy umutla bana bakıyor.

Cesedimi çiğ nemed en Trix'e birini ayarlayamam. Onu Rob'la izleyerek bir ömür boyu yeterince iş kence çektim. Dün geceki randevuda onu görmek, bir tur daha hayatta kalamayacağımı bilmem için yeterli. Rob'la çıktığı için beni asla istemeyeceğ i fikriyle baş a çıkabilirim. Onun mutlu olmasını istiyorum. Sadece bunun ortaya çıkış ını izlemek istemiyorum. Özellikle de dün geced en sonra.

Bana gülümsemesi, benimle dalga geçmesi, fuardayken bana bakması. Kahretsin... eğer fotoğraflarla ilgili uyarılar gelmeseydi, onu öpmeye çalışacak kadar aptal olabilirdim.

Ama şimdi elimizde daha büyük sorunlar var. Yani sosyal medyada onunla uğraşan her kimse onu bulmak. Onu fotoğraflayacak kadar yaklaşan her kimse. Onunla ilgili duygularımın araya girmesine izin vermeden önce bununla nasıl başa çıkacağımı bulmalıyım.

"Şu anda çöpçatanlık yapmaya çalışmayalım. Başında bir sürü şey var ve amacımız ona yardım etmek."

"Ona bir erkek bulmak yardımcı olabilir." Lizzy mısır gevreğinden bir lokma yerken sırtıyor. Trix için kafasında ne gibi sinsi planlar yaptığını ancak hayal edebilirim. Son zamanlarda erkek delisi oldu, odasını şu anda dahil olduğu grubun resimleriyle donattı ve sürekli telefonunda, önümüzdeki haftanın sonunda yapılacak okul dansı için planlar yapıyor.

"Öyle mi? Dün gece arkadaşınla el ele tutuşmanızı kaçırdığımı sanma. Bunun hakkında konuşacağız. Annen biliyor mu?"

"Annem Billy'yi biliyor. O sadece bir arkadaş." "Bütün arkadaşlarınla el ele mi tutuşuyorsun?"

Bana gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

"Öyle bir şey değil. Sadece herkes birbirine bağlanmış durumda ve biz bekarız, bu da bizi birbirimize itiyor."

"Bağlandın mı?" Protein karışımım neredeyse boğazıma kaçıyordu. "Kimse takılmasa iyi olur. Siz bunun için çok gençsiniz."

"Öyle değil. Ve baba, sana söylemekten nefret ediyorum ama sınıfımda zaten erkek arkadaşı olan insanlar var. Bazıları öpüşmekten daha fazlasını yaptı. Artık daha büyük olduğumu kabul etmek zorundasın. Annem biriyle çıkmayı düşündüğümü biliyor." Bunu on yıl daha yaşlı birinin sesiyle söylüyor ve bu rahatsız edici. Yetişkin Lizzy için henüz hazır değilim.

"Çıkmak başka bir şey. El ele tutuşmak, tamam. Öpüşmek, eğer annen biliyorsa, tamam. Bundan fazlasını yaparsan, önce bizden biriyle konuşsan iyi olur. Diğer çocukların ne yaptığı umurunda değil. Ben seni önemsiyorum. Sen ve Billy şimdiden öpüşüyor musunuz?"

Lizzy kızarıyor ve bu kadar açık sözlü olduğum için kendimi kötü hissediyorum ama son zamanlarda sanki o hızla büyüyor ve ben artık ona zar zor tutunuyorum. Onun ebeveyni olarak kalmak, onun için bir otorite figürü olmak ve yine de bana başka türlü söyleyemeyeceği şeyleri söyleyebilecek kadar soğukkanlı olmaya çalışmak arasındaki çizgiyi aşmak için çok uğraşıyorum. Onun dürüstlüğünü istiyorum. Annesi de öyle. Bu

Onu yetiştirme konusunda uzun zaman önce anlaştığımız bir şey. Ama lise yıllarında tüm bu sınırları test edeceğinden endişeleniyorum.

"Hayır, baba. Billy ve ben öpüşmedik."

"Başka birini öptün mü?"

"Baba..." Bıkkın bir iç çekiş var.

"Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Bir zamanlar ben de senin yaşındaydım."

"Biliyorum. Bir milyon yıl önce. Sen ve annem beni doğurduğunuzda benden o kadar da büyük değildin." Bana bir bakış attı. Beni derinden yaralayan ve bana onun benim olduğunu hatırlatan bir bakış; ailemi çığına çeviren aynı tavır ve bağımsızlık.

"İşte bu yüzden dikkatli olmanı istiyoruz. Seni sevdiğimizi biliyorsun. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim. Ama yine de üniversiteyi bitirdiğimiz, sana sahip olduğumuz ve seni büyütmek için yardım aldığımız için şanslıydık."

"Seks yapmıyorum baba. Endişelenecek bir bebek yok. Seks eğitimi aldım ve annemle konuştuk. Önce onunla konuşacağımı söyledim. Bunu biliyorsun."

"Tamam."

"Bu arada..." Gözlerini deviriyor. "Bu arada, ne?"

"Bu arada, vaaz ettiğin şeyi uygulamıyorsun. En son ne zaman bir kız arkadaşın oldu? Nikki'yi saymıyorum çünkü ondan nefret ediyordum."

Kızım çıktığım aktrisi hatırlıyor. Beş yaşı onun prenses olduğu bir filmi izlediğinde çok sevdiği ama on birinci yaş gününden hemen sonra onunla tanıştığında nefret etmeye başladığı bir aktris. Omuzlarımı kıvırıyorum ve tezgâha yaslandığım yerden .

"Üzerinde çalışıyorum. Birini bulmak zaman alıyor."

"Belki de bizim Trix'e yardım etmemiz yerine ondan yardım istemelisin. Madison'ın Quentin'in imajı üzerinde çalışmasına yardım ettiğini söyledi. Ona zeki kadınlarla randevular buluyormuş. Eminim sana da bir randevu bulabilir."

Dediğim gibi. Bu çocuk benim. Büyük beyinler benzer düşünür. Sadece Trix'in bana kimi bulabileceği konusunda çok daha spesifik bir fikrim var.

"Ben de imajım üzerinde biraz çalışmayı düşündüm. Ama Trix şu anda Madison'la meşgul."

"Otele gidip gelmeseydi daha fazla zamanı olurdu. Burada olsaydı... onunla daha fazla konuşabilirdin. Seni iyileştirebilirdi." "Beni düzeltebilir" diyeyankıladım kızımı ve kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım burada olsaydı onunla daha fazla konuşabilirdin demek *istiyorsun*." Nasıl olduğunu biliyorum Lizzy'nin akli çalışıyor.

"İkimizin de avantajları olacak. Evet." Sırıttıyor. "Lütfen bunu bir düşün. Henüz hayır deme."

En azından Lizzy'nin Trix'i burada ne kadar çok istediğimi bilmemesine sevindim. Belki de düşündüğümünden daha iyi bir aktörüdür. Çünkü bu fikre hayır diyecek değilim. Trix'i nasıl ikna edebileceğimi düşünmekle meşgulüm.

"Hayır demeyeceğim," diye onu rahatlatıyorum.

"Otel odasının elektriği nasıl bu arada? Onun için yeni bir oda var mı?"

"Bilmiyorum. Randevusuna yetişmek için acele ediyordu. İşten sonra onu kontrol etmem gerek." Bu noktada, hiç denemeden Lizzy'nin onayını aldığım için onu bizimle kalmaya ikna etmeye niyetliyim.

Antrenmandan sonra soyunma odasına girdiğimde bir tek Quentin kalmıştı ve her şeyi toparlamak için acele etmiyordu. O ve Easton hala bu sürünün alfasının kim olacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi birbirlerinin etrafında dolaşıyorlar ve eşyalarını çantasına atarken omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum.

"Sana daha önce Trix'ten nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Onunla daha fazla zaman geçirmeyi dilediğimi? Yanıma taşınmasını teklif etmeyi düşünüyorum," diyorum, bugün Westfield'da ne sorunu olduğunu sormaktansa dikkatini dağıtmanın daha iyi olacağını düşündüğümde.

"Öyle mi?" Sırıttıyor. Antrenman sonrası yemeklerimizden birinde o Madison'la olan geçmişini itiraf etmiş, ben de Trix söz konusu olduğunda kendi sorunlarım olduğunu itiraf etmiştim.

"Bunun ilgili herkese yardımcı olabileceğini düşündüm. Burada işim bittiğinde onunla konuşmaya ."

"Konuşmayı planladın mı, yoksa öylece yapacak mısın?" Quentin kaşlarını kaldırarak soruyor.

". Neden? Madison için geceleri konuşma mı yazıyorsun?"

"Yok artık. Bu saçmalığı çok çabuk anlar. Ben sadece bana ne zaman ne yapmamı söylerse onu yapıyorum." Sırıttıyor ve ben de -şu anda taşaklarını mengeneyle kavramış olmasına rağmen- mutlu olduğunu söyleyebiliyorum.

"Öyle mi?" Sırtma sırası bende.

"Evet. İsteddiğini elde ettiğinde nasıl parladığını görmek hoşuma gidiyor."
Boğuk bir kahkaha attım. "Eminim."

"Bea'yi tanıyorum. Tam olarak Madison sayılmaz ama o yola girersen yine de tasman kısa olacak. İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Daha önce hiç tasman olmadı, bu yüzden henüz ne istediğimi bilmiyorum."

Alçak sesle ısıklık çalıyor. "Onun için üzülüyorum o zaman. Kardeşinle yeterince sorun yaşadı. O iyi biri, biliyorsun. Onun için iyi birini hak ediyor. O yolda fazla ilerlemeden ne istediğine karar versen iyi olur."

"Bir ilişki istemediği konusunda oldukça açıktı. "Sadece eğlence ve orada burada takılmak istiyor." Onu incitecek bir şey yapmaya hiç niyetim yok.

"Bunu sana o mu söyledi?" Quentin de fuarda bana anlattığında benim kadar şaşırılmış görünüyor.

"Bana yeterince anlattı." Dolaba yaslanıyorum. Eğer biri incinecekse, bu muhtemelen beni sadece bir arkadaş olarak görebilecek bir kadından daha fazlasını isteme hatasını yaptığım için ben olacağım.

"Ne yani, o konuda biraz yardıma ihtiyacı olduğunda doğru zamanda doğru yerde olmayı mı planlıyorsun?"

"Zararı olmaz diye düşündüm." Sırıttıyorum.

"Peki... İyi şanslar. Onunla birlikte her şeye ihtiyacın olacak." Quentin başını sallayıp soyunma odasından çıkmadan önce bana sırtıyor ve ben bu kızla neye bulaştığımı gerçekten bilip bilmediğimi düşünüyorum.

Bu beni denemekten alıkoymayacak.

Beatrix

Birinin adımı söylediğini duyduğumda ofisten çıkıyordum. Baktım. Cooper koridorun sonundaydı, ben de durdum ve onun bekledim. "Bugün dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Biraz yemek yiyip otele dönmem gerekiyor." Bu sabah ayrılmadan önce onunla pek konuşmamıştım. Acelem vardı ve eski sevgilinizin kardeşinin evinde misafir olduğunuzda protokolün ne olduğundan hâlâ emin değilim.

"Nereye gitmek istersin? Ben ısmarlıyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Senin evinde kalmama izin vererek yeterince şey yaptın."

"Hayır. Sana göz kulak oluyorum. Bir çeşit kişisel koruma gibi." Büyüleyici sırtışlarından birini gösteriyor ve kalbim onu görünce tekmeliyor.

"Oh, anlıyorum. Kurşunlara göğüs gelecek ve ceketini benim için su birikintilerinin üzerine mi atacaksın?"

"Yılın bu zamanında mont sıkıntısı çekiyoruz ama gerekirse ayarlayabiliriz. Belki bir forma fırlatırız. Çantada birkaç tane fazladan var. Sizin için uygun mu?" Yanındaki çantaya vuruyor ve bana bakıyor, bir sırtıma oluşuyor.

"Bunu düşünmem gerekecek." Sırtıyorum. Cooper'la ilgili bir şey beni hafifletiyor. Yanımda olduğu an, olmam gereken her şeyi unutuyorum.

endişeleniyorum.

"Peki akşam
yemeği...?"

"Eğer bu taraftaysak West Field'a gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yerel rakipleri ziyaret ederek Wren'e ihanet etmek istemem."

"Bunu yapabiliriz ama benim kamyonetim var. İstersen seni en sevdiklerimden birine götürebilirim. Barbekü sever misin?"

"Biraz oldu ama evet, barbeküyü severim."

". Montgomery'de bir yer var. Biraz uzak ama buna değer. Var mısın?"

Parmaklarımı dizüstü bilgisayar çantama vuruyorum. Eve gidip yapmam gereken bazı marka araştırmalarını yapmalıyım. Madison ve benim Quentin ile işbirliği fırsatları için üzerinde çalıştığımız yerel işletmelerin listesini incelemekten bahsetmiyorum bile. Ama yemek yemem gerekiyor.

"Pekâlâ. Yine de çok uzun kalamam. Bu gece bitirmem gereken bazı işler var."

BEN BİLMEYEN akşam yemeğinin yarısına gelmiştik ki beni en iyi barbekü olduğuna ikna etmek için menüdeki her şeyin yarısını tattırmayı başardı.

"Çok iyi. Domuz eti ve pirzola konusunda Seattle'daki her şeyden kesinlikle daha iyi. Ama somon... Bir ara Seattle'a gelmelisin ki sana somonun tadının nasıl olduğunu gösterebileyim."

"Anlaştık. Yolculuğa ne zaman çıkacağımızı söyle yeter. Belki sezondan önce?" Sandalyesine yaslanıp birasını yudumlarken sırtıyor.

Onun hevesine gülüyorum ve başımı sallıyorum.

"Oraya gideceğim tek zaman, kardeşimin nişan partisine ev sahipliği yapacağım. Bu da bir *etkinlik* olacak."

"Şöhretine bakılırsa, oldukça kalabalık olacağını tahmin ediyorum." Cooper'ın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Bu ve ailemin, çocuklarından birinin nihayet evleneceğini yörüngelerindeki herkese duyurma ihtiyacı."

"Baldız için heyecanlı mısın? İyi biri mi?"

"Öyle. Çok tatlı ve Xander'a bayılıyor. Sanırım onun etrafımda olmasından hoşlanacağım."

"Bu çok iyi. Tatillerde sinir bozucu biriyle baş başa kalmak istemem." Yüzünü buruşturuyor.

"Hey şimdi..." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Sen değil. Senden iyi bir kadın olurdu. Ama şu anki aday... onu sevmiyorum."

"Ah." Rob hakkında gereğinden fazla konuşmak istemediğim için başka ne söylemenin uygun olacağını bilmeden başımı sallıyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Lizzy hikâyemizi yuttu mu? Umarım sizde kalmamı garipsememiştir."

"Hayır, aslında seni ağırlamaktan hoşlanıyordu. O ve ben konuşuyorduk ve o misafir odası çoğu zaman açık. Annemle babam pek sık ziyarete gelmiyorlar, geldiklerinde de genellikle alt katta bir süitte kalıyorlar çünkü orada küçük bir mutfak ve babamın yayılıp spor izleyebileceği büyük bir kanepe var."

"Göl evindeki sığınak konusunda ne kadar korumacı olduğunu göz önüne alırsak bunu anlayabiliyorum." Ailesini düşünerek gülümsüyorum. Onları özledim. Ayrılıkların en boktan yanı da bu: Sevdğin aileyi de kaybediyorsun.

"Ama misafir odası. Açık. Bir otelden daha ucuz olur. Hem de daha güvenli. Ayrıca, sohbet etmek ve oyun oynamak için yanında olursan bu yaz Lizzy'nin tüm hayatını değiştirirsin..."

Teklifi düşünürken çatalımdaki limonlu turtalı lokmasını bir an için çeviriyorum. Evet demek istiyorum. Cooper ve Lizzy ayrılırken vazgeçmekten nefret ettiğim ailemden bazılarıydı ve ilçe fuarında onlarla çok eğlendim, ama bir dayatma olmaktan endişeleniyorum. Özellikle de Cooper'ın özel hayatına.

"Peki ya arkadaşların etraftayken benim orada olmam? Bu garip olmaz mı? Kim olduğumu merak etmezler mi?"

"Senin dadı olduğunu söyleyebilirim." Yüzüne alaycı bir gülümseme yayılıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Neredeyse *on dört yaşındaki* çocuğunuza dadı mı?"

"Şaka yapıyorum. Genelde sadece ben olduğumda insanları ağırlarım ve dürüst olmak gerekirse... dediğim gibi. O sayfayı çevirmeye çalışıyorum. Lizzy bu sabah birileriyle çıkmaya başlamam gerektiğini söyleyip duruyordu. Yani... bu gerçekten mükemmel. Reform yolunda ilerlememe yardımcı olabilirsin."

"Yani ben güvenli ve kirasız bir yaşam sürüyorum, sen de Lizzy'nin eğlencesine ve yatılı bir sik engelleyicisine sahip oluyorsun öyle mi?"

Gülüyor ve bana bakarken yumuşuyor. "Evet. Bence oldukça iyi bir anlaşma. Çok fazla faydaya karşılık çok az iş."

Göğsümde ufak bir kıpırtı hissediyorum ve bu bana bunun kötü bir fikir olduğunu anlatmaya yetiyor. Cooper'ın yörüngesine biraz daha yaklaşmak tamamen içine çekileceğim anlamına geliyor. Ama bunu görmezden geliyorum ve şeytanla anlaşmayı kabul ediyorum.

"Pekâlâ. Sanırım bu reddedilemeyecek kadar iyi bir teklif. Ne zaman taşınyorum?"

"Bu gece, eğer istersen. Dönüş yolunda otele uğrayıp eşyalarını alabiliriz. Kolay olur."

Çok kolay. Tüm sorunlarımı çözmek için eski sevgilimin kardeşinin yanına taşınyorum.

OceanofPDF.com

Beatrix

Cooper beni kontrol etmek için odaya girdiğinde yatağıma yerleşmişim. Elinde bir kadeh şarap ve kurabiye var, sanki gece yarısı atıştırması yapacakmışız gibi. Üzerinde eşofmanlarından başka bir şey yok ve onlar da kalçalarında her zamankinden daha aşağı sarkıyor. Gözlerim aşağıya kayıyor ve umutsuzca kendime yeni ev sahibimi süzmeyi bırakmamı söylemeye çalışırken, rüyam bir kâbusa dönüşüyor.

Cooper kaybolur ve oda karanlığa gömülür. Şarap ve kurabiyeler de en az onun kadar çabuk yok oluyor. Pencerede bir ışık parlaması oluyor ve arka planda bir ısı şimşeginin silüetini oluşturduğu bir figür görüyorum. Sonra başka bir şey parlıyor-araba ışıkları olabilir mi? Ama Cooper'ın evi ana yolun dışında olduğu için mantıklı gelmiyor.

Dışarıdaki kişi cama göğsümdeki korku büyüyor. Beni izlediklerini, yatakta bana baktıklarını hissedebiliyorum. Hareket etmeye çalışıyorum. Ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya çalışıyorum ama vücudumdaki hiçbir şey işbirliği yapmıyor. Tek bir kasım ya da uzvum bile istediğim şeyi yapmıyor. Yatakta sıkışıp kaldım ve panik boğazımda düğümleniyor.

Çılgılık atmaya çalışıyorum. Cooper'a ya da beni duyabilecek herhangi birine bağırmaya çalışıyorum. Umarım Lizzy duymaz. Koşarak gelmesini istemiyorum. Odanın dışındaki adamın onu görmesini istemiyorum. Ama annesiyle birlikte olduğunu hatırlıyorum.

Bu gece. Cooper'la yalnızım ve yeterince yüksek sesle bağırabilirsem bana yardıma gelebilir.

Ama çığlık attığımda fısıltı gibi çıkıyor. Zar zor duyulabilen bir "yardım edin" ve midemi bulandırıyor. Hareket edemiyorum. Çığlık atamıyorum. Kapana kısıldım ve dışarıdaki adam içeri girip kimse farkına bile varmadan beni öldürebilir. Çığlık atmayı boşuna tekrar deniyorum. Yataktan çıkmak için bir daha yapıyorum. Ama hiçbir işe yaramıyor.

Sonra ne olduğunu fark ettim, hâlâ uyuyordum. Son zamanlarda yaşadığım stres bana yeni bir uyku felci yaşattı. Sadece beklemem, vücuduma uyanması için zaman vermem ve etrafımdaki projeksiyonun sadece bu olduğunu fark etmem gerekiyor. Pencerede bir adam yok. Yaralanmadım ya da uyuşturulmadım. Yatağında güvendeyim ve tek yapmam gereken uyanmak.

Tekrar özgürce hareket edebilmem için sadece bir iki dakika daha geçmesi gerekiyor ama bana sonsuzluk gibi geliyor. Gözlerimi kırıpıştırıp başımı sallıyorum, doğrulabildiğim anda doğrulup odaya bakıyorum. Tam şüphelendiğim gibi, pencerede bir adam yok ve dışarıda fırtına da yok. Sadece klimanın hafif uğultusu ve irkilerek uyandığım için ağırlaşan nefesimin sesi var.

Bu durum kortizol seviyemin çok yüksek olduğu ve vücudumun hâlâ pencerenin dışında olduğunu düşündüğüm davetsiz misafirden kaçma ihtiyacı hissettiği gerçeğini değiştirmiyor. Zihnim hala ölmek üzere olduğuma tamamen ikna olmuş durumda ve kalbim göğsümde panik ritmiyle çarpıyor.

Bu gibi durumlarda işe yarayan tek şey kalkmaktır. Bu gece biraz uykusuz kalacağım anlamına gelebilir, ama şimdi uykuya dalmamın imkanı yok. Uyusam bile muhtemelen aynı rüyaya yeniden başlayacağım. Yeni bir uyku felci riski, dizüstü bilgisayarımı almak için yataktan kalkmama neden oldu.

Tekrar pencereye baktım. Pencerede durup beni izleyen bir adam olmadığını biliyorum. Ama ensemdeki tüyler hâlâ diken diken ve içimde güçlü bir his var, bir içgüdü, bana kaçmamı söylüyor.

Oturma odasına gidip televizyon izleyemeyecek kadar utaniyorum. Cooper'a yetişkin bir kadın olduğumu ve hâlâ bu tür kâbuslar gördüğümü açıklamak, beni bunun için yargılamayacağını bilsem de, şu anda içimden gelenin çok ötesinde.

Maalesef saklanmam uzun sürmüyor çünkü kapı hafifçe çalınıyor ve içeri girebileceğini söylemek için sesleniyorum. Kapıyı nazikçe açıyor ve gözleri yere kayıyor, sırtımda bir yastıkla oturuyorum, telefonumla oynuyorum ve dalgın bir şekilde bir akış kanalında bulduğum bir belgeseli izliyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece uyuyamadım."

"Yatak yerine aşağıda olmanın özel bir nedeni var mı?" Benim yerdeki pozisyonuma bakarak kaşlarını kaldırıyor ve kapının çerçevesine yaslanıyor. Rüyamdakine çok benziyor, sadece bu sefer ne yazık ki üzerinde bir gömlek var.

"I..." İçimi çektim. O anda bir mazeret bulmaya çalışmak düşündüğümünden daha zordu, o yüzden dürüst olacağım. "Uyku felci geçiriyorum. Daha önce geçirdin mi?"

Kaşlarını çatıyor ve başını hayır anlamında sallıyor.

"Uyanırken görülen bir kabus gibi. Gözlerim açık ve etrafımdaki odayı görebiliyorum ama zihnim hala rüya görüyor ve çevreme bir şeyler yansıtıyor. Gerçekmiş gibi geliyor. Bazen yardım çığlıkları atarak uyanıyorum ve kendime gelmem biraz zaman alıyor."

"Lanet olsun. Kulağa korkunç geliyor. Sıradan bir kabus görmekten nefret ediyorum. Bununla başa çıkamam."

"Eğlenceli değil. Sonrasında biraz oturmam gerekiyor. Televizyon izleyip dikkatimi dağıtıyorum. Adrenalini düşürüp tekrar uykuya dalabileceğim bir yere geçmeye çalışıyorum. Anlıyor musun?"

"Bunu anlayabiliyorum." Başını sallıyor. "Ama neden zemin?"

"Pencereden birini gördüğüme yemin edebilirim. Bir erkek figürü bana bakıyor ve eve girmeye çalışıyordu. Belli ki bu benim rüyamdı. Sadece şu anda ondan uzak olmak daha iyi hissettiriyor."

"Tanrım. Tamam. Oturma odasına gelebileceğini biliyorsun değil mi?"

"Seni rahatsız etmek istemedim."

"Trix. Rahatsız etmiyorsun. Zaten dışarıda televizyon izliyordum. Tam yatağa gidip programı bitirmek üzereydim ki ışığın yandığını gördüm. Neden benimle izlemeye gelmiyorsun?"

"Oh, ben..." Yine bahanem kalmadı o da sırtarak bir adım öne çıkıp bana elini uzattı.

"Gel hadi. Biraz atıştırmalık alıp odama yerleşiriz. Bir film izleriz ve sonra uyuyakalırsan ve başka bir kabus görürsen, hemen geleceğim."

seni uyandırmak için orada."

KISA BİR SÜRE SONRA, Cooper'ın yatağında oturmuş, bir yığın yastığa yaslanmış, o yayın servisleri arasında gezinirken izleyebileceğimiz bir film arıyordum. Aramızda atıştırmalıklar hazır.

"Ne için havandasın? Aksiyon mu? Fantastik mi? Romantik komedi?"

Cooper önerilenler listesinde ilerlerken kaşları çatılır.

"Belgesel mi?"

"Belgesel mi?" Bana meraklı bir bakış attı.

"Yani, eğer amaç uykuya dalmaksa..." Sözümlü kesiyorum.

"Tamam, belgesel o zaman." Belgesel listesinde gezinmeye başlıyor ama çoğu çözülmemiş suçlar, uçak kazaları ya da tarikatlarla ilgili programlar. "Bunların uyumana yardımcı olacağından emin misin? Çünkü..." Bana endişeli bir bakış attı.

"Tamam. Belki bir belgesel değildir." Gülüyorum.

"Artık hiç... sevimli doğa belgeselleri yapmıyorlar mı?" Dişleri alt dudağının üzerinde dikkat dağıtıcı bir şekilde gezinirken yaklaşık yirmi suç belgeseli daha içeren bir listede geziniyor. "Lizzy küçükken sürekli onları izlemeye bayılırdı. Televizyona koyabildiğimiz tek şey buydu. Çoğu çocuğun çizgi filmlerden ya da eğitici çocuk programlarından hoşlandığını bilirsiniz."

Cooper bana uyku felcim hakkında daha fazla açıklama yaptırırken başımı sallıyorum ve mutfakta hazırladığımız yavru köpek maması karışımından bir ısırık alıyorum.

"Şey, o değil. Doğa belgeselleri vardı. Her zaman. Bütün gün. Bütün gece. Ve... o programların bazıları oldukça grafik."

"Evet... Bazen onları kapatmak zorunda kalıyorum. Çok kanlı," diye katılıyorum, bir yırtıcı kuşun zavallı bir hayvanı parçalara ayırdığı bir sahneyi hatırlıyorum.

"Evet, , bu ve tüm..." Cooper elini . "Çiftleşme şeyleri."

"Çiftleşme olayı mı?" Cooper'ın zavallı, masum kızının önünde hayvanların ekranda sevişmesini dehşet içinde izlemek zorunda kaldığını hayal ettiğimde kıkırdıyorum.

"Dinle, çocuklar soru sorar, tamam mı? Sonra da çalışmadığım testlere cevap vermek zorunda kalıyorum. Tüm bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum." Kaşları çatıldı ve hatırladıkça stresli görünüyor.

"En azından ona *Jaws*'ın bir belgesel olduğunu söylememişsin. Bunu bana Xander yapmıştı. Bana izletti ve sonra da her şeyin gerçekten olduğunu söyledi. Bir hafta boyunca küvetime girmeye korktum ve aylarca feribota binmeyi ya da Sound veya Washington Gölü'ne yaklaşmayı reddettim. Ailem onu öldürmek istedi."

"Oh, lanet olsun..." Cooper gülüyor. "Xander'ın da bunu yaptığını görebiliyorum."

"Evet. Bana hep zor anlar yaşatırdı. Futbol ona terör estirecek başka birini verdiğinde çok mutlu oldum."

"Kardeş rekabeti zordur." Cooper başını sallıyor, kahkahası hafifçe azalıyor.

"Evet. Şanslıyız ki Lizzy bununla uğraşmak zorunda değil."

"Sadece babası ona çiftleşmenin ne olduğunu anlatmaya çalışıyor ama aslında anlatmıyor." Tekrar gülüyor.

"Bekar bir baba olmanın tehlikeleri, sanırım." "Ne yazık ki, ara sıra dezavantajları da oluyor."

"Onunla aran çok iyi, biliyorsun. Bazı şeyleri gizli tutmayı sevdiğini biliyorum. Buna çok saygı duyuyorum. Ama bazen insanlar seni bazılarımızın gördüğü gibi göremediği için biraz üzülüyorum."

"Evet, dünyanın çoğu onu hak etmiyor. O Billy denen çocuk her geldiğinde korkuyorum. Sürekli ona kapıyı açık tutmasını söylüyor. Ona göz kulak olmam gerekecek, sırf onu yaklaştırmak için *Jaws*'ı falan açmadığından emin olmalıyım."

"Çok romantik bir film," diye alaycı bir şekilde söylendim.

"Tamam. Bu konuda yeterince konuştuk, artık izlememiz gerektiğini hissediyorum." Menüü tıklamaya devam ediyor ve sonunda buluyor.

Açılış müziği çalmaya başlar ve birkaç dakika sonra çift sahilde koşmaya başlar. Çıplak kadın gülmeyi bırakıp çığlık atmaya başlayınca Cooper irkilir.

"Elini tutmamı ister misin?" Kumandayı kavrarken parmaklarımı onunkilerin arkasında gezdirerek alay ediyorum.

"Olabilir." Elimi tutup beni kendine çekmeden önce kaseyi aramızdan alıp kucağına koyarak kenara fırlatıyor. "Beni köpekbalıklarından korumalısın." İlk başta tereddüt ediyorum, ona sarılma düşüncesiyle kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor, ama kolu belime dolanıp beni sıktığında, son birkaç gecedir olanlardan sonra bunun beni rahatlatma yolu olduğunu anlıyorum. Ben de eğilip başımı omzuna yaslıyorum.

"En çok ihtiyaç duyduğunuz anda uyuyakalan sikik erkeklerle çıkmanın tehlikelerini ona göstermek için bunu izlemesine izin vermem gerekebilir," diye mırıldanıyor Cooper, biz kadının yardım için çığlık atmasını izlerken, arkadaşı ayaklarının dibinde dalgalarla birlikte uyuyakalıyor.

"Onun için bir şeyler hissediyorum." Esnedim ve sonunda benim de uykumun gelmeye başladığını fark ettim.

"İhtiyacın varsa uyu, Trix. Lizzy bana her zaman iyi bir yastık olduğumu söyler." Bana sırtıyor ve parmakları güven vermek için yanımda bir aşığı bir yukarı geziniyor.

Gözlerimi daha fazla açık tutamayacak kadar ağır hissetmeden önce ona gülümsüyorum. Çünkü hakkını yemeyelim, iyi bir yastık ama aynı zamanda beni o kadar güvende hissettiriyor ki bu gece daha fazla uyku felci geçirmekten endişe bile etmiyorum.

OceanofPDF.com

Cooper

Ertesi sabah uyandığımda kıvrılmıştı. Kıcı

Her zaman böyle uyuyormuşuz gibi kalçalarım sarıldı. Sabahın bu erken saatinde buna katlanamam. Yavaşça yanından ayrılıyorum, ayrılırken örtüleri çekiştirmemek ya da yatağı hareket ettirmemek için elimden geleni yapıyorum ve uyanmaması ve bana karşı hissettiği şekilde ne kadar sert olduğumu görmemesi için dua ediyorum. Onun yanında ergen bir çocuk gibiyim ve bu utanç verici.

Ben uzaklaşırken biraz kıpırdanıyor, sırt üstü dönüyor ve yumuşak bir ses çıkararak daha da fazla kanın güneğe akmasına neden oluyor. Daha da kötüsü, tişörtü hareketle yukarı kalkıyor ve üzerindeki dantel sütyen inanılmaz derecede şeffaf. Soluk pembe meme uçları sabahın serin havasında boncuk boncuk oluyor ve işkence görüyormuş gibi hissediyorum; beni ne elinde tuttuğuna dair hiçbir fikri olmayan uyuyan bir kadın tarafından.

Üzerimdeki şorttan görünecek kadar sert olduğumu anlamak için aşağıya bakmama bile gerek yok. Eğer kaba bir uyanış yaşamasını istemiyorsam buradan siktir olup gitmeliyim. Yatağın etrafında döndüğümde uyanıyor ve banyomun kapısına kadar gelebildiğim ve onu bir kalkan gibi kullanabildiğim için şükrediyorum.

"Üzgünüm, Trix. mı seni?"

"Hayır." Gözlerini kırıştırıyor, gözlerini tamamen açmaya başladığında beni arıyor ve beni kısmen açık bıraktığım banyo kapısının arkasında bulunduğu kaşları çatılıyor.

"Ben hazırlanacağım. İstersen yatakta kalabilirsin." Gözlerimin dolaşmasına izin vermemeye çalışıyorum. Neyse ki, aniden durumunun farkına varmış gibi bakıyor ve tişörtünü sertçe aşağı çekiyor. Yanakları pembeleşti ve doğrulup oturdu.

"Ben de hazırlanmalıyım. Özür dilerim. Bu kadar geç yatmak istemezdim. Saçımdan çekileceğim." Yataktan lav olmuş gibi fırlıyor ve iyi ki önce ben uyanmışım da gecenin yarısında aslında ne kadar yakın olduğumuzu öğrenmemiş.

"Bir yok. Dinlenmen gerek. " Başımı sallıyorum.

"Şey... Dün gece olanlardan sonra burada uyumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Tüm olanlar için tekrar özür dilerim. Seninle mutfakta buluşuruz. Bir şeyler pişirebilirim. Belki yumurta? Ya da tost?" Dikkatimi gardırobundaki arızadan uzaklaştırmak için saçmalıyor. Sadece gitmesine izin vermek istiyorum, böylece onun acısı uzamasın ve ben de kendi acıma son verebileyim.

"Kulağa hoş geliyor. Nasıl istersen. Al bakalım." Çünkü şu anda istediğim tek bir şey var ve onun şu anki tepkisine bakılırsa, bunu elde etmek için kar topu kadar şansım var.

"Teşekkür ederim. Dışarıda görüşürüz." Bana hızlıca başını salladı ve ardından yatak odasının kapısını arkasından kapatarak aceleyle çıktı.

Suyun ısınması için duşu açtım ve kıyafetlerimi çıkardım. En son ne zaman bir parça çıplaklıktan bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Bugünlerde o kadar sıkıldım ve bıktım ki, ilgimi çekmek için bundan çok daha gerekiyor. Ama onun üzerimde böyle bir etkisi var. Ona dokunabilecek kadar yakın olmanın cazibesi. Kendisini güvende hissettiren kişi olmayı sevsem bile, onu yatağında bulundurma şansı, ama tüm yanlış nedenlerden dolayı. Konuşurken sesindeki o boğuk dokunuş beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

Bu şekilde onunla kahvaltıya gidemem. Yaptığı ya da söylediği her küçük şeyde sertleşiyorum. Biraz rahatlamam *lazım*. Ama elimi sikimin etrafına sarıp okşamaya başladığımda, kıyafetlerinin geri kalanını soyduğumu ve aşağı inip yüzümü güzel kalçalarının arasına sokmadan önce dilimi meme uçlarının üzerinde gezdirdiğimi hayal ettiğimde suçluluk duyuyorum.

*B*eatrice

Cooper'ın odasına geri döndüm, o olmadan telefonumu almayı umuyordum. Fark etmedim. Zor bir gecenin ardından kahvaltı yapmadan önce duş alıp makyaj yaparak kendimi toparlamam gerekiyor. Ama telefonumu almaya gittiğimde, banyosunun kapısının hâlâ aralık olduğunu fark ediyorum. Duştan akan suyun sesi ve buhar yatak odasına yayılıyor. Kapının arkasında bir deri parıltısı ve kalçasının kıvrımını görüyorum. Kalçaları mermerden oyulmuş gibi görünüyor ve tüm sanat eserine bir göz atmak şu anda çok cazip. Özellikle de onun yatağında uyuyakaldıktan ve onunla ilgili pek de masum olmayan birden fazla rüya gördükten sonra. Yanlış ama merak beni ele geçiriyor ve kendimi daha iyi görebilmek için ayaklarımın üzerinde hafifçe kayarken buluyorum. Yana doğru eğildim ve sonunda tam olarak görüldüğünde çenem biraz düştü.

Çıplak ve gülünç derecede güzel. Rob'un ağır dövmeleri varken -ki on sekiz yaşına girdiğim gün yaptırdığım ve çok kötü yaşlanmış dövmeler vardı- Cooper'ın hiç dövmesi yok. O boş bir tuval ve ben bundan nefret etmiyorum. Her zaman dövmeli bir kız olduğumu düşünürdüm ama ona bakarken her şeyi sorguluyorum. Sırtının, kürek kemiklerinin, poposunun ve kalçalarının her bir kıvrımı, dikkati dağıtacak hiçbir şey olmadan, gölgeler ve ışık muhteşem bir etkiyle üzerlerinde oynayarak tam olarak sergileniyor. Kolları

Kaslarla örölmüş, dirseğinin arkasındaki yara izi yumruğu ileri geri sallandıkça hareket ediyor.

Göz kırpıyorum. Ve sonra bir dizi küfürün ardından gırtlaktan gelen bir sesle ne yaptığını anladığımda tekrar göz kırpıyorum. Öne doğru eğilip kendini kuvars tezgâha dayıyor ve daha hızlı bir tempoyla çalışmaya başlıyor. Gözleri kapalı ve aynanın yansımasında profilinin çoğunu görebiliyorum.

"Oh lanet olsun. Çok yakın..." diye mırıldanıyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Gitmeliyim. Gitmek zorundayım. Kendimi gerçekten bu noktadan söküp duşa girmem gerekiyor. Muhtemelen soğuk bir tane çünkü sabah aktivitelerinde ona katılmaya yarı hazırım.

Temizlenip bu görüntüyü kafamdan silmeye çalışmalıyım. Çünkü ihtiyacım olan son şey Cooper'ı bu şekilde düşünmek. Açıkçası dün gece kafamı iyice karıştırdı ve geceyi birlikte geçirmişiz gibi onun yatağında darmadağınık uyanmak durumu daha da kötüleştirdi. Dün geceyi benimkini koruyarak ve güvende hissetmemi sağlayarak geçirdikten sonra adamın mahremiyetini ihlal ettiğimden bahsetmiyorum bile.

Ama izlemeden duramıyorum. Bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey ve şu anda istediğim tek şey onun bitirmesini izlemek. Evet. Şu anda istediğim tek şey, dürüst olmak gerekirse, bitirmesine yardım eden kişi olmak. Bu mümkün olmadığına göre, teselli ödölü olarak elinin üzerine boşalmasını izleyeceğim.

"Siktir, Trixie. Sadece biraz daha."

Sessizce soluklanıyorum, onu doğru duyduğumdan emin olmaya çalışırken keskin nefes alışım ciğerlerimde donuyor. Duymuş olamam ama yemin ederim... Yemin ederim adımı söyledi. Bu farkındalığın kızarıklığı boynumdan aşağıya ve göğsüme yayılıyor.

Boşalmaya başladığında zihnim bunun ne anlama gelebileceğine dair tüm sonuçlarla çalkalanıyor; geri kalanını yakalamak için bir havlu kapmadan önce elinin üzerine ve bir kısmı tezgaha dökölüyor. Göğsü titrerken yumruğu sert darbelerle sikinin üzerinde hareket ediyor.

Bitirdiğinde içinden yumuşak, gırtlaktan gelen bir inilti çıkıyor. Eğilmiş, serbest elinin üzerine sertçe yaslanmış, göğsü inip kalkarken başı aşağıda ve havluyu karnının ve aletinin üzerinde gezdirmeye başlıyor. Gözleri sadece yarı açık ve ellerini silerken salıverilmenin sarhoşluğunu yaşıyor gibi görünüyor.

havluyu çamaşır sepetine atıyor. Derin bir nefes alır ve bir elini saçlarında ve yüzünde gezdirir.

"Siktirkkk," diye inliyor yine, ama bu sefer zevkten ziyade pişmanlığın sesi. "Kendine gel, Rawlings. Kendine gel."

Duşa doğru dönüyor ve ben onun görüş alanından geri sıçrıyorum, hızla kapıya dönüyorum ve neredeyse koşarak koridora çıkıyorum. Telefonum neredeyse yere düşüyordu ama düşmeden hemen önce yakaladım. Koridorda, spor salonu dışında hiçbir yerde olmadığım kadar hızlı ilerliyorum. Sonunda odama döndüğümde kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum, ani koşumdan ve Cooper'ın az önce adımı söylediğini fark etmemden dolayı nefesimi tutmaya çalışıyorum.

OceanofPDF.com

B*eatrix*

HAFTA SONRA O HAFTA, Lizzy ile evde yalnızdım, Cooper ise uzun süren sezon dışı antrenman ve eğitim seansları. Nihayet bu yıl okulu bıraktı ve video oyunları oynayarak ve dışarıda havuz kenarında uzanarak bunun tadını çıkarıyor. Madison'ın gönderdiği bazı talepleri takip etmekle ve Seattle'daki bir fotoğrafçıya e-posta göndermekle meşgulüm, eğer bu yaz hepimiz oradayken Quentin'le bazı çalışmalar yapmak isterse ikimiz de görmek isteriz.

Ama yarı yolda yorgunluk duvarına çarpıyorum ve bir e-posta daha açmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. Satır satır kibar profesyonel jargon yazmak neredeyse eliptik bisiklete binmek kadar yorucu ve kendime bir mola vermem gerekiyor. Bir şeyler atıştırmanın da zararı olmazdı, bu yüzden mutfağa girip küçük salatalıklı sandviçler ve bir meyve kasesi hazırlamaya başladım. Lizzy'nin bu sabah hepimizin yediği büyük krep kahvaltısından başka bir şey yediğini sanmadığım için ihtiyacımdan fazlasını yapıyorum, bu yüzden biraz D vitamini de kullanabileceğimi düşünerek dışarı çıkarmak için bir tepsiye koyuyorum.

"Aç mısın?" Ben soruyorum.

Havuzda yüzerken taktığı kulaklıkları indiriyor ve sırtıyor.

"Evet! Açlıktan ölüyorum. Dayan." Tekmelerini savurarak havuzun kenarına doğru ilerliyor.

Atıştırma malzemelerini iki şezlongun arasındaki masaya koyup yerimi aldım, ayakkabılarımı çıkarıp güneş gözlüklerimi taktım. Bu hayata alışabilirim. Havuzun arka kapının hemen dışında olduğu ve iş molalarının dışında dinlenmeyi içerdiği bir hayat. Lizzy bir süre sonra yanıma yanaşıyor ve serdiği neon renkli plaj havlusunun üzerine yayılıyor.

"Düşünüyordum da..." Sandviçlerden birini kemiriyor ve yanında getirdiğim limonatadan içerek bitiriyor. "Önümüzdeki hafta babamın doğum günü var, ben kamptayken."

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Bugün Cuma ve normalde ona pasta yapıp Ramsey, Garner ve diğer arkadaşlara davetiye gönderirim. Ama bunu yapmak için burada olmayacağım. Umurunda olmadığını ve bunu daha sonra kutlayabileceğimizi söyleyeceğini biliyorum ama havuz ve barbekü için herkesi çağırmayı sevdiğini biliyorum. Yine de bunu kendisi için yapmayacak."

"Evet, baban hakkında bunu biliyorum." Cooper her zaman arkadaşlarına ve ailesine odaklanır ve herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olur.

"Merak ediyorum da... Burada olacağınıza ve harika şeyler pişirdiğinizi bildiğime göre, ona ev sahipliği yapmak ister misiniz?"

Meyve salatamı ısıtırken
durdum. "Ben mi?"

"Evet. Siz arkadaşsınız. Kaos'la birlikte çalışıyorsunuz, bu yüzden davetiyeleri onlara ulaştırabilirsiniz. Eğer vaktin yoksa barbekü için yiyecekleri getirebiliriz ya da bir barbekü mekanına yemek ısmarlayabiliriz. Bu daha kolay olabilir. Acil durumlar için bir kredi kartım var."

O zaten her şeyi enine boyuna düşünmüş ve tüm planı uygulamaya koymaya hazır. Bunu yapmamak için gerçekten iyi bir bahanem yok, en azından onun bakış açısından. Dürüst olmak gerekirse, bu fikri sevdim ve Cooper'ın Lizzy'nin okuluyla ilgili tüm antrenmanlara ve yıl sonu veli sorumluluklarına ara vermek isteyeceğini düşündüm.

Ama sonra yanına taşınan kadın ona kek pişirip kız arkadaşımı gibi doğum günü partisi verdiğinde bunun nasıl görüneceği konusunda endişeleniyorum. Özellikle de geçen sabah, yaz boyunca burada yaşayacaksam geçmememiz gereken bir çizgide açıkça flört ettikten sonra.

Lizzy son sandviçini yiyor ve bir şey söylememi beklerken kaşlarını çatıyor.

"Eğer çok meşgulseniz, anlarım."

Kalbim sıkışıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Özellikle de babası için bu kadar düşünceli bir şey yapmak isterken. Cooper'ı da hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, çünkü şu anda hayatımdaki karmaşada yolumu bulmaya çalışırken bana evini ve zamanını ayırarak ne kadar cömert davrandı. İkimiz de yetişkiniz ve kızının onu kutlamasına yardımcı olmak için bir şeyler yapabilirim.

"Hayır. Hayır. Sorun o değil. Ben yapabilirim. Eğer bu hafta planlar ve davetiyeleri hazırlarsan, hafta sonundan önce senin için çocuklara teslim ederim. Orada olamayacağın için senin yerine geçtiğimi söylerim. Sadece tüm bu sıkı çalışmanın karşılığını aldığından emin olmak istiyorum." Ona gülümsedim.

"Yine de ona pasta yapar mısın? Sipariş verebileceğimizi biliyorum ama ikimiz de Rob Amca ile birlikteyken göl evinde yaptıklarını hep sevmişizdir."

"Evet. Bunu yapabilirim. Zaten denemek istediğim bir tarif var. Baban çikolata seviyor, değil mi?"

"Bayılıyor. Bu onun favorisi." Sırıttı ve sonra sırtışı kayboluyor. "Rob Amca'dan bahsettiğim için özür dilerim. Muhtemelen garipleştirdiğini biliyorum. Öyle demek istemedim."

"Hayır, sorun değil. Bir süredir birlikteydik. Sen ve ben böyle tanıştık. O hâlâ senin amcan. Bana ondan bahsedebilirsin. Aramızda kırgınlık yok."

"Şey, . Yeni kız arkadaşı senin kadar eğlenceli değil. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama yaz boyunca burada babam ve benimle olmana sevindim."

"Evet, bunda önemli bir rol oynadığınızı duydum. Teşekkür ederim. Gerçekten çok düşüncelisin, biliyor musun?" Ona gülümsedim.

"Çok heyecanlanmayın. Bu benim açımdan biraz bencilceydi. Seninle daha fazla vakit geçirebileceğim anlamına geliyordu. Babamı da fuarda olduğu gibi çok güldürüyorsun; birlikte eğlenebildiğiniz için mutluyum."

"Ben de." Sırıttı.

"Artık kampa gitmek zorunda olduğum için üzgünüm çünkü bu seninle fazla vakit geçiremeyeceğim anlamına geliyor." Alt dudağını somurtarak yuvarlıyor.

"Döndüğünde hâlâ burada olacağım."

"Ama sonra göl evine gideceğiz. O zaman doğum günüm olduğunu biliyorsun... ve pastamı yapmana da ihtiyacım olabilir." Yüzünde alaycı bir sırıtış

Yüzünü ve kaşlarını oynatıyor.

"Tamam... şeyi teker teker ele alalım." Ona bir bakış attım.

Göl evine gitmek bir başlangıç değil, bunu ona söylemek istemediğimden değil. Onunla ve Cooper'la burada takılmak başka bir şey. Ama Rob ve yeni kız arkadaşı kesinlikle büyük aile yaz buluşmasında olacaklar ve bunun için dışlanan kadın olmak istemiyorum. Ya da daha kötüsü, hâlâ onun özlemini çekiyormuş ve onu görmenin yollarını arıyormuş gibi görünmek.

"Peki. Ama yine de bunun için plan yapıyor olacağım."

"Sen öyle yap. Bu arada, bana kamptan biraz daha bahset. Programlama kampı mı yoksa tasarım kampı mı? Orada ne yapıyorsun?"

"Evet! Oyun tasarımcıları için bir eğitim kampı gibi. Benim yaşımda bir grup insan hep birlikte bir proje üzerinde çalışacak." Bana sahip olacağı tüm fırsatları anlatmaya başlıyor ve ben de onu dinliyorum. Kalbim onun için çok mutlu, çok sevdiği bir şeyi yapacağını ve ailesinin hayallerinin peşinden gitmesini bu kadar desteklediğini bilmek.

OceanofPDF.com

Beatrix

Her DERİN DERİN UNU, yağı ve kakao tozunu onlarla birlikte kullanıyorum. mutfağa sıçradı. Cooper var olan en sabırlı erkeklerden biri olduğu için şanslıyım çünkü ben de yarı yarıya iyi bir fırıncı olsam da, aynı zamanda yüzde yüz dağınık biriyim. Umarım yarım saat sonra eve geldiğinde mutfağın bu halini görüp ölmez. Lizzy'nin onun için hayal ettiği sürpriz doğum günü partisi tam olarak bu değil. Mikseri çalıştırmaya başladığımda bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum ve tezgahın üzerindeki malzemeleri tekrar tarıyorum.

"Trixie?" Ön koridordan seslendiğini duydum. O eve gelmeden bu işi halletmek buraya kadarmış. Sanırım doğum gününden bir gün onu erkenden serbest bırakmışlar.

"Mutfakta!"

Cooper bir süre sonra içeri giriyor ve yarattığım karmaşaya bakarak gözlerini kırıştırıyor.

"Temizleyeceğim. Özür dilerim. Wren buna degeceğini söylüyor," diye özür diliyorum ve etrafıma bakıp gerçekten ne kadar kötü olduğunu görünce biraz utanıyorum.

Cooper güler ve başını sallar.

"Tamam, o zaman belki de sipariş vermemiz ya da akşam yemeği için dışarı çıkmamız gerekiyordur?"

"Yemek sipariş ettim bile." Ona sırtıyorum, sürpriz partisinin birazdan burada olacağı gerçeğini örtbas etmeye çalışıyorum.

"Oh, tamam. Mükemmel o zaman. Peki bu pastayı bu kadar özel yapan ne?" Tezgâha yanaşıyor ve karıştırma kabına bakıyor.

"Wren bunun seksten daha iyi bir pasta olduğunu söylüyor. Easton'la aralarında sormak istemediğim bir şaka var ama yeni restoranda servis etmeyi planlıyor ve denememe izin verdi. Çok güzeldi ve Lizzy çikolatayı sevdiğini söyledi. Ben de doğum günün için iyi olacağına karar verdim. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu." Sırrın bir kısmını itiraf etmenin onu gelecek daha büyük sürprizden uzak tutacağını umuyorum.

"Bana doğum günü pastası mı yaptın?" Cooper'ın yüzündeki gülümseme yayılır.

"Evet. Seni hayal kırıklığına uğratamazdım. Lizzy kamptayken birinin kaleyi koruması gerekiyor." Sırtıyorum.

"Seksten daha iyi, ha?" Vurucuya şüpheyle bakıyor.

"Wren öyle diyor."

"Bunun için Doğu'ya bok vermem gerekecek."

Başımı iki yana sallayıp ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Yine de bir şeyler eksik, sanki bir malzemeyi atlamışım gibi." Biraz siliyorum sıçrayan hamurun bir kısmını kaseğin kenarından alın.

Cooper beyzbol şapkasını geriye doğru çeviriyor ve tezgahın üzerine eğilerek tutucudan bir kaşık alıyor. Kaşığı kâsenin kenarına daldırıp yalıyor. Onaylayan bir yüz ifadesi ve homurdanan bir ses çıkarıyor.

"Wren haklı olabilir."

"Bir şeylerin eksik olduğunu düşünmüyor musun?" Ben soruyorum.

"Tadı bana çikolatalı kek hamuru gibi geldi." Omuz silkiyor ve hala biraz hamur kalmış olan kaşığı bana uzatıyor, ben de yalıyorum. Çok güzeldi. Gerçekten güzel. Ama hala bir şeyler eksik gibi hissediyorum.

Kaseye kaşlarımı çatarak bakıyorum ve telefonumu almak için döndüğümde ellerimin hâlâ hamur ve unla kaplı olduğunu fark ediyorum. Önlüğü fırçalıyorum ama pek şansım yok. Bu yüzden oflayıp pufluyorum ve telefonumun bana yüksek sesle okumasına karar veriyorum.

"Hey Siri, bana Better Than Sex pastasının malzeme listesini okuyabilir misin?" *"Eski Macera Listesi'nden daha iyi. Yıldızları izlemeye git. Kampa git. Git"*

dışarıda seks. Röntgencilik mi?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu ve ellerimi öfkeyle havluya silerken, telefonumun içine yemek kaçmasından endişe etmenin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

denemek istiyorum. Kendiliğinden yanma korkusuyla şu anda Cooper'bakma riskini bile göze alamam.

Cooper.

Cooper listede.

"Dur. Siri. Dur!" Kelimeleri neredeyse bağıyorum ama o bağırmıyor. Devam ediyor.

"Sert seks. Darbe oyunu. Bozulma."

Eğer hayatımda biraz şansım olduysa, şu anda tüm şansımı eski sevgilimin kardeşine mutfağının ortasında düşündüğüm her fanteziyi anlatmaktan vazgeçmesi için bu telefonu almak için kullanmak istiyorum.

Parmaklarım düğmeleri karıştırıyor ve ilk girişimi reddediyor. Tekrar deniyorum ama listenin sonuna tehlikeli bir şekilde yaklaşmış.

"Sıcaklık oyunu. Kremalı pasta. Dövme yapdır."

Aman Tanrım. Kumun aktığını hissediyorum. Kilidi açtım ve beni kirlettiğinde parmağımın uygulamadan çıkmasına yarım milisaniye kaldı.

"Eski sevgilinin kardeşiyle seks."

Şu anda Madison ve Wren'den nefret ediyorum. Bunu oraya yazdıkları anda silmediğim için kendimden nefret ediyorum. Hayatımı kurtarmak için bir malzeme listesini asla hatırlayamayacağım gerçeğinden ve listeye bakamayacak kadar dağınık olduğum için kendimden nefret ediyorum.

"Neydi o?" Cooper'ın sesi sertti ve gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

Be

n. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz.

Uygulamadan çıkıyorum, telefonuma odaklanmış gibi yapıyorum, hatta Bana çoktan ihanet etmiş olmasına rağmen. Beni geri götürecek ve tüm bunların olmasını engelleyecek bir zaman makinesi uygulaması olmadığı gerçeğine lanet ediyorum.

"Uh... o bir şey değildi. Sadece kızların benim için hazırladığı bir şaka listesi. Madison ve Wren geçen gece şakalaşıyorlardı. İçiyorduk ve konuşuyorduk. Aptalca davranıyorduk. Bilirsin işte. Eminim sen de erkeklerle aynı şeyi yapıyorsundur." Sertçe yutkunuyorum ve sonra ona bakmak için gözlerimi kaldırmayı göze alıyorum, yanaklarım ve göğsümdeki deri kızarıyor.

Artık burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Eşyalarımı toplayıp otele dönmem . Komşularımın sevişmesini dinlemek ve olası bir aşırı hevesli hayran için endişelenmek, Cooper'ın nasıl sikilmek istediğini bilmesinden çok daha iyi. *Onun* hakkında bu şekilde düşündüğümü.

Ya Rob'a böyle bir listem olduğunu söylerse? Onun da listede olduğunu. Eminim buna uzun uzun gülerler. Ya da en azından Rob güler. Cooper öyle biri değil. Gerçekten, Cooper böyle bir şeyi Rob'la hiç paylaşmaz, ya da en azından ben paylaşacağını sanmıyorum. Buradaki tek tesellim bu. Olumlu şeylere odaklan, tamam mı?

"Seks listeniz var mı?" Şimdi iyileşti. Hatta eğleniyor. Telefonuma bakmaya dönmüş olsam da sesinde bunu duyabiliyorum.

"Öyle bir şey değil. Bu bir... bir meydan okuma listesi ve içinde sadece seksle ilgili şeyler var," diyorum ve az önce olanlara tüm ilgimi kaybetmiş gibi davranarak malzeme listesini kaydırıyorum. Yolumuza devam edebiliriz. Özellikle de hangi malzemeyi unuttuğumu anladığımda. "Vanilya. Vanilyayı unutmuşum!"

"Bu listede vanilyalı bir şey olduğundan emin değilim. Tekrar çalabilir misin?" "Cooper."

"Sadece sonuncusunu tekrar duymak istiyorum." Kilerinden vanilyayı almaya gittiğimde bana beklenti içinde bakıyor.

"Hayır, sadece bunun için kaşık almam gerekiyor." Etrafından dolanıyorum ve ölçü kaşıklarına doğru gidiyorum.

"Yani doğru duymadım mı?"

"Ne duyduğunu sandığımı bilmiyorum." Başımı sallıyorum ve vanilyayı ölçüp kek hamuruna döküyorum ve sanki telefonum eski sevgilimin kardeşine onu becermeyi düşündüğümü söylememiş gibi mikseri yeniden çalıştırıyorum.

Kek hamuruna bakıyorum, sanki yeterince dikkatli bakarsam beni çikolatalı güzellik girdabına çekip bu mutfaktan kaybolmama izin verecekmiş gibi. Başka çıkış stratejileri düşünürken ellerinin omuzlarımda ve kollarımın üst kısmında gezindiğini hissediyorum. Sadece bu yumuşak dokunuş bile tüylerimi diken diken ediyor.

Eğiliyor, konuşmadan önce nefes alışımın değiştiğini duyuyorum ve konuştuğunda daha önce hiç duymadığım bir tonda konuşuyor. Her bir parçamın dikkat kesildiği bir ses çünkü çok yumuşak, onu doğru duyduğumdan emin olmak için odaklanmak zorundayım.

"Seni birçok kez düşündüm, Trixie. Eğer bu gerçekten bir şakaysa, bir daha asla bu konuyu açmayacağım. Ama değilse... anlat bana."

Kalbim boğazımda. Öyle olmalı çünkü her bir küçük çırpınısını hissedebiliyorum ve kelime bulamıyorum. Bu gerçek olamaz. Şimdi onu doğru duymayan benim.

"Tam olarak değil," diyorum usulca. Bu kadarını kabul edebilirim. Tüm liste bir şaka değildi, ama Madison benim için yazdığı için hala makul bir inkar edilebilirliğim var.

Ellerinden biri kolumun üst kısmından dirseğimin üzerinden aşağıya doğru kayıyor ve parmakları belime değiyor. Kulağımın kabuğunda nefesinin en ufak fısıltısını hissedene kadar yaklaşıyor. Parmakları yavaşça üzerimde geziniyor ve ben uzaklaşmıyorum.

"Listedeki diğer şeyler şaka mı?" Sessizce soruyor, o kadar ki kendi kalbimin çarpıntısından onu zar zor duyabiliyorum.

"Hayır. şey... Dediğim gibi. Yaz için bir tür macera meydan okuma listesi gibi. Denemek için kendime meydan okumak istediğim şeyler."

"Çünkü ben zaten listenizdeysem, listenizde ilerlemek için beni de kullanabilirsiniz. Bazılarında sana yardımcı olabilirim. Aslında hepsinde." Sesi o kadar yumuşak ve derin ki içinde kaybolabilirim.

"Hepsi mi?" Neredeyse kendi kelimelerimde boğuluyordum. şimdiden bana bunları yaptığını hayal ediyorum. Geçen sabah banyosunda gördüğüm çıplak versiyonu beni nasıl uygun görüyorsa öyle kullanıyor ve ben her şeyi itiraf etmeye hazırım.

"İstediğin herhangi biri." Ondan gelen yumuşak, yarı gergin bir kahkaha beni yeterince rahatlatıyor ve gerçeğin bir kısmını kabul edebileceğimi hissediyorum.

"Ben
istiyorum..."

"Ama?"

Cooper

CEVAP VERMİYOR ama benden uzaklaşmıyor da. Hissedebiliyorum. Gerginliğini üzerinden atıyor, nefes alış verişini duyuyorum. Eğer onunla bir şansım varsa, o da bu. Bu yüzden kabul ediyorum ve başarısız olursam arkadaşlığımızın batmayacağını umuyorum. Hayatımda daha fazla Trix'e bağlandım, onu kaybetmeye hazır olamayacak kadar ona her şekilde sahip olmaya muhtaç oldum. Ama orada onun için başka bir şey olup olmadığını bilmem gerek.

"Uzun zamandır listemdesin, Trix."

"Listende yer olduğunu sanmıyordum." Ağzının kenarına küçük bir gülümseme yerleştirerek benimle alay ediyor.

"En tepede sen varsın ve listede başka biri varsa bile hatırlamıyorum."

"Ben bu listeye tam olarak nasıl girdim?" Sesindeki tereddütü, bu tartışmayı yapmamızdaki şaşkınlığı duyabiliyorum. Ama ben hep bekledim.

Bu açılışı onunla o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, denemeden bırakamıyorum. "Bir sundress."

"Sundress mi?" Dudaklarından küçük, kekeleyen bir kahkaha dökülüyor.

"Birkaç yaz önce hepimizin bir yaz tatiline gitmesi gerektiğini hatırlıyor musun?"

Balık tutmak mı? Ama sonra Lizzy uyumak istedi ve Rob ile kavga ettiniz?"

"Evet. Hatırlıyorum. Bırakın balık tutmayı, teknede bile işim yoktu."

"Ama yine de geldin. Üzerinde bir güneş elbisesi vardı ve güneş kremi sürmemiştin. Omuzlarına biraz sürmek zorunda kaldım ve tenin çok yumuşaktı, Trix. Çok tatlıydın ve seni ağlattığı için gözlerinin hâlâ kızarık olduğunu görebiliyordum. Bu beni öldürdü."

"Utanmıştım. Ailen kavga ettiğimizi duydu ve ben de evin dışında bir yerde olmak istedim." Bu anıyı hatırlayınca kaşları çatıldı.

"Biliyorum. Bu yüzden bir şey söylememek için kendimi zor tutmama rağmen seni tekneye aldım. Özellikle de görünüşünle. Ne kadar sessizdin. Ben de kendime seni güldüreceğime ve birkaç saatliğine her şeyi unutturacağıma söz verdim. Aklını dağıtacak bir şeyler öğretecektim. Bu süreçte benim aklımı da senden uzaklaştırmaya çalıştım."

"Evet. O gün çok eğlendim. Bir süreliğine unutabileceğimi hissettim ve açıkçası kıyıya geri dönmek istemedim."

"Ben de. O gün seni öpmek istedim. O kadar çok canım yanmıştı ki."

"Öpmediğine sevindim," diye fısıldıyor ve ben de ellerimle karşılık veriyorum.

Kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum ve ona itiraf ederek her şeyi berbat ettiğim için gerginim. Onunla ne yaptığımı bilmiyorum, bildiğimi sandığım zamanlarda bile. Geri çekilmeye başlıyorum, ama o beni durduruyor, avuç içi eklemlerimin üstünde ve ondan gelen yumuşak bir ses beni hareketsiz tutuyor. "O zaman bunu şimdiki gibi takdir edemezdim. Eğer beni fuarda öpmüş olsaydın..." Sözünü kesiyor ve kulaklarımdaki uğultu neredeyse sağır edici bir hal alıyor.

"Ne zaman istersen seni öperim. Nereye istersen."

İtirafım hoşuna gitmiş olmalı çünkü başını eğip bana bakıyor, gözleri ağzıma düşmeden önce yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirliyor. Onu öpmek için eğilmeden önce ihtiyacım olan tek teşvik bu. Dikkatliyim, çok dikkatliyim, dudaklarımı nazikçe onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve ona isterse beni itme şansı veriyorum. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzel. Sanki hayatımda bir kez olsun doğum günü dileklerim gerçek oluyor çünkü sonunda yıllardır istediğim bir şeye kavuşuyorum.

Ama beni geri itmiyor, sanki beni istiyormuş gibi öpüyor. Bunu daha önce hayal eden tek kişinin ben olmadığımı düşündüren bir açgözlülükle. Tadı, hazırladığı kek hamuru gibi tatlı; dilimi alt dudağının üzerinde gezdirip bir kez daha tadına bakıyorum, sonra onunki dışarı fırlayıp benimkine karışıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve elleri göğsümde geziniyor.

Bir an için, istediğim her şeye sahibim. Ama sonra eli hafifçe bastırıyor ve bir adım geri atıyor. Kirpikleri titriyor ve

bakışları yere düşüyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyor ve kelimeler sersemliğime çarpıyor. O geri çekilirken düşüncelerime darbe indiriyor ve keşkeler okyanusunu tekrar aramıza sokuyor.

"Neden olmasın?" Açıkçası aklıma tek bir iyi neden bile gelmiyor ama eğer varsa dinlerim.

Kaşları çatılıyor ve bir an bana bakıp sonra uzaklaşıyor. "Başlangıç olarak, artık benim ev sahibimsin."

"Bu geçici bir durum."

"Sen onun kardeşisin."

"Bunu bana karşı kullanmayacağını söylemiştin."

Bana bir bakış fırlattı. "Bilmiyorum ama... bu iş bir yere varamaz. Gerçekten gidemez. Yani, gidebileceğinden değil zaten. Sen ciddi bir şey yapmıyorsun ve şu anda ben de yapmıyorum."

"Yani ciddi olmak zorunda değil. Sadece eğlenceli olmalı. Ve benim eğlenceli olduğumu zaten biliyorsun." Onunla pazarlık yapıyorum. Aslında kendimle pazarlık yapıyorum, çünkü bana ne verirse kabul edeceğim.

Gülümsüyor, içten bir gülümseme ve bana bakarken gözlerine kadar ulaşıyor. "*Çok eğlencelisin.*"

"Bu yüzden bir sorun göremiyorum."

Gözleri arkamdaki uzak bir noktaya kayıyor ve elindeki kaşıkla kıpırdanıyor, sanki hala kendini bu durumdan kurtarmaya çalışıyormuş gibi.

"Ben senin listendeyim. Sen de benimkinde. İkimiz de yetişkiniz. Beni çoktan öptün. Yatağında uyudun. Buradaki misafirperverlikten sonuna kadar faydalanabilirsin." Ona derinlere atlamamız için bir sürü sebep saydım. Kendime milyonlarca kez söylediklerimi.

Başını sallıyor ve bir gülümsemeye dönüşmeden önce tekrar gülüyor ve sonra kaşları çatılıyor.

"Yararlanmaktan ve yatağınızdan bahsetmişken..." Kaşığı parmaklarının arasında çeviriyor ve yanakları hafifçe kızarıyor, dudağı dişlerinin arasında endişeleniyor. "Geçen gün seni izledim. İsteyerek yapmadım. Sen duşa girdikten sonra telefonumu almak için geri döndüm ve kapı açıktı..."

"Beni izledi mi?" Önce kafam karıştı, sonra o yatağında uyuduktan sonraki halimi hatırlayınca taşlar yerine oturmaya başladı. Onu aklımdan çıkarmak için yaptığım küçük seans. Her şeyi onu önümde yayılmış hayal ederken yapıyordum. Siktir... "Oh." Garip hissi yuttum. Eğer yüzüm kızarabilseydi, şu anda kızarıyor olabilirdim.

"Özür dilerim. Yapmamalıydım. Sadece... ve sonra sen dedin ki... Ya da ben senin dediğini sandım..." Bana bakarken kelimelerin üzerinde tökezliyor.

"Senin adın." *Fuccckkkk*. "Evet, o konuda..." Şapkamı elime alıyorum, çıkarıp tekrar takıyorum. Sanki gördüklerini açıklayabilmemde bir fark yaratacakmış gibi arkasındaki faturayı düzeltiyorum. Elimde olmayan gergin bir alışkanlığım bu. Onu düşünürken boşaldığım gerçeğini açıklamaya çalışırken yaptığım bir şey.

"Çok sıcaktı. Gerçekten." Egomdan geriye kalanları kurtarıyor. "Sen... Oraya girmeyi düşündüm, sonra kaçtım ve günahlarımı bir yerde itiraf etmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Bununla kendi düşümü almak arasında kaldım." Bana gülümsediğinde kalbim duracak gibi oluyor.

"Kendi düşün mü?"

"Duş..." Tırnak işareti yapıyor ve gözleri yana kayarken dudaklarını birbirine bastırıyor.

"mı? Siktir... Bana yaptığını söyle."

"Hayır. Kendimi suçlu hissettim ve senin evindeydim."

"Doğru. *Benim* evimdeydin. Bana gelmeliydin. Seninle ilgilenirdim."

Dili alt dudağının üzerinde geziniyor ve tekrar arkasını dönmeye başlamadan önce bana bakıyor. Çenesini yakalıyorum ve başparmağımı üzerinde gezdirerek gözlerini tekrar bana çeviriyorum.

"İhtiyacın olan buysa şu anda seninle ilgilenebilirim."

"I..." Bana bakıyor ve bunu düşündüğünü, merak ettiğini ama istemenin yanlış olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Şu anda neyin yanlış olduğunu umursamak için geldiğini duymak için çok çaresizim. "Pastayı bitirmeliyim."

"Ben seni bitirirken sen de onu bitirebilirsin. Sorun değil, Trix."

"Ne?" Parmakları kaşığı tekrar çeviriyor ve sonra sapının üzerinden aşağı kayıyor. Daha fazlasını hayal etmemi sağlayan basit bir hareket.

"Pastayı yapmayı bitir. Ben bölmeden önce çok iyi bir iş çıkarıyordun. Bitirişini izlemek istiyorum." Ayağa kalkıyorum ve ellerimi yavaşça kalçalarına bastırarak onu arkası tezgâha dönük olacak şekilde çeviriyorum.

Kaşığı yere bırakıp yavaşça spatulaya uzanıyor ve ellerim kalçalarının üzerinde geziniyor, gömleği ile bel kemeri arasındaki yumuşak tenin üzerinde oynuyor. Nefes alışının beklentiyle yeniden değiştiğini duyabiliyor, bir sonraki hamlemi bekliyormuş gibi hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Dudaklarım kendi isteğiyle boğazına yapışıyor. Yumuşak tenini hissetmeye, parfümünün kokusuna ve çıkardığı yumuşak sese doyamıyorum

boynundan aşağıya doğru öptüğümde. Parmaklarım da benzer bir iniş izliyor, giydiği eteğin altına giriyor ve parmaklarımı külotunun bandının altına kaydırmadan önce teninin üzerinde yavaşça gezdiriyorum.

Ta ki ikimizi de o anın dışına çıkaran tiz bir ses duyulana kadar.

Kapı zili çalıyor ve ben durup burada kim olabilir diye beynimi yokluyorum. Lizzy annesiyle birlikte. Henüz sipariş vermedim. İnsanların öylesine uğradığı bir mahallede yaşamıyorum.

Küçük nefes veriyor ve kirpikleri titreyerek açılıyor.

"Bunu almalısın," diyor sesinde biraz isteksizlikle. "Kim olduğunu biliyor musun?" Sanırım bir şey sipariş ettiğini söylemişti.

"Evet. Doğum günü partin." Bana gülümsüyor ve sonra bir kahkaha .
"Sürpriz!"

Alt dudağımı ısııyorum ve elimde olmadan gülene kadar başımı sallıyorum. "Siktir... Onlara arka tarafa gitmelerini söyleyeceğim ve sonra başladığımız işi bitiriyoruz. Bizi birkaç dakika bekleyebilirler."

"Pastayı , yoksa asla zamanında hazır olmayacak. geç kaldım.
Pastasız doğum günü olmaz, biliyorsunuz."

Elimi çenesinin altından geçirip gözleri benimkilerle buluşsun diye yukarı kaldırıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Saygılarımla, pastayı siktir et."

Bir kahkaha daha atıyor ama başıyla onaylıyor. Aceleyle kapıya yöneldim ve eminim benimkiler dışarıdaydı. Onları çabucak selamlıyorum, sürpriz diye bağırıp bir yaş daha büyük olduğum için bana bok atarlarken geldikleri için teşekkür ediyorum.

"Trix pastayı bitiriyor ve dağınıklığı kimsenin görmesini istemiyor. Arka tarafa gidip temizlemesine yardım etmem için bana beş dakika verebilir misin?" Başımı arka çitime doğru sallayarak sordum.

"Karın sana pasta almak yerine pasta mı yapıyor? Çok evcimen." Ramsey bana bok yiyen bir sırıtiş attı.

"Karın mı?" Daphne'nin arkadaşlarıyla birlikte patikada yürürken sorduğunu duyuyorum.
Görünüşe göre onlar da davet edilmiş.

"Bizim oğlanın yanında artık bir kız var," diye yanıtlıyor Garner onu, çitlere doğru başını sallayarak o tarafa yöneliyor ve kızlara neler olduğunu anlatıyor.

Trix'in benim için planladığı partiye hazır olup olmadığından ya da bu adamların ne kadar vahşileşebileceğinden emin değilim, ama en azından tüm zahmetine karşılık ona bir orgazm yaşatabilirim. Ben de kıcımlı kaldırıp mutfağa gittim.

Kek fırında ve hamurla yaptığı pisliği temizliyor. Normalde bu kadar şık ve düzgün olan birinin fırının yarısını patlatmadan kek pişiremiyor gibi görünmesi beni eğlendiriyor. Bu da sevdiğim şeyler listesinde onunla ilgili bir başka şey.

Adayı silerken arkasından yaklaşıyorum. İkimiz de arka bahçeyi dolduran insanların hareketini gördüğümüzde dışarıya bakıyor.

"Onlara burayı temizlemeyi bitirmek için birkaç dakikaya ihtiyacımız olduğunu söyledim, o yüzden dışarıdalar." Kollarımı beline doladım ve boğazının yan tarafını öptüm.

"Sorun değil, gerçekten. Meyve salatası yapmam ve içecekleri buzdolabından çıkarıp soğutucuya koymam gerekiyor."

"Ben içeceklerle ilgilenirim, meyve salatası da bekleyebilir."

"Cooper, yok. Gerçekten. Bekleyebilirim." Bana eğlenen bir bakış atıyor ve tezgahı silmeye devam ediyor. O çalışırken boynundan aşağıya ve omzunun üzerinden aşağıya doğru öpüyorum, ta ki tekrar duraklayıp daha iyi erişebilmem için başını yana yatırana kadar, çenesinin hemen altında sevdiğini öğrendiğim noktaya vurduğumda iç çekiyorum.

"Belki sen bekleyebilirsin ama ben bekleyemem. Benim için geldiğini duymak için zaten çok uzun süre bekledim." Bir an sonra parmaklarımı tekrar bel kemerinin altına sokuyorum. "Bu benim doğum günü dileğim. Beni bundan mahrum bırakmazsın, değil mi?"

"Ben olsam yapmazdım," diye mırıldanıyor, konuşurken gözleri kapanıyor.

Parmaklarım aşağı doğru kayıyor, klitorisinin üzerinde ve sonra içinde geziniyor. Sırılsıklam ve beni düşünerek geldiğini bilmek için yanıp tutuşuyorum.

"Çok seksisin, Trix. Keşke beni izlediğini görebilseydim." Başparmağımı klitorisinin üzerinde dolaştırıyorum, en ufak bir dokunuşla onunla alay ediyorum ve o da öne doğru sallanıyor.

"Tanrım..." diye fısıldıyor ve kullandığı bezi bırakırken kirpikleri tekrar titriyor. Ben parmaklarımı içinde gezdirmeye başladığımda kuvars levhanın kenarını kavriyor, başparmağım da klitorisini nazikçe okşamaya başlıyor. Bir saniye sonra sesler duyduğunda gözleri tekrar açılıyor ve sandalyeleri kaldırıp kapının hemen dışındaki güverteye yerleştirmeye başladıklarını izliyor.

"Kapı kilitli değil. İçeri girebilirler," diyor usulca.

"Olabilir, o yüzden önce gelmeye odaklanmalısın," diye cevap veriyorum, parmaklarımı onun içine ve dışına daha hızlı pompalıyorum, o da duyuma karşı koymak için kalçalarını öne doğru yuvarlıyor.

Bir sandalye yığından düşerken betona çarpıyor ve bir başka kahkaha patlaması dikkatini dağıtıyor.

"Coop," diyor, ses tonuna endişe karışıyor.

"Unut onları, Trix. Beni tekrar izlediğini hayal et. Ben seni düşünürken elim sikime sarılmış. Sen kapı aralığından beni izlerken, o kadar ıslanıyorsun ki dayanamıyorsun. Rahatlamak için çaresizce. Tıpkı şu anda senin olduğun gibi. Benim için çok yakın..."

Klitorisinin etrafındaki dairelerimi daha sıkı ve daha sıkı hale getirirken "Oh fuck," diye küfür ediyor. Kalçaları kendi iradesiyle öne doğru sallanıyor ve daha ağır nefes almaya başladığında ritmimi korumak için elimden geleni yapıyorum. O kadar ıslak ki, parmaklarımın teninin üzerinde kayarken çıkardığı ses mutfakta yankılanıyor ve biri onu soktuğum durumu görmese bile duyabilir. Benim için her gece döngü halinde çalacak bir ses. Buradan sonsuzluğa kadar buna ihtiyacım var.

Bir an sonra kendini bıraktığında çığlık atıyor ve ben de dışarıdaki kimse duymadan önce sesini kesen sert bir öpücükle yutuyorum. Kendi kahkahaları yüzünden fark edemeyecek kadar dikkatleri dağılmış durumda ama içlerinden birinin içeri girip şu anda onunla yaşadığım bu küçük balonu yok etmeye karar vermesinin birkaç dakika alacağını biliyorum. Beni sertçe öpüyor, sonra ben işini bitirirken tatlı tatlı öpüyor, parmaklarımın hızını yavaşlatıyor ve sonunda onları serbest bırakıyor. Nefes alış verişi yavaşlarken dudakları benimkilere değiyor.

"Çok ateşliydi, Trix." Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyor usulca, yüzünde biraz utangaç bir memnuniyet ifadesi var. Bu deneyim için ona teşekkür etmem gerekirken, bu güzel kadının bana teşekkür etmesine sırtımdan kendimi alamıyorum. Bir nefes alıyor ve gözleri tekrar dışarıdaki kargaşaya kayıyor.

"Oraya gitmeliyiz," diyorum ondan önce.

"değiştireyim, hemen geliyorum."

"Tamam." Başımı sallıyorum, aramızda biraz boşluk bırakıyorum, böylece etrafımdan dolaşıp odasına gidebiliyor.

"Ya Cooper?" Koridorun yarısında durdu ve ben güverteye açılan sürgülü camı açamadan geri döndü.

"Öyle mi?"

"Mutlu yıllar!" Gülüyor ve sonra odasına giden yolun geri kalanını gidiyor.

Kapıyı açıyorum ve Ramsey orada duruyor, yüzümdeki kocaman sırtışı görünce kaşlarını çatıyor.

"Pasta o kadar iyi o zaman?" Yanında getirdiği biradan bir yudum almadan önce sırtıyor.

"Sadece tadına baktım, ama şimdiden şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi olduğunu söyleyebilirim." Gözlerini deviriyor ve soğutucusundan bana bir bira uzatıyor.

"Doğum günün kutlu olsun o zaman!"

OceanofPDF.com

Beatrix

Güneş battı ve ben partiden geriye kalanların çoğunu temizledim.

yiyecek ve içecekler. Ramsey yarı uykulu bir şekilde şezlonga yayılmış, Garner ve Daphne ise jakuzide birbirlerine sarılmış durumdalar. Cooper oturduğum havuzun kenarına kadar yüzüyor, ayaklarımı suya daldırıyor ve suda küçük daireler çiziyor, havuzun etrafına dizdiği ışıkların aydınlatmasında küçük köpüklü dalgalar oluşturmalarını izliyor.

Bir elini saçlarında gezdirip geriye atıyor ve birkaç damlacık elmacık kemiklerinin yükselişini ve çenesinin keskin kesimini vurguluyor. Adam kendi iyiliği için fazla güzel. Onu bu halkla ilişkiler projesi için iyi adamlardan biri gibi göstermek muhtemelen tahmin ettiğimden daha zor olacak çünkü ona kirli düşünceler olmadan bakamıyorum bile. Sırtarak bana doğru uzandığında ve avuçlarını baldırlarımın arkasına sarıp hafifçe masaj yaptığında yüzümden okuyabildiği bir şey olmalı.

"Su sıcak, içeri gelmek ister misin?"

"Çok iyi bir yüzücü değilim." Kendimi onun ya da şirketin önünde utandırmak istemiyorum.

"Kendine yeterince verdiğini sanmıyorum."

"İdare edebildiğim tek şey suya basmak."

"Bunu da listenize eklememiz gerekecek. Bu yaz üzerinde çalışabiliriz. Eğer istersen." Bana attığı şakacı sırıtış, sahip olabileceğim tüm itirazları eritiyor. Bu adam bana istediği her şeyi öğretebilir.

"Misafir odasında kalmamızın bir sakıncası var mı?" Garner'ın sesi şaşkınlığımı bozuyor ve dönüp ona bakıyorum. Parmakları Daphne'ninkilerle iç içe geçmişti. Bana gülümsüyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Ne diyeceğini görmek için Cooper'a dönüp bakıyorum çünkü şu anda bavullar ve tuvalet malzemeleriyle dolu bir komodinle dolu bir alanı işgal ediyorum ve şu anda kalıcı bir evim yok.

"Orası şu anda Trix'in odası. İstersen alt kattaki odayı alabilirsin."

"Seninle yatmıyor mu?" Garner ağzından kaçırıyor, aldığı alkol onu filtresiz bırakmış, ben de geriliyorum. Cooper'ın bana doğru endişeli bir bakış fırlattığını görüyorum.

"Biz sadece arkadaşız. İhtiyacın olursa eşyalarımı taşıyabilirim," diyorum Cooper daha konuşmadan.

Garner yüzünde bir pişmanlık ifadesiyle bana bakıyor, sanki her şeyi berbat ettiğini biliyor ama bu noktada geri dönmek için yapabileceği pek bir şey olmadığını da biliyor.

"Hayır. Hayır. Sen iyisin. Alt kat iyi. Fark etmemiştim. Özür dilerim." Daphne'nin elini sıkmadan önce başını sallar ve ikisi birlikte eve doğru yola çıkarlar.

"Tanrım, bu çocuk berbat durumda." Ramsey de arkamızda, başını sallıyor ve bana sempatiyle bakıyor. "Sakın onu dinleme. Bazen kendi iyiliği için fazla kalın kafalı oluyor."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum usulca, yine de Ramsey'e minnettar bir gülümseme veriyorum çünkü birinin bunun zaten yeterince garip olduğunu anlamasına seviniyorum.

"Ben de alt kattaki kanepede yatsam umurunda olur mu? Şu anda araba kullanabileceğimi sanmıyorum. O kadar içmedim, sadece yorgunum."

"Hayır. Devam et. Ama kulak tıkacı alsan iyi olur." Cooper sırıtıyor.

"Garner bir çığırtkan mı? Neden şaşırmadım ki?" Ramsey gülüyor. "Ben olacağım

Pekâlâ. İkinize de iyi geceler." İkimize de başıyla iyi geceler diledikten sonra camı arkasından kaydırarak içeri girdi ve bizi garip bir sessizlik dalgasıyla baş başa bıraktı.

"Ramsey iyi birine benziyor," diyorum sessizlik benim hoşuma gitmeyecek kadar uzadığında.

Cooper güler ve başını sallar. "Ramsey iyi biri değildir ama iyi bir adamdır."

"İkisi de olabilir misin?"

"Bir şekilde idare ediyor. Çok iyi bir arkadaş. O kadarını söyleyebilirim."

"Bunu takdir edebilirim. Sen de iyi bir arkadaşsın, biliyorsun. Hepimizin burada kalmasına izin verdiğin için. Bize göz kulak olduğun için. Geremediği halde bana karşı bu kadar nazik için."

Cooper omuz silkiyor ve bir süre uzaklara bakıyor. Bu tür iltifatların onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim, bu yüzden ona hafifçe vuruyorum ve elleri tekrar üzerimde olmadan önce bana şok olmuş bir yüz ifadesi verdiğinde sırtıtıyorum.

"İçeri gel. Sana ilk dersini vereceğim."

Üzerimdeki mayo kılıflı elbiseyi çıkarıp yana atıyorum. Gözleri vücudumda geziniyor ve yüzündeki ifade kendimi hayatımda hissettiğimden elli kat daha seksi hissetmeme neden oluyor. Cooperda böyle bir sihir var. Ne olursa olsun, ilgisinin merkezindeymişsiniz gibi hissettiriyor. Dikkatli olmazsam bu tür şeylere alışabilirim.

Elini uzatıyor ve ben de suya girerken elini tutuyorum. Havuzun bu noktasında boyumdan biraz daha derin ve su üstünde kalmak için biraz tekmelemem gerekiyor. Ama kollarını etrafıma doluyor ve beni kendine çekiyor, dibe değmekten daha fazla değdiği suda beni sabit tutmaya yardımcı oluyor. Ellerim omuzlarında duruyor ve beni suyun içinde tutarken kaslarının hafifçe nasıl esnediğini hissedebiliyorum.

"Sanırım bunun yaz listemde yer alması için çok fazla pratik yapmam gerekiyor." "Ben iyi bir öğretmenim. Şaşırabilirsin."

"Öyle mi?"

"Lizzy'ye yüzmeyi ben öğrettim. Ondan referans isteyebilirsiniz."

"Bunu yapabilirim. Yeteneklerinizi abartmadığınızdan ve bocalayanlara karşı sabrınızı kaybetmediğinizden emin olun."

Gülüyor. "Lizzy'yi bilirsin. Bana öğrettiği bir şey varsa, o da çok sabırlı olmaktır."

"Yine de oldukça iyi bir çocuk."

"Öyle. Ama bir süre zor yıllar geçirdik. Olgunlaştı ve onu gerçekten mutlu eden şeyler buldu, bu da beni mutlu ediyor. Umarım lise onun için çok zor geçmez."

"Bence iyi olacak. İyi bir arkadaş grubu var ve bunu bir kez elde ettikten sonra lise o kadar da kötü değil. Zor olsa bile."

"Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?"

"Hayatımın en kolay dönemi değildi. Ama o zamanlar yetişkin olmanın ne zor olacağını fark etmemiştim. Böyle bir mutluluğu yaşamak güzel olmalı. Sence bir zaman makinesi icat edecekler mi, böylece geri dönüp her şey olup biterken bunun kıymetini bilebilecek miyiz?"

"Hmm. Bundan şüpheliyim. Ama şu anda üzerinde çalışabiliriz. Listende başka neler var? Hatırlatsana. Bir kısmıyla biraz meşgul oldum." Bana sırtıyor.

"Bunu yapmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Sanırım var. Kulağa iyi bir liste gibi geliyor." Düşünüyormuş gibi kaşları çatılıyor ve gökyüzüne bakıyor. "Yıldız gözlemi de vardı sanırım. Kamp yapmak da, değil mi?"

"Evet."

"Ve kesinlikle dışarıda seksle ilgili bir şeyler vardı. Yıldızları izlerken mi yoksa kamp yaparken mi?"

"Cooper..."

"Her ikisi de muhtemelen iyi bir hedeftir. Bir sonraki turdu. Sert seks ve şaplak atılması biraz dikkatimi dağıttı, o yüzden hafızamı tazelemeniz gerekecek."

"Aman Tanrım. Bunu seninle konuşmak bende biraz ölme isteği uyandırıyor, biliyorsun değil mi?"

"Pastayı bitirirken çıkardığın sesler bu muydu? Ölüyor muydun?" diye dürtüyor.

"Dur!" Gülüyorum ve elimi ağzının üzerine koyarak ona en tehditkâr bakışımı atmaya çalışıyorum. Gülüyor ve sonra elimi nazikçe çekmek için uzanıyor.

"Neden bunu benimle konuşmak ölmek istemene neden oluyor?"

"Çünkü senin benim kayınbiraderim olacağını düşünmüştüm ve sen de o kardeş arkadaş kutusunun içindeydin."

Kardeş tipli arkadaşlarımla bu şekilde etkileşime giriyorsam benim iyiliğim için endişelendiğini söyleyen bir yüz ifadesi takınıyor.

"Açıkçası daha öncekilerden sonra değil ama..."

"Ama..." Eli çenemin altından geçiyor ve çenemde geziniyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum çünkü şu anda gerçekten itirazım yok. Olması gerekenleri biliyorum. Söylemem gereken şeyleri. Ama hiçbirini dudaklarımdan geçmeyi başaramıyorum.

"Benim için hiçbir zaman bir kutunun içinde olmadın. Aksine, hayal gücümde çılgınca koşuyorsun."

"Oh." Şu anda ne kadar belagatli olduğum için ödüller kazanıyorum. Lisedeki İngilizce öğretmenim çok etkilenirdi.

"Dediğim gibi, elinizdeki her türlü listede size yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum."

"Çok yardımcı oldun." Yüzümde beliren engel olamıyorum ve o da bunu yankılıyor.

"Beni bir izci gibi düşün, Trix. Çadır kurmayı mı öğrenmeye çalışıyorsun? Anladım. Nasıl ateş yakılacağını mı öğrenmek istiyorsun? Sorun değil. Bana başka bir dilde yalvarana kadar seni boğazından tutmamı ister misin? Tamamen seninim." Bana verdiği gülümseme son direncimi de kırıyor.

Belli ki listedeki her şeyi unutmamış. Kollarında kayıyorum ve parmaklarım omuzlarının üzerinden kayarak bizi daha da yakınlaştırıyor. Çünkü bu gece, sanırım ben onunum.

"Bugün senin doğum günün. Listene odaklanmamız gerekmiyor mu?" Sinsi bir sırıtma sırası bende.

"Sana söylemiştim. Listemde sadece bir şey var." Gözlerindeki kısıtlamayı, ne dediğini anladığımdan emin olma şeklini görebiliyorum.

"O zaman üstünü çiz."

Bir saniye sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve şu anda o olmayan herhangi bir erkeği öptüğüm için biraz pişmanım. Karşılaştırmamam gerektiğini biliyorum. Ama Cooper kardeşini beceriksiz bir okul çocuğu gibi gösteriyor. Özellikle de öpüşme ve ellerini kullanma konusunda. Diğerlerinin de aynı şeyi yapıp yapmayacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Öpücüğü her şeyi tüketiyor ve beni duvara yaslayana kadar suyun içinde ilerliyoruz. Elleri suyun altında yanlarımdan aşağı kayıyor ve o kalçalarımı kavrarken ben de bacaklarımı beline doluyorum. Tırnaklarım boynunun arkasına batarken ona sürtünüyorum ve o da bana bir elini kalçamdan yukarı kaydırıp kıcımlı avuçlayarak cevap veriyor, parmakları etime batıyor. İçime kıvılcımlar gönderiyor ve beni istediği gibi idare etmesinin nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden oluyor.

"Lanet olsun, Trix." Hava almak için ayağa kalktığında gözleri beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümü arıyor.

"Özür dilerim, ben-" Söylemeye başladım ama sözümü kesti. "Sen üzgün değilsin, ben de değilim. Bunun için değil."

Elimi göğsünden aşağıya, şortunun üst kısmına gelene kadar karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum ve beni tekrar öperken dişlerini alt dudağımda gezdiriyor. Sörf şortunun bandının altından geçip elimi ona doladığımda ağzımın içinde inliyor.

"Bunun için üzgün müsün?" Onu okşarken alay ediyorum. "Hayır. Ama sana gerçeği de söylemek zorundayım."

"Ne hakkındaki gerçek?" Soruyorum, sinirlerim kabarıyor ama beni hedefimden alıkoymaya yetmiyor.

"Daha önce beni izlediğini itiraf etmiştin. Ama seni ne kadar düşündüğümü itiraf etmeyi bitirmedim. Orada benimle birlikte olduğunu hayal ediyorum." Dudaklarıma karşı daha ağır nefes almaya başladığında, zaten gizlice doğru olduğunu umduğum şeyi itiraf ederken beni aralıklı olarak öperken her kelime yorgun bir fısıltı.

"Sen beni hayal ederken ben ne yapıyordum?"

Neredeyse duyulamayacak bir inilti çıkarıyor ve cevap vermeden önce bir nefes alıyor.

"Benim için yatağa uzanmıştın, saçlarımdan tutup yüzümü aşağı doğru iterek daha fazlası yalvarırken tatlı küçük amını yememe izin veriyordun."

Sessiz bir kahkaha atıyorum, cevap beni olduğu kadar adamı da şaşırtıyor. Elimin hareketini yavaşlatıyorum ve yüzünü inceliyorum.

"Senin için diz çökmeyecek miyim?" Kaşlarımı kaldırdım. Onu izlerken hayal ettiği şeyin bu olduğundan neredeyse emindim.

"Hayır. Yani teklif etsen hayır demezdim ama tadının nasıl olduğunu düşünmeden edemiyorum. Adıma küfrederken nasıl ses çıkaracağını. Parmaklarının kafa derimin arkasına girdiğini ve güzel küçük eteklerinden birinin kalçalarının etrafında yukarı kalktığını hissediyorum." Boğazımı öpüyor ve sonra kulak mememi ısıyor. "İzin verseydin seni böyle çok iyi becerirdim, Trix."

"Sanırım beni becermene ihtiyacım var."

Bu itirafla gözleri parlıyor, hınzırca bir sırıtış oluşmadan önce yüzümde bir parça şaşkınlıkla geziniyor.

"Bunu yapabilirim."

Beni tekrar öpüyor, sertçe, sanki bir şey anlatmak ister gibi ve sonra beni tek bir hareketle sudan çıkarıp havuzun kenarına bırakıyor. Bir an sonra beni takip ediyor ve kaslarının esnemesini ve suyun yavaş çekim bir susuzluk tuzağındaymışız gibi üzerinden yuvarlanmasını izliyorum.

Çenemi yerden kaldırmak zorunda kalışıma sırıtıyor ve sonra ayağa kalkıp bana elini uzatıyor. Benimkini onunkine koyuyorum ve beni ayağa kaldırıp dudaklarıma bir öpücük daha konduruyor.

Beni havuz kenarındaki büyük kabine götürdüğünde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Perdeleri çekip

ve her biri kapandıkça kalbim daha çok çarpıyor. Daha önce yaptığımız şey... şey, bir şeydi. Yanlıştı ama bu kadar yanlışı değildi. Rawlings Rubicon'unu geçmek değildi.

Ona tekrar bakmadan önce parmaklarım son perdenin bitmiş kenarında geziniyor. Onun da benim şu anda yaşadığım gerçeğe aynı anı karşılaşmayı yaşayıp fikrini değiştireceğinden korkuyorum. Ama gözlerine baktığımda saf, katıksız bir istekten başka bir şey yok.

Ağzı benimkinin üzerinde, beni kabaca öpüyor ve elleri vücudumda dolaşıyor. Onun içinde yeniden kayboluyorum. Tadı ve hissettirdikleri daha önce sahip olduğum herkesten çok farklı. Parmakları mayomun kenarına ulaştığında duraklıyor. İzin istemiyor ama vücuduma her dokunuşu aynı zamanda bir istek.

OceanofPDF.com

C ooper

PARMAKLARIM, üzerindeki ıslak mayo altlarını çekerek soyuyor.

Bacaklarından yavaşça aşağıya doğru inerken, geri çekilmelerinin arkasındaki bir izi öpüyorum, onlardan çıkana kadar bacaklarından aşağıya doğru ilerliyorum. Onları arkasındaki kabin yatağına fırlatıyorum ve üzerindeki bikini üstünü yavaşça ve dikkatlice çekerek çıkarıyorum. Başının üzerinden çekip diğer yarısının yanına atarken bana yardım ediyor. Onu tamamen çıplak yakaladığımda bir an için bakakalıyorum. Vücudunun tüm kıvrımları o kadar gür ve mükemmel ki. Daha önce bir kadının bedenini hiç önemsememiştim; ince, kalın ya da ikisinin arasında bir yerde. hoşlandığımız sürece fark etmezdi. Ama şimdi onu karşımda görünce, sanırım sonunda tipimi buldum. Kalçalarının tatlı kıvrımı, hafif girintisi, karnının kavisi ve dolgun göğüslerinin gözyaşı şekli tam istediğim gibi. Sanki sahip olduğum her bir fantezi için yaratılmış gibi. Onu çeviriyorum, böylece kabin yatağının yanında duruyorum ve sırtı havuza dönük, ışığın vücudunun kıvrımlarını halelemesini seviyor. Önüne oturmak için eğiliyorum, böylece onu tamamen içime alabiliyorum.

"Üstüme çık," diyorum hiç düşünmeden ve o da hemen itaat ediyor. Gözbebekleri parlıyor ve yatağın üzerine tırmanıyor. Kendini kucağıma bırakırken dizlerinden biri kalçalarımın iki yanında duruyor. Kucağımdaki

Kirpiklerinin titremesi ve sikimin arasına girdiğini hissettiğinde ağzının hafifçe açılması beni etkiliyor, tıpkı beni memnun etmek istediğinin farkına varması gibi. Kontrolü ele almamdan hoşlanıyor. "Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyor musun?"

"Bana ne yapacağımı söylemen hoşuma gidiyor."

Ona bu şekilde sahip olmanın beni ne kadar zorladığına dayanamıyorum. Onu kafamda birçok şey olarak kurguladım ve gerçeğe ilgili çok az deneyimim oldu. Bir parçam, her zaman tanıdığım tatlı kızın yatakta istediğim türden şeyleri kaldıramayacağından endişeleniyor. Telefonunda iddialı bir liste olsa bile.

Ama böyle devam ederse, takıntıdan tam gelişmiş bir bağımlılığa giden yolda ilerleyeceğim. Bu evden gitmesine nasıl izin veririm bilmiyorum. Ama bu başka bir gecenin sorunu. Bu gece tek odak noktam ikimizi de mümkün olduğunca çok boşaltmak. Bekâr olana kadar bekleyecek kadar sabırlı olduğum için bunu hak ediyorum ve o da önce yanlış erkek kardeşe sahip olduğu için bunu hak ediyor.

Beni öpmeye devam ediyor, önce nazikçe alt dudağımı ısıyor, sonra öpücüğü derinleştirip sikime sürtünüyor. Ağzımın içinde yumuşakça inliyor ve parmaklarım kıkına girerek onu cesaretlendiriyor.

"Dizlerimin üstüne çıkmeme istemediğine emin misin? *Bugün* senin doğum günün."

"Eminim. Bugün benim doğum günüm ve istediğim kadar pasta yiyeceğim. Ama önce seni öyle çaresiz ve ıslak istiyorum ki dilime yalvaracaksın."

Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlarken, "Fazla süreceğini sanmıyorum," diye mırıldanıyor. Kalçalarını tekrar çeviriyor ve gözlerini kapatıyor, boğazından sessiz bir inilti geliyor.

"Benim için çok iyi. Sikime böyle sürtünmeye devam et. Ona bindiğinde ne kadar iyi hissedeceğini hayal et." Göğüsleri vücudunun hareketiyle sallanıyor ve ben birinin ağırlığını avucuma alıyorum, başparmağımı kullanarak dikkat çekmeye başlayan meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Eğilip dilimi ucunda gezdiriyorum ve o da beni başka bir iniltiyle ödüllendiriyor. Ağzıma aldığımda parmakları omuzlarıma gömülüyor ve sikimi sertçe bastırıyor.

"Bu iyi hissettirdi mi?" Soruyu fısıldıyorum, gözlerimi kaldırıp yüzünü izliyorum. Cennetteymiş gibi görünüyor ve ben sırtıyorum. İhtiyacı olursa haftanın her gecesi onun oyuncağı olmak için kaydolabilirim.

"Çok iyisin. Seninle ilgili her şey *çok* iyi."

Onu tekrar öpmeden önce başparmağımı pelüş alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve dili benimkine dolanıyor. Bu tür bir ilgiye aç kalmış gibi öpüyor ve bu tam bir rezalet.

"Eğer istersen daha da iyi olabilirim."

"Lütfen?" diye soruyor usulca.

"Lütfen, ne?" Onunla alay ediyorum ve o da bana utangaç bir sırıtışla karşılık veriyor. "Ne istediğini sorduğunu duymak istiyorum, Trix. Bana seni nasıl becereceğimi söyle, o zaman alabilirsin. Ama ben senden duymak istiyorum."

"Lütfen beni dilinle becer. Klitorisimde hissetmek istiyorum. Buna ihtiyacım var," diye fısıldıyor beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma karşı.

Ben de söz verdiğim gibi onu tutup sırt üstü çeviriyorum. Kabin yatağının arkasındaki yastıklara doğru kayıyor ve ben sörf şortumu çıkarırken beni izliyor. Gözleri vücudumun üzerinde geziniyor ve sonra sertçe sikimin üzerine iniyor, odağını yüzüme geri çekerken alt dudağını yalıyor.

Bacağının iç kısmından yukarı doğru öpüyorum ve o benim için açılırken uyluğunun üzerinden geçiyorum. Havuzdan gelen ışık teninde parıltıyor ve bacaklarının arasına narin bir öpücük konduruyorum. Yumuşak bir onay sesi çıkarıyor ve benim için daha da yayılıyor, ben de kollarımı uyluklarının etrafına doluyorum. Dilimi ıslaklığında gezdiriyorum ve onun tadı beni daha da sertleştiriyor, biraz rahatlamak için sikimi yatağa sürüyorum.

"Siktir, Trix. Neden seninle ilgili her şey hayal ettiğimden çok daha iyi?" Yüksek sesle merak ediyorum ve kafamı kaldırdığımda yüzünde şaşkın bir ifade görüyorum. Karşılığında sırıtıyorum, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmekten önce ona bir sırıtış atıyorum, ona işkence etmek için sadece ucunu kullanıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, nefesinin altında küfrediyor ve daha geniş yayılıyor, kalçalarını eğiyor ve benden daha fazlası için yalvarıyor. Dilimin klitorisi üzerindeki baskısını sürdürüyorum, ona daha fazlası için inlemesine yetecek kadar veriyorum ve her pompaya kalçalarını döndürerek karşılık verirken iki parmağımı içeri kaydırıyorum. İkimiz mükemmel bir ritim oluşturuyoruz ve birkaç dakika sonra benim için ayrılmaya başlıyor. Parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve yüzümü sikerken tırnakları kafa derimi ısıyor, daha önce hiç böyle olmamış gibi dilime biniyor.

"Coop. Oh... benim... lanet... tanrım. Coop, lütfen. Lütfen." Adım dudaklarında bir dua gibi. Sürekli tekrarladığı bir dua ve damarlarımda dolaşan bir uyuşturucu gibi, beni hem teşvik ediyor hem de etkisi altına alıyor.

Sert bir şekilde boşalıyor, parmaklarımın etrafında sıkılıyor ve o kadar ıslak ki yüzüm, kalçasının üst kısmı ve yatak onunla sıırsıklam oluyor. Dağınıklığa bakıp sırtıyorum, keşke kardeşim burada olsaydı da eski sevgilisinin benim için ne kadar iyi boşaldığını ona gösterebilseydim diyorum. Duvarlarda onun adı yerine *benim* adım yankılandığında kulağa ne kadar hoş geliyor.

"Bu gerçekten... Gerçekten çok iyiydi," diye fısıldıyor, ben karnını ve göğüs kafesinin arasını öperken sessizlik uzadığında. Sıkım iç kalçasına sürtünüyor ve kendime işkence etmemek için kalçalarımı kaldırıyorum. Ama ben bunu yaparken bacaklarını açıyor ve bir tanesini baldırımın arkasına dolayarak beni yerimde kilitliyor.

"Trix..." Uyarıyorum çünkü bu şekilde içine girmek istiyorum. Ama aşağı inmek için zamana ihtiyacı var ve ben onu tekrar yalvarmaya teşvik etmek istiyorum. "Burada prezervatifim yok."

"O zaman içeri girelim," diye teklif ediyor, yaptığı çiftte göndermeye sırtarak.

İkinci kez sormasına gerek yok. Şortumu tekrar giydikten sonra onu üzerinde yattığı havluya sarıyorum. Onu yatak odasına götürüp halının üzerine yatırıyorum. Klima tenini kırbaçlarken biraz titriyor ve kendimi soyup havluyu üzerinden sıyrırken boğazından yukarı doğru öpüyorum. Prezervatif üzerinde çalışırken manzarayı görmek istiyorum.

Şifonyerimin çekmecesinden bir tane alıyorum, yırtarak açıyorum ve o yatağın üzerinde geriye doğru sürünürken giydiriyorum. Birinin gelip tüm bunların bir rüya olduğunu söylemesini bekliyorum. Onu böyle becermek şöyle dursun, ona gerçekten dokunamayacağımı bile. Ama bacakları benim için açıldığında ve bana eğlenceli bir gülümseme verirken parmakları meme uçlarının üzerinde dans ettiğinde, lanet olası piyangoyu kazandığımı biliyorum.

Normalde bir kadını arkadan sikmeyi severim. Dizlerinin üzerindeyken, duvara yaslanmışken ya da kiralık bir arabanın arkasında beni ters cowgirl pozisyonunda sikerken. Trix ile bu pozisyonların her birini istesem de, onu ilk kez becerdiğimde yüzünü izlemek istiyorum. Onu kendim için talep ettiğimde her iniltisini duymak ve aldığı her nefesi hissetmek istiyorum.

Bacaklarının arasına tırmanıyorum ve öpmek için eğiliyorum, dudaklarını benimkiyle fırçalıyorum ve sonra yavaşça horozumu içeri bastırırken çenesi ve boynundan aşağı iniyorum.

"Siktir..." diye fısıldıyor. "Bir dakikadan beri... Sığar mısın bilmiyorum."

"Beni alabilirsin. Sadece nefes al." Parmak eklemlerimin arkasını yanağında gezdiriyorum ve yumuşak bir nefes veriyor. "Oh siktir. Siktir..." Yolun geri kalanını içeri kaydırduğımda inliyor, yavaşça ve istikrarlı bir şekilde dar küçük amını doldurana kadar ve etrafımda sıkılaşıyor. Kıpırdamadan duruyorum, mükemmel vücudunun sıcaklığının ve ıslaklığının sikimi ıslatmasına izin veriyorum. Bana bakışı kendimi bir tanrı gibi hissettiriyor ve beni incelerken parmak uçları omuzlarımin üzerinde oynuyor.

"İyi misin?" Benimle olduğundan emin olmak için soruyorum.

"Evet," diye cevap veriyor usulca, sıcak kahverengi gözleri yüzümde ve göğsümde geziniyor.

Hareket etmeye başlıyorum, ilk başta yavaşça, onun beni hissetmeye alışmasına izin vermek ve kendime yeniden toparlanma şansı vermek için. Hemen dağılmamak için odaklanmam, ara sıra birkaç seksi olmayan düşünceyle dikkatimi dağıtmam gerekiyor. Onun sadece bu küçük tadı bile bana ona tekrar tekrar ihtiyacım olacağını söylüyor.

"Becer beni..." diye inliyor. "Bugün senin mi yoksa benim mi doğum günüm? Sikin mükemmel, Coop." Yüzünde şakacı bir sırıtma beliriyor.

Bu kadın öyle ya da böyle benim ölümüm olacak ve ne şekilde olursa olsun bunun için yalvaracağımdan eminim.

"Kesinlikle benim." Öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o da beni usulca öpüyor. Kalçalarımı sallayıp onu daha da derinlere götürdüğümde dudaklarıma bir kez daha nazikçe küfrediyor.

Boynundan aşağıya doğru öpüyorum ve o da başını çevirerek bana daha fazla erişim sağlıyor. Elim göğüs kemiğinin üzerinden aşağı doğru kayarken ve göğsünün kıvrımının altında vücudunun istediğim her parçasını sunuyor. Başparmağım meme ucunun üzerinde gezinirken meme ucu benim için kabarıyor ve alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor.

Ben hızımı artırdıkça kalçaları kalkıyor ve parmaklarımı kalçalarından birinin kıvrımında gezdiriyorum, karnının üzerinde gezdiriyorum ve sonra tekrar vücuduna geri dönüyorum. Her bir parçası muhteşem. Nefes alışının değiştiğini duyduğumda nihayet bu kadar sabırlı olmamın ödülünü alıyorum; ne kadar iyi olduğumu mırıldanıyor ve sonra daha fazlası için yalvarıyor.

"Daha sert, lütfen" diye fısıldıyor, hızımı artırdığımda kirpikleri titiriyor. Boşalmaya başladığında bir eliyle başının üstündeki yastığı, diğeriyle de altındaki çarşafı kavırıyor. Bu sefer daha yumuşak ama övgülerinde daha coşkulu ve onu bir gecede iki kez bu şekilde elde ettiğime inanamıyorum.

Onu dinlemek çok daha fazlası, tüm seksi olmayan düşüncelerim pencereden dışarı sürükleniyor ve bir saniye sonra beni kenara götürürken sesleri ve sesi tüm duyularımı istila ediyor. Böyle gelmeyeli, bir kadını benimmiş gibi izlemeyeli uzun zaman olmuştu ve biz eğlence için hızlı bir sikişten daha fazlasını kastediyoruz.

Prezervatifi halledip yatağa geri döndüğümde doğruluyor ve bana gülümsüyor. Saf, katıksız bir memnuniyet ve eğlence gülümsemesi ve onu öpmek için öne eğildim; bir, iki kez ve sonra gözleri açıldı ve tamamen doymuş görünüyor.

"Düşunuzu kullanabilir miyim?"

Bu fikri düşünüyormuş gibi yapıyorum, sonunda kaşlarını kaldırıp sırtınca vazgeçiyorum.

"Evet. Havlular orada. Sana da bir tişört getireyim."

"Teşekkür ederim."

Duşta ona katılmak istiyorum, ama ondan sonra biraz zamana ihtiyacım var ve sanırım onun da olabilir. Kapının arkasında kayboluşunu izledikten sonra, onunla bu kadar hızlı bir şekilde nasıl bu kadar derine inebildiğimi anlamaya çalışarak yatağa yığılıyorum.

B*eatrix*

ABAH uyandığında Cooper'ın yatağında olduğumu unuttum ve On saniye boyunca nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi merak ediyorum. Önceki gece gözümün önüne geliyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Doğru. Rawlings Rubicon'u. Onu geçtim. Daha çok sıçrayarak geçtim.

Cooper'ın hâlâ yanımda uyuduğunu görebilecek kadar başımı kaldırıyorum ve yataktan kayarak çıkıyorum. Kıyafetlerimi bulmak için yere bakarken burada hiç kıyafetim olmadığını hatırlıyorum. Mayom örtümle birlikte dışarıda bırakılmıştı. İçim burkuldu. Cooper'la ertesi sabah için hazır değilim. Zamana ihtiyacım var.

Evin içinde koşabilirim. Lizzy birkaç gün daha evde olmayacak, bu yüzden beni babasının odasından çıplak bir şekilde evin içinde koşarken görmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Ama Ramsey ya da Garner'ın hâlâ evde olup olmadığını bilmiyorum ve bu biraz garip olurdu.

Cooper'ın köşedeki sandalyenin üzerinde duran tişörtlerinden birini görüyorum ve ona uzanıyorum. Hiç yoktan iyidir ve tekrar gerçek kıyafetler giyene kadar en azından temel ihtiyaçlarımı karşılar. Üzerime geçirip koridora, oturma odasına ve mutfığa doğru gizlice ilerliyorum. Neredeyse.

"Günaydın." Ramsey'in bariton sesiyle, olduğum yerde durup ona yarı irkilme yarı gülümseme gibi görüldüğünden emin olduğum bir şey söylüyorum.

"Günaydın." Neşeli bir ton deniyorum ama başarısız oluyorum.

"Bu yıl harika bir sezon geçirdiler. Hayranı olduğunu fark etmemiştim." Gömleğime başıyla işaret ediyor ve ben de aşağıya bakınca bunun bir Cincinnati Queens Guard hokey tişörtü olduğunu fark ediyorum.

"Oh. Uh... evet. Cincy ile ilgili her şey; bilirsiniz."

Ramsey'nin yeşil-altın gözleri bu oyuna geldiğim için eğlenerek parlıyor. Kahvesinden bir yudum alıyor ve o tekrar konuşmadan önce ben uzaklaşmaya başlıyorum.

"Sonunda birlikte kalmaya karar verdiniz, ha? Keşke bilseydim. Garner bağırıp çağırmaya başladığında buraya gelebilirdim. Ona ne yaptığını bilmiyorum ama ölümün eşiğindeymiş gibi sesler çıkarırken bundan keyif alıyor gibiydi."

Bir kahkaha patlattım ve başımı salladım. "Aman Tanrım. Bu zihinsel imgeler için çok erken."

"Evet. Özellikle kahveden önce. Coop'la sana kahve almak için buraya geliyor musun? Taze bir demlik var."

"Oh, um... Ben sadece..." Beynim durdu ve aklıma tek bir iyi neden ya da mazeret gelmiyor.

"Onunla yaşarken sikişip kaçmak zor olacak, sevgilim." İfadesinin açık sözlülüğü sabahın bu erken saatinde çok sert vuruyor.

"Ondan değil, sadece-"

"Doğum gününde o uyanmadan önce odasından gizlice çıktığını mı?"

"Sabah olduğunda kadınların hâlâ orada olmasını isteyecek bir tip olduğunu düşünmemiştim."

"Onun evinde yaşarken ve kızıyla vakit geçirmenize izin verirken 'kadın' olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Bunun tek nedeni eskiden onunla çıkmış olmam-" Kısa kesiyorum.

"Kardeşinin kızı olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu önemsiyorsan iki kupa alıp oraya geri döneceksin." Ramsey'nin sesi fısıltının biraz üzerinde ama yine de arkadaşı adına bir tehdit gibi geliyor. Otoriterliğine kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana karşılık veriyor. Yine de bu beni yeniden düşündürmeye yetiyor ve gözlerim az önce kaçtığım koridora geri dönüyor.

Ramsey muhtemelen haklı. Sabahki garip konuşmayı yapmak, öğleden sonra daha garip bir konuşma yapmaktan iyidir. Bunu kahve içerek aradan çıkarabilir ve yolumuza edebiliriz. Ramsey'i geçiyorum,

Hâlâ kahvaltı barında tünemiş olan ve iki fincan almak için mutfağa giden.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor nefesinin altından, kaşlarını kaldırmak için dönüp ona bakıyorum, o da gülüp tekrar telefonuna bakıyor. Yanından geçip Cooper'ın odasına gittiğimde hâlâ şaşkın bir ifade takınıyor ve ben de ona başımı sallayarak alçak sesle kıkırdıyorum.

Cooper'ın odasına geri yeni uyanıyor ve kahve getirdiğimi görünce sırtıyor.

"Mutlu yıllar. Resmen." Ona en sevdiği kupayı uzatırken gülümsüyorum.

"Sen bir cankurtaransın, Trixie." Gömleğimi inceliyor ve sırtışı parlıyor.

"Ve o gömleğin içinde çok iyi görünüyorsun."

"Ramsey bana hayranı olup olmadığımı sordu."

Cooper yüzünü buruşturuyor. "Orada mıydı? Hay sikeyim. Özür dilerim."

"Sorun değil." Kahvemden bir yudum alıp pencereden dışarı bakıyorum. Evi bir ormanlık alana bakıyor ama aynı zamanda arazinin arka tarafını boydan boya geçen kocaman bir bahçesi var ve peyzajcıların bu sabah arka tarafta çalışmaya başladığını görebiliyorum.

"Yani..." Düşündüğünü duyabiliyorum, yastıklara yaslanıyor ve ben de yatağın yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Dün gece eğlenceliydi."

"Oof." Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Bunu üniversiteden beri duymamıştım."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Pratik yapmıyorum. Tek gecelik ilişki yaşamayalı uzun zaman oldu, o yüzden bana izin verir misin lütfen?"

"Bu muydu yani? Bir gece mi? Bir listemiz olduğunu sanıyordum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Yani, her şeyle birlikte karmaşık geliyor. İmajını düzeltmeye çalışman muhtemelen yardımcıyla yatarak düzelmeyecek mi?"

"Yardım eden sen değilsin."

"Öyle sayılırım. En azından halkla ilişkiler yardımcınız. Buralarda ekstra bir yardım. ne koyarsak koyalım, insanlar öğrenirse senin için iyi olmaz. Bırak Lizzy'nin öğrenmesini." Fincanımdan başımı kaldırıyorum ve gözleri benimkileri arıyor. "Ramsey'nin noktaları birleştirmesi çok uzun sürmedi. Bu beni geriyor. Şu anda olan biten her şeyi düşününce, bunu sürdürmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Çok eğlenmiş olsam bile."

"O zaman Ramsey'e teşekkür etmeliyim. Not edildi. Bunu ona daha sonra ödeteceğim." Cooper'ın şakacı gülümsemesi geri döndü.

"Hayır. Bu onun hatası değil. Sadece sabahları her şey farklı hissediyor, anlıyor musun?"

"Buna saygı duyabilirim." Başını salladı, düşünceli bir şekilde bana baktı.

Bir an sessizliğe gömülüyoruz ve sonra ben gülüp başımı sallamadan önce ikimiz de aynı anda konuşmaya başlıyoruz.

"Sen git," diyorum usulca.

"Fikrini değiştirir ve hâlâ yardım istersen, daha fazla rozet kazanmaktan mutluluk duyacağımı söyleyecektim." Yüzünde bir gülümseme daha beliriyor ve bu benim direncimi biraz . Keşke önce onunla tanışsaydım diyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, Cooper'la geçirdiğim bir gece Rob'la olan ilişkimin tamamından daha iyiydi. Ama henüz kahvaltı bile etmemişken bunu söylemek ağır kaçıyor.

"Bunu aklımda tutacağım." Kahveme bakıyorum. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum... Bu bir replik falan değildi. Bu gerçekten uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli şeydi..."

"Yatakta kardeşimden daha iyi olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Tam olarak bu şekilde ifade etmeyecektim ama..."

"Yapmalısın. Bugün benim doğum günüm." Kahvesinden bir yudum daha almadan önce sırtıyor ve kalbim göğsümde isyan ediyor. Ona tam olarak ne kadarını anlatacağıma -ne kadarını itiraf edeceğime- karar vermeye çalışıyordum ki kapı çalındı.

"Siz ikiniz iyi misiniz? Bahçıvanınız sizinle konuşmak istiyor."

Ramsey. "Hemen geliyorum," diye sesleniyor.

Cooper'ın kaşları çatılıyor ama ayağa kalkıp bir çift eşofman alıp giyiyor ve dışarı çıkarken benden özür diliyor. Ne olup bittiğini merak ettiğim ama yine de takım arkadaşları hala evdeyken yarı çıplak olmaya hevesli olmadığım için belli bir mesafeden arkasından takip ediyorum.

Kapıya vardığında bahçıvan çoktan girişe varmıştır ve başıyla selam verir.

"Sizi kaldırdığım için özür dilerim. Az önce dışarıda çalışıyorduk ve ön ve yan taraftaki yataklarda ayak izleri olduğunu fark ettim. Birkaç bitki ezilmiş. Tamir edebiliriz ama orada çalışan biri var mıydı? Onlara daha dikkatli olmalarını söylemek isteyebilirsiniz."

"Nereye?" Üzerimde büyük bir gecelik olduğunu ve saçlarımın dağınık olduğunu unutarak soruyorum. Bahçıvan görünüşümü fark ediyor ama gözünü kırpmıyor.

"İsterseniz size gösterebilirim."

"Evet. Sanırım görmek isteriz." Cooper bana ve bahçivana endişeli bir bakış attı.

"Bana bir saniye ver." Verandada onlara katılmadan önce şortumu giymek ve saçımı toplamak için odama koşuyorum.

Ramsey'le birlikte bahçivani evin etrafında takip ediyoruz ve o çamurdaki izleri işaret ediyor - çiçeklerin ağır botlarla ezildiği belli olan bir yer. Yavaşça yukarı bakıyorum, düşündüğüm pencere olmadığını umuyorum ve olduğunu gördüğümde midemin bulandığını hissediyorum. Benim pencerem. Geçen gece dışarıda birini gördüğüme yemin ettiğim pencere.

Dehşet omurgamdan yukarı tırmanıyor ve boğazımı sararak sıkı ve cızırtılı hissettiriyor. Cooper'ın gözleri bahçivana dönmeden önce benimkilerle sempatiyle buluşuyor.

"Bize gösterdiğiniz için teşekkürler. Eğer tamir edebilirsiniz, minnettar olurum. Bunu yapmak için ne gerekiyorsa benden talep edin. Gelecekte insanları yataklardan uzak tutmak için ne yapabileceğime bakacağım." Cooper kolunu omzuma doluyor ve beni eve geri götürüyor. Ramsey yanından geçerken bizi inceliyor ve ardından içeri giriyor.

"Kimin yaptığını biliyor musun?" Ramsey'nin kaşları sertleşti ve Cooper'la bakiştılar.

"Hayır."

"Biliyor musun?" Bana döndü.

"Keşke ." Başımı sallıyorum.

"Beni bilgilendirecek misin?" Ramsey aramıza bakıyor.

"Sakıncası var mı?" Cooper benden izin istiyor ve ben de veriyorum. Kahvesinin son suyunu da içip fincanı lavaboya koyduktan sonra tezgâha yaslanıyor. "Trix'in burada benimle kalmasının nedeni bu. Sosyal medyada ona gönderilen tuhaf resimler var. Geçen hafta sessizdi, ya da biz öyle sanıyorduk, ama... geçen gece uyandı ve pencereden birini gördüğünü sandı. İkimiz de bunun bir rüya olduğunu düşündük."

"Ama belli ki bundan daha fazlası var." Cooper'ın kaşları endişeyle çatılırken Ramsey düşüncesini tamamlar.

"Buraya geldiklerine inanamıyorum. Sen böyle biriyken güvenlik konusunda daha endişeli olacaklarını düşünürsün." Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, bu konuda konuşurken bile kendimi savunmasız hissediyorum.

"Güvenliğiniz var mı?" Ramsey sorar.

"Alarm sistemim var. Nasıl tetiklenmedi bilmiyorum." Cooper omuz silkiyor. "Daha fazlasına hiç ihtiyacım olmadı."

Haklısın. Çünkü bunu onun hayatına ben soktum. Evine. Benim yüzümden tehlikede olabilecek bir kızının olduğu bir eve.

"Belki de tekrar taşınmamın zamanı gelmiştir. Başka bir otel ya da daire bakabilirim."

"Hayır." Cooper cevap vermekte gecikmiyor. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Eğer seni bu şekilde takip edecek kadar cesursa. Pencerenin önüne mi geliyor? Orada yalnız olmana asla izin vermem."

"Ama sen ve Lizzy de burada yaşıyorsunuz."

"Benim için endişelenme. Sana ve Lizzy'ye kulak olabilirim."

"Silahın var mı?" Ramsey sorar. "Çünkü pencereden girse güvenlik sistemi bir bok yapmaz."

"Kasada bir tane var."

"Yatağınızın yanında tutabileceğiniz bir tane almanız gerekiyor. Sana bazı öneriler göndereceğim. Elimdekileri gösteririm. İstersen gelip bir süre kalabilirim. Ya da gelip benimle kalabilirsin. Birkaç günlüğüne kampa gitmeyi planlıyordum ama gerekirse bunu değiştirebilirim," diyor Ramsey.

"Sadece bir yük olup olmadığımı merak ediyorum. Benim yüzümden başınıza bir şey gelirse bununla yaşayamam." Endişem kabarmaya başlarken endişeyle Cooper'a bakıyorum. Midem dönüyor ve endişeli his yayılmaya başlıyor. Cooper bana dönüyor ve kollarımı tutuyor, onları ovuyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor.

"Trixie, beni dinle. Seni yanımda istiyorum. Sana göz kulak olmak istiyorum ve Lizzy için endişelenmeni takdir ediyorum. Ama Lizzy önümüzdeki birkaç hafta boyunca kampta kalacak, yani orada güvende. Biz göl evine gitmeden önce döndüğünde, her şeyin kilitlendiğinden emin olabiliriz. Ama bu arada benimle kalırsan kendimi daha iyi hissederim."

"Sadece endişeliyim."

"Biliyorum. Ama söz veriyorum, yanımdayım." Cooper kollarını bana doluyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

"Ya benimle kampa gelirsen?" Ramsey araya girer.

Cooper'ın homurdanır gibi bir ses çıkardığını duyuyorum, ama sonra kafası sanki düşünüyormuş gibi ileri geri sallanıyor.

Ramsey aramıza bakarak, "Seni evden ve şehirden biraz uzaklaştırayım," diye ekledi.

"Hey. Belki de bu kötü bir fikir değildir. Zaten listende var, değil mi? Birkaç günlüğüne uzaklaşabiliriz. Bizi ayrı ayrı götürebilirim, böylece fazladan bir arabamız olur," diye ekliyor Cooper.

Bu ikisiyle ormanın ortasında mahsur kalma ihtimali üzerine kafa yoruyorum. Bir yandan, olmak için korkunç bir yer değil. Diğer yandan.

"Arkadaşım da gelmeyi planlıyordu. Yani eğer gidip kendi işinizi yapmak istiyorsanız benim için endişelenmenize gerek yok." Ramsey sırtıyor.

Cooper'ın ona bakışını ve başını hafifçe sallayışını izliyorum ve Ramsey de kaşlarını çatıyor. Gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Madison'a söylemek, eve kaçmak ya da otelde yalnız kalmak gibi alternatiflerin hepsi var ama hiçbirisi harika değil. Hepsinin bir sürü dezavantajı var ve eğer kamp yapmak birkaç günlüğüne buradan uzaklaşmak anlamına geliyorsa, denemeye değer gibi görünüyor. Bu ikisiyle ıssız bir yerde, şehrin ortasındaki bir otelde kalmaktan kesinlikle daha güvende hissedeceğim.

"Pekâlâ. Erzak stoklamam ve onu almam gerekiyor. İkiniz için de uygunsa yarın erkenden yola çıkabiliriz."

"Bana uyar. Eşyalarımızı toplayıp bir şeyler de alabiliriz." Cooper bana gülümsüyor. "Bu daha önce hiç kamp yapmadı, o yüzden macera olacak."

"Asla mı?" Ramsey bana şaşkınlıkla baktı.

"Asla." Başımı salladım. Xavier'lerin evinde kamp yapmak diye bir şey yoktu. En fazla bir kez Montana'da glamping yapmıştık ve orada özel bir aşçı ve yüksek iplik sayılı çarşafarla rahat şilteler vardı. Bunun sayılacağını sanmıyorum.

"O zaman sana tüm deneyimi yaşatabiliriz. Burada kafanı başka şeylerle meşgul etme. Coop sana her türlü şeyi öğretebilir." Ramsey sırttı ve bana göz kırptı.

Cooper

"YANI O HER ZAMAN SENİN EKÜRİN Mİ?" Akşam yemeği için hazırlanırken Trix soruyor.

kamp alanındaki bir piknik masasında birlikte.

Ramsey ve arkadaşı yerel bir lokantada akşam yemeği yemek üzere yola çıktılar ve bizi ilk kamp yemeği ile baş başa bıraktılar. Neyse ki Ramsey'in karavanının yan tarafında işimizi biraz daha kolaylaştıracak buzdolabı ve açık hava mutfağı var.

"Bir şey mi söyledi?"

"Yani, bir sürü şey söyledi. Eğer biriyle çıkmaya karar verirseniz, bence o iyi bir varlık olabilir." Salatayı yapmaya devam etmeden önce bana gülümsemek için başını kaldırıyor.

"Endişelenmeli miyim?" Ona ne söylemiş olabileceği konusunda biraz gergin hissediyorum. Quentin dışında, nasıl hissettiğimi en çok o biliyor. Ona söylemedim bile. Tahmin etti çünkü söz konusu kız olduğunda o kadar şeffaf oluyorum.

"Hayır. Hepsi iyi şeylerdi. Sana da göz kulak oluyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım seninle ilgili niyetim konusunda endişeli. Evine taşınmak. Sabahları kahve içmek için yatak odanızdan çıkmam. Bu tür şeyler."

"Ah. Evet. Lizzy dışında bir kadının evimde kalmasına izin verdiğimi hiç görmemişti, o yüzden sanırım biraz şaşırıldı."

"Rob'la çıktığımı biliyordu. Ona söyledin mi?"

Parmaklarımı şapkamın tepesinde gezdiriyorum. Beni böyle sorguladığında, şeffaf olduğumu hissediyorum.

"Evet. Başlangıçta, sen taşındığında. Biriyle çıkmaya çalıştığımı ya da azından bunu daha ciddiye aldığımı biliyordu ve 'etrafta bir duman tütürürken bunun nasıl olacağını' öğrenmek istedi." Gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Kahkahaları havada uçuşuyor ve kalbimi ısıtıyor. Bugün kamp alanına vardığımızdan beri, ayak izlerini öğrendiğinden beri onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Dün gece benim odamda uyumayı reddetti ve korkularıyla yüzleşmesi gerektiğini söyledi ama ben gecenin çoğunu oturma odasında uyuklayarak ve bana ihtiyacı olabilir diye kapısının altındaki ışıkları izleyerek geçirdim. Ona daha kolay göz kulak olabileceğim bir yerde olduğum için mutluydum ve biraz daha rahat nefes alıyor gibi görüldüğü için çok heyecanlıydım.

"O... çok açık sözlü. Her zaman böyle midir?"

"Çoğu zaman. Hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmaz ama ben onu bu yüzden seviyorum. Takımdaki çocuklar da onu bu yüzden seviyor. İyi ya da kötü ne düşünüyorsa anladığınızı bilmek güzel."

"Her gün bu kadar dürüstlüğü kaldırabilir miyim bilmiyorum." "Bir şey söylemediğinden emin misin?"

"O sadece... beni uyardı, sanırım öyle diyebilirsin. Sen ve Lizzy hakkında. İyi bir arkadaşın yapacağı türden bir şey. Eminim Madison da bunun arkadaşlığımızdan öte bir şey olduğundan şüphelenseydi senin işine karışırdı."

"Korkunç biri. Quentin ondan çok korkuyor. Öğrenirse endişelenmeli miyim?"

"Quentin ona aşık ve eminim ki o da Quentin'e aşık ve bunu inkar ediyor. Endişelenmen için bir sebep yok. Tabii geçmişinde bana anlatmadığın endişe verici bir şey yoksa."

"Şey..." Alay ediyorum.

"Olmasa iyi olur. Seni Cincinnati'nin en gözde bekarı olarak satmam gerekiyorsa bunu bilmem gerek." Bana eğlenen bir bakış attı.

"Hayır, hepimiz iyiyiz." Ondan bu konuda yardım istediğimi tamamen unutmuşum. Şimdi bu istediğim son şey.

"Geri döndüğümüzde, bu arada üzerinde daha fazla çalışmaya başlayabilirim. Unutmadım, sadece son zamanlarda olup bitenlerden dolayı biraz dikkatim dağıldı. Sana birkaç randevu ayarlamamı ister misin?"

"Bu konuda. Bence bunu ertelemeliyiz."

"Neden?"

"Başında çok şey var. Bu sapık olayını çözmemiz gerekiyor. Bunu yardım etmesi için kimi devreye sokacağız? Polisi mi aramalıyız yoksa _."

"Polisleri aramak istemiyorum. Kim olduğumu öğrendiklerinde, yardımcı olabilecek bilgileri olup olmadığını öğrenmek için babamın güvenlik ekibiyle temasa geçecekler ve o da beni Seattle'a geri götürecektir. Özel bir dedektif ya da bunu gizlice araştırabilecek birini bulmam gerekiyor. Hala senin hayranlarından biri olduğundan eminim. Özellikle de senin evine geldilerse..."

"Olabilir. Ama sen ortaya çıkana kadar başlamadı."

"Eğer bir kadınsa, benimle çıkmış olman ve sonra da evine taşınmam onu kızdırmış olabilir. Kız arkadaşın olduğumu düşünebilir."

"Sanırım bu mümkün. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Ama daha önce hiç kimseyle ciddi bir ilişki , değil mi? Yani, birkaç ünlü ilişkisi olduğunu biliyorum. Ama onların daha çok göstermelik olduğunu sanıyordum."

İrkildim. Öyleydiler. İkisini de hatırlamaktan pek hoşlanmıyordum çünkü iki kadın da bana tuzak kurulmasından nefret etmişti.

"Onun gibi bir şey."

"Ah. O kadar kötü, ha? Şimdi neden tuzağa düşürülmek istemediğini anlıyorum. Söz veriyorum, bu işte çok daha iyiyim. Quentin'e sorabilirsin. Yani... belli ki fikrini değiştirmeyecekti, ama Madison'a takıntılı olmasaydı, onun için seçtiklerimi beğeneceğinden eminim."

"Yeteneğinden şüphem yok, Trix. Sadece bana göre olduğunu sanmıyorum."

Özellikle de şimdi. Quentin ile neredeyse aynı gemideyken. Aşık olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç yaşamadım ve ilk aşamalarının nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. Ama eğer gece gündüz peşinizi bırakmayan bir kadına odaklanmakla başlıyorsa, başım belada demektir. Çünkü şu anda benim için o.

"Pekâlâ. Peki, eğer bana bir şans verseydin, senin tipin ne ?" diye soruyor, ben yemeği bizim için hazırlarken, barbekü et ve

sebzeler, ateşte pişmiş patatesler de dahil. Karşısına oturduğumda bizim için salata ve meyve ile biraz şarap hazırlamıştı.

"Benim tipim... Uzun boylu. Kıvrımlı. Uzun, koyu kahverengi, dalgalı saçlar. Koyu kahverengi gözler. Muhteşem bir gülümseme. Uzun bacaklar. Çok zeki. Beni sürekli tetikte tutup Lizzy'ye ayak uydurmak zorunda. Önemli şeyler söz konusu olduğunda biraz otoriter. Yeni maceralara açık. Açık havada ya da adamlarımla takılmaktan çekinmez. Kirli listeyi de mi istiyorsun? Bunun için hazır olmalı." Ona bir bakış atıyorum ve yüzü bana neyin peşinde olduğumu bildiğini söylüyor.

"Kirli liste mi?"

"Benim de kendi macera listem var, Trix. Şaşırmış gibi bakma."

"Denemediğin şeyler olduğuna inanmakta ."

"Var. Ayrıca uzun zamandır yapmadığım şeyler de var. Geçen gece bunlardan birini listeden silmem gerekti."

Bana meraklı bir bakış atıyor ve belli belirsiz gülümsüyor. "Nasıl?"

"O zamandan beri misyonerlik yapmadım... Bilmiyorum. mi?"

"Oh." Tabağına bakıyor. "Özür dilerim. Bunu düşünmemiştim... Bunu garipleştirmek istememişim. Yapabilirdik, sorun olmazdı-"

"Hayır." İçgüdüsel olarak elini tutuyorum ve dokunduğumuz noktaya onu yakacakmış gibi bakıyor. Göğsümde bunu tamamen yanlış söylediğime dair bir panik var. "Hayır. Yani hoşuma gitti. Bu şekilde olmasını istedim. Seni bu şekilde istedim. Çok güzelsin ve seni izlemek istedim. Benim için çıkardığın her sesi duymak istedim. Çok iyiydi. Çok iyiydi." Sanki lisedeymişim gibi kelimelerimin üzerinde takılıyorum ve şansım olsa neredeyse diğer tüm kadınları etkileyebileceğim gibi onu etkileyemediğim için kendimden nefret ediyorum.

Parmakları tekrar hareket ediyor, başını eğmeden önce uçları avucumun içinde dolaşıyor.

"İyiydi," diye onaylıyor, yüzüne bir gülümseme geri dönmeden önce uzaklara bakıyor. "Peki listende başka neler var?"

"Bana hala seninkilerin geri kalanını söylemedin."

"Her şeyi duydun. Yüksek sesle. Mutfağında." Şarabından bir yudum alırken omurgasından aşağıya yalandan bir ürperti inmesine izin veriyor.

"Size söyledim. Şoktaydım, sonra benim de içinde olduğumu duyunca işler kısa devre yaptı. Bana tekrar söylemen gerekecek. Ama hey, bu demek oluyor ki

en azından bir şeyi devirdi." "Şimdi iki şey." Gülümsüyor. "Hangi şeyler?"

"Seninle seks. Ve kamp yapmak."

"Vay be. Çok iyi gidiyoruz. Devam etmek istemediğine emin misin?"

Bana alaycı bir yan bakış atıyor ve kirpiklerini kırıştırarak dışarıda seksle ilgili olanı denemenin nasıl bir şey olacağını düşünmeme neden oluyor. Piknik masasının üstünde seksi nasıl sevdiğini görmek.

"Misyonerliğe geri dönmek dışında listende ne var?" Devam ediyor.

"Gerçek bir randevuya çıkmak."

"Gerçek bir randevu neye benzer?"

"Ona çıkma teklif etmek. Planlamak. Evet der ve . Ona çiçek ya da güzel bir şey getirmek."

"Liseden beri yapmadığın bir şey daha mı?"

"Aşağı yukarı. Ebeveynlerle tanışmaktan hemen sonra."

"Ailesiyle tanışmak ister misin? Çoğu erkeğin bundan nefret ettiğini sanırdım. En azından güce aç değillerse ve senatör babanla tanışmak istiyorlarsa. Rob ailemle tanışmaktan nefret ederdi." Hatırlıyormuş gibi biraz yüzünü buruşturuyor.

"Aileyle tanışmanı istiyorsa, bir gelecek olduğunu düşünüyor demektir. Değil mi?"

"Doğru."

"Yani... Ailesiyle tanışmak istiyorum. Onu birkaç gerçek randevuya çıkarmak istiyorum."

"Cazibenle işimi çok kolaylaştırıyorsun Coop." "Listende başka ne var?"

Gözlerini deviriyor ama telefonunu çıkarıyor ve bana daha önce yüksek sesle okuttuğu belgeyi getiriyor. Biraz yalan söylüyorum. Listedeki diğer şeylerden bazıları kesinlikle aklıma takıldı, ama hala orada olup olmadıklarını görmek ve bu konuda ne kadar ciddi olduğunu bilmek istiyorum.

"Bunu okuyor muyum yoksa sana gösteriyor muyum? Çünkü burada..." Telefonunu bana doğru kaydırды ve eminim ki hepsi hala oradaydı.

"Tamamlanmış öğeleri işaretlememe izin var mı?" Parmağım kampın yanında duran onay kutusunun üzerinde gezinirken ona bakıyorum.

"Elbette."

Tıklıyorum ve benimle seks yapmaktan bahsedene tıklıyorum.

"Başka bir eski sevgilinin erkek kardeşi anlamına gelmiyorsa tabii. Sanırım bunu hiç ," diye takılıyorum ona.

"O sendin," diye itiraf ediyor.

"Bu dışarıdaki seks... dün gece sayıldı mı, yoksa tekrar denemeniz gerektiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Muhtemelen tekrar denemeliyiz. Kabinde perdeler ve çok fazla mahremiyet vardı."

"Biz mi? Tekrar deneyebilecek miyiz?" Kalbim küt küt atıyor. "Bu bir dil sürçmesiydi."

Şaka yapmamak için kendimi zor tutuyorum, o da bir şey söylememek için ne kadar çabaladığımı görüp başını sallıyor.

"Sanırım beni hata yapmaya zorlamaya devam edersen... Belki de bizizdir." Omuzlarını yumuşak bir şekilde silkiyor.

"Bana umut verme, Trix. Bu listede en sevdiğim şeylerden bazıları var. o."

"Gibi mi?"

Başlangıç olarak o. Ama bunu söyleyince kaçacağına eminim. Yani liste bu.

"Hepsi mi? Yani... Dövme olayını bilmiyorum. Açıkçası onları pek sevmiyorum. Birini seçmek için çok kararsızım. Eski sevgilimin erkek kardeşini kardeşimin eski sevgilisiyle değiştirmemiz gerekecek ama onun dışında..."

"Alçalmayı mı seviyorsun? Bunun için fazla iyi görünüyorsun."

"Eğer da istiyorsa, bayılırım. Özellikle de sert seksle eşleştirdiğinizde. Ama sonrasında kucaklaşmamız gerekir."

"Sarılmak listede var mı?"

"Sadece kardeşinin eski sevgilisi altında bir alt madde." Ona sırtıyıyorum.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirir ve listeye şöyle bir bakar

Ben.

"Kremalı pasta mı? Bu senin için biraz... tehlikeli değil mi? Kazanacak çok şey var.

Birisi doğum kontrol durumu hakkında yalan söylüyor. Madison seni bir yandan bir yandan azarlar. Altın Kızlar'da Dorothy'nin olduğu sahnedeki gibi, bir müşterinin prezervatif bulundurmadığını öğrendiğinde çılgılık atıyor."

"En sevdiğim şeylerden biri olduğunu söyledim. Düzenli olarak yaptığımdan değil. Misyoner seksine çok benziyor."

"beri senin ilk sevgilin olabileceğim bir yer?"

"Benimle dalga geçme."

"Gerçekten değil, değil mi?"

"Lizzy'yi seviyorum ve ona minnettarım ama bu dersi iki kez öğrenmeme gerek yoktu."

"*Seninle listeyi bitirmemeyi zorlaştırıyorsun.*" "Güzel. Çünkü bana sahip olmadığın için bazı şeyleri kaçırdığını düşünüyorum. Bunlardan. Darbe oyununu beğendin mi? Ne kadar iyi olabileceğini bir düşün. O küçük şirin kıçına dudak parlatıcınla aynı renge gelene kadar şaplak atabilirim ve sonra ne kadar acıdığını unutana kadar yüzümü bacaklarının arasına sokabilirsin."

Az önce içtiği içkiden aldığı yudumda neredeyse boğuluyordu ve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Cooper!"

"Benim de sıcaklık oyunu için fikirlerim var." Yanıt olarak sırtıyorum.

"Sanırım yemekten sonra bir şeylere boğulmadan önce onlara ihtiyacım var." Ne dediğini anladığında gözleri kapanıyor ve ben de dikkatlice bir gözünü açıp yüzüme yayılan sırıtışı görmek için bana bakmasını izliyorum.

"Pekâlâ. Yemekten sonra geri kalanları ve bunları nasıl gerçekleştireceğimizi tartışacağız."

B*eatrix*

Bir elimde küçük bir piknik sepeti ve bir elimde de Cooper bana önden gitmemi, kendisinin yetişeceğini söyledikten sonra diğer elime plaj havlumu alıyorum. Yaklaştıkça uzaktan kadın kahkahalarının sesini duyabiliyorum ve küçük bir çığlık, bir su sıçraması ve ardından taş duvarlarda yankılanan bir başka tiz kahkaha sesi duyduğumda sırtıyorum. Bu yolculukta Ramsey'in daha yumuşak bir yönünü görmek ilginçti. Sandviç yapmaya yardım etmeyi seven ve görünüşe göre arkadaşını ölümüne gıdıklayan biri.

Çitlere vardığımda ve sudan çıktıklarını gördüğümde, ne olduğunu anlayana kadar neredeyse bağıracaktım ve kısa süre durdum. Bakmayı bırakmalıyım. Bakmayı boş verin, izlemeyi tamamen bırakmalıyım ama yapamıyorum.

Coop'un onu sert bir şekilde idare etmesi ve kızın her saniyesinden zevk aldığı belli olan beni öyle tahrik ediyor ki dayanamıyorum. Bu durum, son birkaç gündür Coop'la yakın yerlerde bulunmamız, yan yana uyumamız ve umutsuzca dokunmamaya çalışmamızla birleşince beni çılgına çevirmeye yetti. Şu anda bir vibratör için adam öldürebilirim. Gerginliği azaltacak hızlı bir şey. Ama kamp yapmanın dezavantajlarından birinin de bu olduğunu öğreniyorum. Prizler ve güç, bu tür cihazları şarj etmek veya kullanmak için mahremiyet gibi birinci sınıftır.

Ama ormanın ortasında, izlememem gereken bir şovun mükemmel manzarasıyla baş başayım. Her saniye daha da ıslandığım bir gösteri. Sepeti ve havluyu ayaklarımın dibine bıraktım. Ne yaptığımı anlamadan elimi elbisemin altına sokuyorum. Çok fazla sürmeyecek, zaten zonkluyor ve o kadar tahrik oldum ki, parmaklarımın pedleri beni ihtiyacım olan serbest bırakmaya yaklaştırmak için kullanırken ıslaklıktan kolayca kayıyor.

Ramsey'in onu ters çevirişini, eğilip diliyle amını okşamasını ve sonra adını inletip daha fazlası için yalvarana kadar yanaklarının arasını yalamasını izliyorum. Kıçını tokatlıyor ve sonra kalçalarını tutup onu geri çekmeden önce onu daha da açmak için kocaman ellerini kullanıyor ve horozunun ucuyla onu alay ediyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi ve bunu izlemekten boşalmaya o kadar yaklaştım ki kendi yumuşak yankılı inlememi çıkardım. İri bir elin ağzımı kapatması ve sert bir erkek bedeninin sırtımla aynı hizaya gelmesiyle susturulan bir inilti. Diğer büyük el bileğimi sarıyor ve orgazmımın peşinde beni hareketsiz bırakıyor. Her iki durumda da çığlık atmaya hazırım. -Öldürülmek üzere olduğumu ve bunun beni şimdiye kadar yaptığım en iyi öz-oturumlardan birinden mahrum bırakacağını.

"Pis kız." Cooper'ın sesi kulağıma çakıl taşı gibi geliyor. "Dayanmanın senin için bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. Burada tek başına rahatlıyorsun."

Avucunun içini ısıyorum ve tutuşunu gevşetmeden önce küçük bir şaşkınlık homurtusu çıkarıyor.

"Şşt," diye fısıldıyorum, dikkatini çekmek için gözlerimi kullanıyorum.

Ramsey sikini arkadan kızın içine sokarken, "Lanet olsun," diye mırıldanıyor. Sonra ne yaptığımı anlayınca gözleri bana kayıyor ve beklemediği başka bir katmanı ortaya çıkarmış gibi beni dikkatle inceliyor. Elini saçlarımın ucuna doluyor ve başımı geriye doğru çekerek ona bakmaya zorluyor. "Düşündüğümde daha da kirli. Sik beni."

Yanaklarım onun değerlendirmesiyle kızarıyor ve cevap olarak sadece küçük bir omuz silkiyorum.

"İzlemeyi değil mi? Listende olduğunu biliyorum."

"Ona çok sert davranıyor. Bu..." Bunu ifade etmek için anlamlı bir yol bulmaya çalışıyorum ama elimde hiçbir şey yok. "Onu istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Elleri altımdaki bağlara gidiyor ve pembe mayom yere düşene kadar onları teker teker çekiyor

ayaklarımın arasına. Beni tekrar usulca öpüyor, bu sefer boynumun yanından, bir elini boğazıma dolamadan ve diğerini bacaklarımın arasına sokmadan önce, beni sıırıslık bulana kadar parmaklarını bacaklarımın arasına daldırıyor.

"Becer beni, Trix. Ne kadar beni şımartıyorsun. Sana böyle dokunduğumda duyduğum sesler. Çok iyi," diye itiraf ediyor.

"Sadece biraz rahatlamak için bir şeye ihtiyacım vardı, anlıyor musun? Geçen geceden beri aramız çok gergin." Ben de ona kendi itirafımı sunuyorum.

Omzumu ısıyor ve sonra dişlerinin orada bıraktığı izi öpüyor ve üzerimde çalışmaya başlıyor. "Biliyorum. Beni de çaresiz bırakıyorsun."

"Seni böyle seviyorum." Bana doğru vurduğunda nefes alıyorum ve orgazmımın kenarının oluşmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Öyle olduğunu sanıyorsun. Sırıslık olmuş her deliğini kullanarak seni doldurduğumda ve tam burada, toprakta becerdiğimde ne diyeceğini görmeliyiz."

"Dene beni," diye alay ediyorum onunla.

Eli boğazımda sıkılıyor ve ağzı sinsi bir sırıtışla köşeden yukarı kalkıyor.

"Eğil, pis kız. Denemekten fazlasını yapacağız." Kıcıma yarın için bir iz bırakacak kadar sert bir tokat atıyor ve istemsizce nefes alıyorum. Karnım beklentiyle geriliyor ve eğilip bu tepenin kenarında dengemi korumama yardımcı olması için kaba ahşap çiti tutuyorum. Onu hızlı ve sert bir şekilde sikmeye başlayan arkadaşımıza bakıyorum.

Cooper
CESARETİ

BİR MEYDAN OKUMA GİBİ. Ona bir şeyler vermek istememe

neden oluyor

İstediği her şey ve daha fazlası ve istediğim gibi eğildiğinde, dizginleri sıkı tutmam gerektiğini kendime hatırlatmak zorundayım. Sonunda sikimi daracık amına sokmadan önce onun yalvarmasını, sıırıslık olmasını istiyorum ve ödülümü almadan önce yapmam gereken işler var.

Avuçlarımı kış yanaklarının üzerinde gezdiriyorum, sol yanağını sağ yanağıyla eşleştirecek şekilde tokatlamadan önce hafifçe okşuyorum. Tekrar nefes nefese kalıyor ve ses doğrudan sikime gidiyor, seğirmesine neden oluyor ve taşaklarım biraz daha geriliyor.

"Arkanı dön ve yüzünü bana dön." Bekliyorum ve döndüğünde sıırıtırıyorum. "Açıl. Ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum. Seni çalıştırırken damlamanı izlemek istiyorum."

Her zamanki gibi itaatkâr bir şekilde dediğimi yapıyor. Elime tükürüp bacaklarının arasına kaydırıyorum, gözleri kapanıp nefesi kesilirken ona yumuşakça masaj yapıyorum. Dizimi kullanarak bacaklarını daha da açıyorum, parmaklarımı tekrar içine sokmadan önce parmaklarımın uçlarıyla klitorisinin kenarlarıyla alay ediyorum. O kadar ıslak ki parmaklarım onunla kaplanıyor ve daha fazla sürtünme için kalçalarını döndürmeye başladığında onları geri çekiyorum.

"Bugün kontrol sende değil, Trix. Bunu benim yapacağız."

Mırıldanıyor ve adıma küfrediyor ama beni durdurmuyor. "Gelmeye çok ihtiyacım var Coop."

"Yapacaksın. Merak etme. O kadar sert boşalacaksın ki, vücudunun bir tane daha kaldırıp kaldıramayacağından emin olamayacaksın." Bir an sonra onun için dizlerimin üzerindeyim.

Öne doğru eğilip onu uzun uzun yalıyorum, tatlı küçük amcığını dilimle sikmeye başlarken tadını çıkarıyorum. Buna karşılık verdiği kesik kesik nefes alış veriş şimdye kadar duyduğum en mükemmel seslerden biri. En azından ben parmaklarımı tekrar içine sokana ve o inlemeye ve yüzüme sürtünmeye başlayana kadar. Artık anlaşılmaz mırıldanmalardan başka bir şey yok ve bu beni en iyi şekilde öldürüyor.

Bir an sonra onu mükemmel bir sikiş ritmine soktum, amı o kadar ıslaktı ki yüzüme damlıyordu ve parmaklarımın etrafında kenetleniyordu. Onunla dalga geçtiğimi, ihtiyacı olan her şeyi vermediğimi biliyorum ama yalvarışını duymak istiyorum.

"Yüzümü sık, tatlım. Dilime sürtünürken adımı söyle."

"Coop. Siktir... Lütfen Cooper." Karşılığında inliyor.

Dilim üzerinde kayıyor ve parmaklarım kalbimin ritmiyle yükselerek içine girip çıkıyor ve sonra ona daha fazlasını veriyorum. Başparmağım klitorisinin etrafında yumuşakça kayıyor ve sonra dilime karşı bir ritimle üzerinde dönerek ona ihtiyacı olan son itiş veriyor. Bir dakika sonra sert bir şekilde boşalıyor, daha fazlası için öğütürken ahlaksız ve çaresizmiş gibi yüzümün üzerinde zıplıyor.

"Boşalacağım. Sikeyim. Aman Tanrım. Bu çok... Çok..." Sözcüklerini kaybetti, benim için dağılırken mırıldanıyor ve dağınıktı ve günün ortasında yüzümün sikilmesinden dolayı hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Hele ki ormanda, herkesin görüp geçebileceği bir yerde.

Ayağa kalktığımda hâlâ zor nefes alıyordu, göz kapakları ağırlaşmıştı. Onu ensesinden tutup kendime doğru çekiyorum, kabaca öpüyorum ve dudaklarımda kendi tadına bakmasına izin veriyorum.

"Ne kadar kirli tadına bak. Doyamadın, değil mi?" "Hayır. Bayıldım."

Sesi boğuk.

"Seni daha sonra becerdiğimde nasıl harap olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Ona sırtıyım ve yutkunurken boğazı düğümleniyor. Onu öptüğümünden beri fikrimi değiştirdim. Henüz sahip olmadığım tek şeyi istiyorum. Pelüş dudakları sikimin etrafına sarılmıştı. "Ama şimdilik dizlerinin üzerine çök. O tatlı ağzını sikimin üzerinde kullanarak yüzünü de senin kadar kirleteceğim."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve altlarındaki yaprakların ve dalların çıtırtısını duymak bana beklemediğim bir şey yapıyor. Sikimi çıkarıp bir dakika boyunca avuçlayarak onun beni izlemesini izliyorum.

"Üstünü çıkar. Burada benim için tamamen çıplak olmanı istiyorum."

Başını kaldırıp bana bakıyor, omzunun üzerinden bakmadan önce gözlerinde bir şey parlıyor.

"Ya onlar...?" diye devam ediyor.

"Benim pis küçük fahişem olduğunu gördün mü? Tüm şovlarını izlediğini düşünürsek, onların da tadına bakmalarının adil olacağını düşünüyorum."

Yanakları kızarıyor ama parmakları üstünün altında çalışmaya başlıyor, omuzlarından aşağıya doğru kaydırıyor. Bir an sonra, üstü mayo altından çok uzak olmayan bir yere yuvarlanıyor ve dolgun göğüsleri doğal pozisyonlarına düşüyor. Meme uçları çoktan sertleşmişti ve aralarındaki vadi, onları becerip göğsünün her yerine boşalmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeme neden oluyor. Bana izin verirse kendi zihinsel kontrol listeme ekleyeceğim başka bir şey.

"Çok itaatkâr." Sırıtiyorum. "Şimdi sikimi al."

Dudaklarını etrafıma doluyor ve ben lanet olası yıldızları görüyorum. Emmeye ve dilini uzunluğumda gezdirmeye başladığında, beden dışı bir deneyim yaşıyor olabilir miyim diye merak ediyorum. Onu kafamda o kadar büyüttüm ki ona sahip olmayı kaldıramıyorum muydum, yoksa ikimiz bu kadar iyi eşleşiyor muyduk bilmiyorum. Çünkü sanki hoşlandığım her şeyi sormadan biliyor. Sanki beni memnun etmek için her şeyi yaparmış gibi.

Benim için uzun sürmez. Onun sertçe boşalmasını izledikten sonra değil. Dili ve elleri birkaç dakika içinde beni uçurumun kenarına getirdi ve buraya gelmemin ne kadar sürdüğünü umursamayacak kadar çaresizim.

"Boşalacağım. Ağzın benimle doluyken çok güzel olacaksın. Dudaklarından ve çenesinden aşağı damladığını görmek istiyorum. Beni duyuyor musun?"

Anladığını göz kırpmıyor ve ben daha fazla kendimi tutamıyorum, onu doldurmaya başlarken ağzını beceriyorum. Dudaklarının yanından kayarak çıkıyorum ve elimle son bir sıcak boşalma akıntısını çenesinden göğsüne doğru akıtıyorum. Elimi çenesinin etrafına doluyorum ve alt dudağının üzerine boşalana kadar yanaklarını sıkıyorum.

"Lanet olsun. Bu beni öldürüyor. Beni ağzından böyle çıkarken görmek."

Dizlerimin üzerine çöküp onu öpüyorum. Onun tadı hala dudaklarımda ve beni özensizce öperken benim tadımla karışıyor. Topuklarımda üzerinde geriye doğru diz çöküyorum ve o daha da yaklaşıyor, neredeyse kucağıma tırmanıyor ve sanki hayatlarımız buna bağıymış gibi birbirimizi öpüyoruz.

Parmaklarımı boynundan aşağı ve omurgasının üzerinde gezdiriyorum ve o da bana doğru bastırıyor. Kucağıma tamamen oturana kadar kollarımı ona doluyorum ve o yükselişten inerken ben de onu tutuyorum.

"Bu çok ateşliydi. Daha önce hiç böyle boşalmamıştım. Çok..." Kelimeleri arıyor ve konuşurken çıkardığı nefes nefese ve doymuş sese bayılıyorum.

"Kirlili mi?" Dizlerindeki kirlili temizlerken sırtıyorum.

"Çok kirlili ve ateşli. Kullanılmak gibi, ama en iyi şekilde. Sanki bana sahip olmak zorundaymışsın gibi."

"En iyi yol... Özellikle de yüzüme sürünme şeklinden sonra. Böyle bir tarafın olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum." Bana utangaç bir sırıtış attı. "Yani... Bu tam olarak doğru değil. Yaptığımı biliyordum ama hiçbir zaman yeterince cesur olamadım... hiçbir zaman bunu şımartacak biri olmadı. Anlıyor musun?"

"Trixie, aklına gelen her fanteziyi yerine getireceğim. Bunu benim yaz işim olarak düşün."

Gülüyor ve belimi sıkıca kavrayarak bana sarılıyor.

"Sen çok mükemmelsin, biliyorsun. Etrafında olmak bu kadar kolayken bu iyi olman çilgınca. *Birlikte* olmak."

"Ben de öyle, güzelim." Ona gülümsüyorum. O ayağına kalkıp mayosunu toplayana kadar birkaç dakika sessizce birbirimize sarılarak oturuyoruz.

"Hâlâ yüzmek istiyor musun, yoksa geri dönüp mi?" Yüzme havuzunun duvarlarında bir kahkaha sesi daha yankılanıyor.

"Karavanın arkasında açık hava duşu var. Onlar gelmeden önce birbirimizi yıkayabilir miyiz?" Teklif ediyorum.

"Temizliği bile seksi buluyorsun." Gülüyor.

"Yani... kendimi senin üzerinden temizlemek çok seksi olacak." Altını bağlamayı bitirdikten sonra ona elimi uzattım ve o da elimi tuttu.

"Cooper Rawlings, sen... bir şeysin."

"Teşekkürler, sanırım." Şapkamı yerden alıp tekrar başıma takıyorum, arkasındaki faturayı düzeltiyorum ve tekrar

Kamp alanı.

OceanofPDF.com

Beatrice

GECE, akşam yemeği ve duş sonrası sonra karavandan çıktığımda, Ramsey'in piknik masasını ikolatalar ve şampanyalarla hazırladığını görüyorum. Başını kaldırıp beni gördüğünde sırtmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Burada neler oluyor?" Kendisi ve yanındaki arkadaşı için kurduğu düzene bakarak soruyorum. "Bu kadar romantik olabileceğini bilmiyordum."

"bir şey gelmesin, sevgilim. Vücudumda romantik bir kemik yok. Sadece istediğimi elde etmek için ne gerektiğini soğukkanlılıkla hesaplıyorum."

"Bana bundan daha fazlası gibi geliyor." Masanın üzerindeki bardağın içine koyduğu küçük kır çiçeği demetine kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nasıl biri olduğumu gördün." Sırıttıyor. "Coop bunu ilham verici bulduğunu söyledi."

Yanaklarım kızardı. Coop ve ben aşırı paylaşım hakkında biraz sohbet edeceğiz. Ama Ramsey'nin beni tekrar sinirlendirmesine izin vermeyeceğim.

"Hem böyle olup hem de romantik bir ilişki yaşayamaz mısın? Uzun vadede her ikisinin karışımına sahip olmak iyi bir temel oluşturacak gibi görünüyor."

"Daha fazlası için yaratılmadığımı bilecek kadar kadınlara saygı duyuyorum. Onları sadece uzun vadede mutsuz ederim. Ama bir ya da iki gece? Bunu gayet iyi yapabilirim." Bana göz kırptıyor.

"Yine benim kızla flört mü ediyorsun kovboy?" Coop arkamdan yaklaşıp elini sahiplenircesine belime doluyor ve yanağımdan öpüyor. Bana kızım dediğini duymak, yapmaması gereken bir şey yapıyor. Sadece küstahça davrandığını biliyorum. Bunu Ramsey'e zor anlar yaşatmak için söylüyor. Ama olması gerekenden daha çok hoşuma gidiyor.

"Hayır. Sadece ona neden asla evlenemeyeceğimizi açıklıyorum. Benim için çok kötü." Ramsey elindeki işe geri dönmeden önce bana son bir kez daha sırttı.

"Bana günümüzle ilgili raporlarında çok geveze olduğunu söylüyordu." Cooper'a gözlerimi kısıyorum.

Cooper cevap olarak sırtıyor. "Yardımları için ona teşekkür etmeliydim." Koluna hafifçe vuruyorum. "Sen çok kötüsün."

"Yani kamyona atlayıp yıldızları seyretmek istemiyor musun? Yolun hemen aşağısında bir karanlık gökyüzü parkı var. Battaniye ve atıştırmalıklarla her şeyi hazırlamıştım."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Kulağa mükemmel geliyor. Neredeyse fazla mükemmel. Özellikle de geçirdiğimiz günden sonra... Cooper'ın uzattığı eli tutarken masanın üzerindeki kır çiçeklerine son bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yıldızların altında , yanımızda getirdiğimiz bir torba şekeri ve biraz gazozu paylaşıırken, annemden bir mesaj geldi ve okurken iç geçirdim.

"Sorun nedir?" Cooper sorar.

"Annem özel hayatımla ilgili planları konusunda kurnazlık yaptığını sanıyor. Hizmet alamayacağımız ıssız bir yerde olduğumuzu sanıyordum."

"Yani, telefonunuzu kapatırsanız hiç yok." Sırtıyor. "Ha.

Cezbedici."

"Tasarımları neler?" diye soruyor ağzına bir ekşi sakızlı solucan daha atarken.

"O ve babam fuarda size söylediğim gibi Seattle'a dönmemi istiyorlar. Politik işler yapıyorum. Özellikle de önümüzdeki hafta Xander'ın nişan partisine ev sahipliği yapmak için geri dönmem gerektiğini biliyor ve bana aile dostlarımızın geleceğini ve oğullarının şehirde olduğunu haber veriyordu."

"Oğulları mı?" Cooper'ın kaşları kalkıyor.

"O benim yaşımda. Hazırlık okuluna beraber gitmiştik. Oyun kurucuydu ve o zamanlar ona aşkıttım. Annemin hatırladığı tek şey bu. O zamanlar varlığım umurunda değildi, şimdi benim umurumda değil. Sorun şu ki... o artık büyüdü, futbolda başarılı olamadı ve geleceği siyasi bağlantılarına bağlı."

"Ve siz de siyasi avantaj için bariz bir seçimsiniz."

"Aynen öyle. Ailesi zengin olduğu ve onların da sahip olmak istemeyeceği pek çok bağlantıları olduğu için ailemin de nefret etmediği biri."

"Tüm bunlar kulağa ortaçağdan kalma gibi geliyor. En iyi ittifak için kızınızı evlendirmek." Cooper'ın kaşları çatılır.

"Evet, öyle. Hepimiz istediğimizi aldığımız sürece Bea'nin istediği şey çok ortaçağ ve çok sikik. Annem hariç. Ne istediğimi bir dereceye kadar önemsiyor ama Craig'i istediğimi düşünüyor. Çocukken ondan hoşlandığımı biliyor ve göre o zamandan beri pek bir şey değişmedi." İçimi çektim.

"Ah. Evet. Anlıyorum. Benimki de bazen aynı şekilde olabiliyor. Bana sokağın aşağısındaki kızı ayarlayabileceğini ve evlenip mutlu düşünüyor. Tabii oğlunun hiç hoşlandığı bir ilişkiyle karşılaşmamış, pişmanlık duymayan bir erkek düşkünü olduğunu unutuyor." Yıldızlara bakıyor.

"Kendiniz hakkında böyle konuşmayın. Hayatından zevk alıyorsan ve bu senin mutluluğunu sürdürüyorsa, önemli olan tek şey budur." İkimiz için de kendimi savunmaya geçmiş hissediyorum.

"Öyle değil. Pek sayılmaz." İç çekme sırası onda. "Sadece her zaman rahat ettiğim yer. Ama rahat olmak her zaman mutlu olmak anlamına gelmez, bazen sadece memnun olduğun anlamına gelir. Hiçbir şeyi değiştirmek istemeyecek ve daha az memnun olma riskini almayacak kadar memnun olmak. Anlıyor musun?" Bana bakıyor ve gözleri yüzümü arıyor.

"Bunu anlayabiliyorum. Demek istediğim... Sanırım bu yüzden Pittsburgh'da mutlu olamayacağımı bildiğim halde orada bu kadar uzun süre kaldım. Çünkü en azından memnundum. Her gün beni neyin beklediğini biliyordum ve bunun alternatifi her şeyin berbat olması için geniş bir açık alandı. Ve işte... tam da öyle oldu." En kötü korkularımın gerçekleşmiş olmasına biraz gülmekten kendimi alamıyorum. Gerçek bir işim yok. Benim diyebileceğim bir evim yok, beni seven kimse yok ve aslında hiçbir planım olmadan otuzlu yaşlarımın kapısını çalıyorum. Ama en azından hala buradayım. Canınız istemediğinde bile her gün kalkıp denemek için söylenecek bir şey var.

"Evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence her şey düşünüldüğünde iyi gidiyorsun. Bir sonraki adımlarını belirliyorsun ve bu arada Madison'la birlikte çalışarak Kaos için harika bir iş çıkarıyorsun. Buradaki küçük yan görevin için sana minnettarım." Cooper elimi sıkıyor ve ben de parmaklarımızın iç içe geçişine bakıyorum.

"Ben de." Başımı çevirip ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

Bana doğru uzanıyor ve beni usulca öpmek için eğilmeden önce saçlarımı dikkatlice yüzümden uzaklaştırıyor. Bir an için birbirimizin içinde kaybolduk, sonra geri çekilip kaşlarını kaldırdı.

"Bu Craig denen adamın seni çalmasından endişelenmem mi gerekiyor? Listelerimiz üzerinde çalışırken burada oldukça iyi bir düzen kurduğumuzu sanıyordum." Sırıttırıyor.

"Benim hesabıma değil ama annemin bunu gerçekleştirmeye çalışacağına söz verebilirim. Craig'in bu konuda ne düşündüğü hakkında bile hiçbir fikrim yok."

"Ya ben de seninle gelirim?"

"Seattle'a mı?" Gerçekten bunu mu öneriyor diye şaşırarak soruyorum.

"Neden olmasın? Lizzy kampa gitti. Kamp başlamadan önce bir molamız var."

"Neye imza attığının farkında olduğunuzu sanmıyorum. Benim ailem... çok fazla."

"Oh, biliyorum. İnan bana, Rob kardeşin ve babanla uğraşmanın nasıl bir şey olduğu konusunda çok sızlandı. Ama insanları kendimi sevmeye ikna etme konusunda ondan çok daha iyiyim." Cooper bana göz kırptıyor ve ben de karşılık olarak oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Bu doğru, ama aramızdaki her türlü eğlenceyi yok edeceklermiş gibi hissediyorum. Sana bir sürü soru soracaklar ve işleri çok rahatsız edici hale getirecekler."

"Kolay. Şimdiden çıkıyormuşuz gibi davranınız. O zaman Craig'e ayıracak vaktin kalmaz ve ailen de benimle emin ellerde olduğundan emin olur."

"O kadar kolay, ha?" Kendine olan güvenine kaşlarımı kaldırıyorum, ailemin ve daha da kötüsü kardeşimin onun beklediğinden daha fazlası olacağından biraz endişeleniyorum.

"Yani, bence denemeye değer. Diğer alternatif ise Craig ve ailenle tek başına uğraşman."

"Madison da geliyor." Bu kısmen bir protesto ama Cooper'ın Ramsey ve arkadaşı dışındaki insanların durumumuzu bilmesinden rahatsız olup olmadığını bilmiyorum. Madison bizi anlarsa her şeyi öğrenir.

"Quentin'le mi?" diye soruyor ve imalı bir ifade var. Quentin'i idare etmekle o kadar meşgul olacak ki, düzenli olarak programladığım ailevi sorunlarım hakkında endişelenmeme yardımcı olamayacak.

"Haklısın."

"Güzel. O zaman anlaştık." Bir parça daha şeker alıyor ve benimle birlikte gökyüzüne bakmak için yastıklara yaslanıyor.

"Bu yardım için sana ne kadar borçlanacağım?"

"Eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Muhtemelen listeden birkaç madde daha çıkar."

"Sanırım bununla yaşayabilirim." Gülümsememi bastırmaya çalışsam da dudaklarım yukarı kalkıyor. Görünüşe göre bu adamın yanında gülümsemeden duramıyorum.

Arkama yaslanıp milyonlarca yıldız ve olasılıkla dolu gökyüzüne bakıyorum. Ama şu anda gerçekten istediğim tek bir şey var ve onun hepsinden daha ulaşılmaz olabileceğinden endişeleniyorum.

OceanofPDF.com

Beatrix

Xander'ın dairesinin kapısının önünde dururken, merak etmeye başlıyorum. Cooper'ı yanımda getirmeye karar verdiğimde ne düşündüğümü. Yeni başlayan arkadaş durumumuzdan son derece keyif alıyorum ve buna balyoz indirebilecek bir şey varsa o da ailemdir. Özellikle de ailemdeki aşırı korumacı erkeklerin bir mil genişliğinde bir çizgisi var. Gizli hikâyemiz çıktığımız olduğu için, onun korumam olduğunu itiraf etmek zorunda değilim. Cooper'a endişeyle bakıyorum ve o da bana gülümseyip meraklı bir bakış atıyor.

"Sadece seni buraya getirmeli miydin diye merak ediyorum. Xander hayatta kalabilecek misin?" Gergin bir şekilde kapıya bakıyorum.

"Onu sahada birçok kez atlattım. Bunu başarabildiysem, bunu da başarabilirim." Xander'ın Cooper'ı çime çarpışının görüntüleri kafamda dans ediyor ve bu, şu anda midemde çırpınan endişelerin hiçbirini yatıştırmaya yardımcı olmuyor.

"Bilmiyorum. Orada hiç hakem yok." Gülümseyerek başımı sallıyorum çünkü ağabeyimin öfkesi dillere destan ve Xander'ın nişanlısı Harper olmasaydı Cooper'ı kesinlikle buraya getirmezdim.

Kapı bir saniye sonra açılır ve gelen Xander'dır, yeni duş almış ve sahadaki antrenman gününden dönmüştür.

"Bea!" diye bağılıyor ve beni bir ayı gibi kucaklıyor. Onu sıkıca kavıyorum. Son birkaç yıldır yolda olmanın en zor yanlarından biri Xander'dan uzak kalmaktı. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. İşte tam da bu yüzden bundan sonraki kısım biraz zor olacak. Cooper'a döndüklerinde bunu gözlerinde görüyorum.

"Rawlings." Sanki az önce iğrenç bir şeye basmış gibi söylüyor. "Xavier," diye cevaplıyor Cooper geniş bir gülümsemeyle.

Xander'ın dikkati bana dönüyor, bir kaşı yukarı doğru kalkıyor. "Cooper Kaos'ta oynuyor," diyorum, sanki bu her şeyi açıklayacakmış gibi.

Ben kapıdan girerken Cooper da beni takip ediyor.

"Kimin için oynadığının gayet farkındayım." Kardeşimin sesi düz.

"Orada Madison'la birlikte çalıştığımı biliyorsun," diyorum hafifçe.

"Farkındayım." Bunu rahatsız edici hale getirmeye kararlı ve ben de görmezden gelmeye kararlı.

"Mükemmel. Misafir odası eşyalarımızı koymak için uygun mu?" Xander'ın misafir odası son birkaç yıldır şehre geldiğimde evimden uzaktaki evim oldu. Bu sayede ailemden ve onların Seattle'a ne zaman taşınmaya hazır olacağıma dair durmak bilmeyen sorularından kaçabiliyorum. Ama Harper taşındığından beri, orada yayılmamın hala uygun olup olmadığını bilmiyorum.

"Eşyalarımız mı?" Xander'ın elindeki kasların şimdiden seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim.

"Cooper benimle kalıyor."

"Misafir odasında sadece bir yatak olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" "Farkındayım." Kardeşimin soğukkanlı cevaplarını yineliyorum.

"Bana sorduracak mısın, yoksa devam edip varsayımlarda mı bulunayım?" Xander sonunda yavaş yavaş tanıştırma oyununa sabrını yitiriyor. O anda Xander'a yalan söyleyemeyeceğimi fark ediyorum, bu yüzden Cooper cevap vermeye başladığında elimi koluna koyup onun yerine konuşuyorum.

"Aileyi savuşturmaya yardım etmek için burada. Annem Craig işine yeniden başladı bile ve ben bununla uğraşmak istemiyorum. Cooper yardım etmeye gönüllü oldu, ben de kabul ettim."

"Çok özverilisin." Xander Cooper'a yarı merak yarı uyarı dolu bir bakış atıyor. "Bu görev için eski erkek arkadaşının kardeşi olmayan birini bulamadın mı? Gerçekten bunu yutacaklarını mı düşünüyorsun?" Çantalarımızı misafir odasına götürürken Xander bizi takip ediyor ve kapının girişinde duruyor. Cooper'ın dudaklarının eğlenerek yukarı kalktığını görüyorum ve bana

Dikkatini çantalara vermeden önce, Xander'ın fark etmemesini umduğum gizli bir bakış attı.

"Kibar ol. Ve tabii... neden olmasın?" Xander'ı iterek geçiyorum ve o da yoldan çekilerek beni oturma odasına kadar takip ediyor.

Xander sırtımdan önce bana bakıyor ve başını sallıyor. "Sanırım göreceğiz."

"Artık devam edebilir miyiz? Camino gezinizin nasıl geçtiğini bilmek istiyorum. Düğün planlaması nasıl gidiyor? Tüm detaylara ihtiyacım var." Kanepeye oturup Cooper'a yer açıyorum, o da yanıma oturuyor ve Xander ikimizi de bir gösteri merakıymışız gibi incelemeye devam ediyor.

Yine de kardeşim karşımızda oturuyor ve arkasına yaslanarak denizaşırı uçuşlarının ve yürüyüşleri için toplamaları gereken tüm teçhizatın bir dökümünü yapmaya başlıyor ve ben de hikayeyi dinlemeye koyuluyorum.

Cooper ve kardeşimin öğleden sonrasının çoğunda iyi geçinmeyi başardıklarına bile şükrediyorum. Xander'ın partiden hemen önce arkadaşı Tobias'ın üst kattaki dairesinden biraz sinirli bir şekilde dönmesi dışında -ki bunu daha sonra araştırmam gerekecek- her şey bir eve dönüş yolculuğu için hayal edebileceğimden çok daha sorunsuz gidiyor.

En azından Xander yanlışlıkla Cooper'a Seattle'daki sapığımdan kurtulduğumu ama ailemden kurtulamadığımı söylerken kulak misafiri olana kadar. Şaka olduğuna inanmayı reddettiği bir yorum. Ailelerimiz de dahil olmak üzere herkes onun tepkisini duymadan önce bunu tartışmak için benimle yan odaya gelmesi için ona yalvarmak zorunda kaldım.

"Lütfen sakın olun," diye yalvarıyorum kapıyı arkamdan kapatırken, herkesin kutlama yaptığı odadan çıkarken dikkat çekmediğimizi umuyorum. Onur çiftinin yarısı ve ev sahibesi ortadan kaybolduğunda fark etmemek biraz zor.

"Bunu bana nasıl söylemezsin?" Konuşmak için misafir odasına girdiğimizde Xander'ın fısıltısı daha çok yumuşak bir patlamaya benziyor.

"Bunun annemle babamın kulağına gitmesini istemedim." "Ben annem ve babam değilim."

"Siz de aynı şekilde endişelenirdiniz. Endişelerinizi zincirleme olarak yukarıya iletirdiniz ve ben de onlarla uğraşmak zorunda kalırdım.

Endişeden aklım başımda değil. Babamın zaten eve dönmemi istediğini biliyorsun ve ben henüz aile ismine teslim olmaya hazır değilim."

"Ve ben?" Benimle uğraşmak zorunda kalmaktan bıkmış gibi görünüyor.

"Vermen gereken kararları verdin. Ben henüz hazır değilim. Bana ihtiyacın olduğunu söyle, burada olacağım. Bunu biliyorsun. Ama uzak durabildiğim, Xavier'in siyasi entrikalarından olabildiğince uzakta hayatımın tadını çıkarabildiğim sürece daha mutluyum."

"Peşinde lanet olası bir sapık olduğunu söyleseydin daha mutlu olurum. Peki Madison ne yapıyor? Kaos mu? Cooper mı? Lanet olası bir erkek arkadaş, senin bir psikopata maruz kalmaya izin veriyor."

"Öncelikle, Cooper erkek arkadaşım değil."

Xander bana doğru inançsız bir bakış fırlattı. "Bu daire o kadar büyük değil, Bea."

Ona ters ters bakıyorum.

"Aramızda bir anlayış var ve o bir arkadaş. Beni güvende tutmak için burada benimle birlikte."

"Peki o ne yapacak? Sapığını büyüleyip öldürecek mi? Ona birkaç baba şakası anlatıp bunun onu uzaklaştırmasını mı umacak? Ciddi ol."

"Ciddiyim. Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Bana göz kulak oluyor. Otelde yalnız kalmamak için onun ve kızının yanına taşınmama izin verdi."

"Seni evinde istemesinin sebebinin bu olduğuna eminim. Bir süredir flört dünyasının dışında olduğunu biliyorum ama bu şimdiye kadar duyduğum en büyük fuckboy hareketlerinden biri. Gerçekten riskli bir hareket, ama işe yararsa..."

"bir şey değil."

"Seni almak için bunu ayarlamadığına emin misin?"

"Eminim. Ben zaten onunla yaşarken neden devam etsin ki?"

"Kaldığından emin olmak için."

"Çok sinsi bir zekân var. Ayrıca, istediği her kadını elde edebilir. Birini kazanmak için oyun oynamasına gerek yok."

"Kimseye güvenmiyorum. Hele hele beyaz şövalye olduğunu iddia eden ama şöhreti hiç de öyle olmayan birine."

"Son zamanlarda aynaya baktın mı?"

"Harper ve benim sahip olduğumuz şey farklı."

"Eski kocasının her şeyi berbat etmesini bekleyip günü kurtarmak için pusuya yatmış olman farklı mı?"

"Ukalalık yapma."

"O zaman bana iyi bir arkadaş olan birinin haince bir planı olduğunu öne sürerek eşeklik etme. Biz arkadaşız ve aramızda bir anlayış var. En fazla bu kadar."

"O zaman kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilseydim, endişelenmezdim. Polisi arardım." "Kardeşi olmadığına emin misin?"

"Öyle olsaydı bir anlamı olmazdı." Rob kolayca hayatına devam etti. Haftalar içinde yeni biriyle çıkıyordu. Benim yerime o kadar hızlı birini buldu ki, acaba kız çoktan hazırda bekliyor muydu, yoksa Rob piyasada o kadar iyi miydi diye merak ettim.

"Yine de mantıklı değil mi?" Xander kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Rob uzun zaman önce hayatına devam etti. Rekor bir sürede, gerçekten."

"Kardeşiyle birlikte olduğunu öğrenene kadar." "O bilmiyor."

Xander alçak sesle ıslık çalar. "Ateşle oynuyorsun." "Ditto demenin kaç yolu var?"

"Ve benim durumum da neredeyse kötü sonuçlanıyordu. Tecrübelerime dayanarak sizi uyarıyorum."

"Bu aramızda kalsın."

"Herhangi bir söz vermiyorum. Açıkçası, ailelerin bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Gerçekten bilmeliler. Babam hakkındaki hislerimi biliyorsun ama bu durumda ekstra güvenliğe ihtiyacın olabilir ve bunu senin için sağlayabilecek biri varsa o da odur."

"Babamın, sanki aşırı büyümüş bir baba kızımıymışım gibi beni kurtarmaya koşmasını istemiyorum. Özellikle de eve taşınmam konusunda bana patronluk taslamasını istemiyorum." Başımı sertçe sallıyorum.

"Mesele şu anda ne istediğiniz değil. Önemli olan sizi neyin güvende tutacağıdır."

"Ciddi olamazsın!"

"Çok ciddiym, Bea. Bütün bu durum berbat. Ve sen bana söylemiyor musun? Daha önce de böyle sorunlar yaşadın. Sen daha iyi bilirsin. Lütfen bana birlikte çalıştığın diğer insanlara söylediğini söyle. Madison biliyor mu? Senin adına müdahale etmediğine inanamıyorum."

"Madison şu anda Quentin ve onun kariyeriyle uğraşıyor. Kendi aile bahsetmiyorum bile. şu anda ondan benim için de su taşımasını isteyemem."

"En iyi arkadaşına -iş ortağına- potansiyel bir sapığın olduğunu söylemedin mi? Bea, bu delilik. Rawlings'in de buna göz yumduğuna inanamıyorum. Hiç dürüstlüğü var mı ya da seni hiç umursuyor mu?"

"O önemsiyor, Xander. şimdiden yapması gerekenden fazlasını yapıyor."

"Bunu göreceğiz." Kardeşim bir an sonra odadan dışarı fırlıyor ve ben de peşinden gidiyorum. Onu çok seviyorum ama babamızın sık sık ortadan kaybolması ve ailede sessiz olanın ben olmam nedeniyle her zaman beni korumak zorunda olduğunu düşünüyör.

"Xander!" Adını fısıldayarak bağıriyorum, birkaç adım gerisinden takip ediyör. "Alexander..." Ona yetişmek için peşinden koşuyör ama beni görmezden geliyor, uzun bacakları benimkileri geride bırakıyor ve son bir deneme yapıyor. "Alexander Xavier!"

Sanki ben yokmuşum gibi. Gözleri Cooper'ı bulmak için odayı tarıyor ve gözleri Cooper'a takılınca hemen oraya yöneliyor. Karşılıklı konuşmalar başlamadan önce onu durduramıyorum ve kardeşim başıyla avluya açılan kapıyı işaret ediyor. Onların peşinden geceye doğru aceleyle ilerliyorum, konukların çoğunun akşam için çoktan ayrılmış olmasına şükrediyör, aksi takdirde müzikli oda oyunumuz hakkında soruları olacağından eminim.

"Kız kardeşimi güvende tutmak için ne yaptığınızı söylemeniz için size sadece bir dakika veriyör. Çünkü şu anda bildiğim kadarıyla, onun savunmasızlığını ondan faydalanmak için bir bahane olarak kullanıyormuşsun gibi görünüyor."

Cooper'ın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve ardından kontrolünü yeniden kazanarak başını sallıyor.

"Kız kardeşin benim evimde, böylece onu güvende tutabilirim. Onun için ben de en az senin kadar endişeleniyör."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"Yapmamalısın. Onu evimde istiyör ki tam olarak nerede olduğunu bileyim ve bana ihtiyacı olduğunda orada olduğumu bileyim. Bu sorumluluğu başkasına devretmek istemiyör."

"Bu sorumluluğun bir parçası da onu ailesinin ve arkadaşlarının geri kalanına anlatması için cesaretlendirmek olmalıydı ki hepimiz onu koruyabilelim."

"Hepinize anlatması için onu cesaretlendirdim. Ama günün sonunda o bir yetişkin ve kendi başına karar verme yetisine saygı duyuyör. Eğer yapmasaydı

Sana söylemek istediğim, sanırım kendine göre sebepleri vardı. Bunlardan bazıları muhtemelen şu anda verdiğin aşırı tepki. Bunun ona yardımcı olacağını mı düşünüyorsun? Günün sonunda ikimiz de aynı şeyi isterken bana bağıyor ve beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tepkimin nedeni, ailenizin ona nasıl davrandığını zaten biliyor olmam. Rawlings'lerin evinde liste yapılırken onun öncelikli olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Xander!" Şu anda onu boğazlamak istiyorum ama o bana doğru bakma zahmetine bile .

"Ben kardeşim değilim. Beatrix ve kızım benim tek önceliğim."

"Kardeşinin eski kız arkadaşı senin önceliğin. İlginç. Nedenmiş o?" Xander bastırıyor ve ben ikinci utancın damarlarımda dolaştığını hissediyorum.

"En iyi arkadaşının karısının senin karın olduğunu düşünürsek, bunun cevabını zaten bildiğini tahmin ediyorum."

"O zaman ikinci bir nişan partisi planlamaya başlayalım mı?"

Ölmek istiyorum. Şu anda Cooper'ın yüzüne bakmaya bile dayanamıyorum.

"Xander!" Bağıyorum. "Aman Tanrım. Lütfen saçmalamayı kes. Hepimizi utandırıyorsun. Cooper'ı rahat bırak. Bana karşı nezaketten başka bir şey yapmadı. Bu sapıklık olayını ilk öğrendiğim anda daha dikkatli olmam için yalvardı ve nasıl yardım edebileceğini sordu. Ona böyle bağırarak kendini küçük düşürüyorsun."

"Eğer seni önemseseydi, yirmi dört yedi güvenliğin olurdu. Harper'ın yerinde , kendi başıma yapamadığım her gün, her saniye başında birini bulundururdum. Polisi, müfettişleri ve her şeyi görmesini sağlayabileceğim herkesi görevlendirirdim. Bu konuda bu kadar rahat davrandığına inanamıyorum."

"Hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç fotoğraf ve pencerenin dışında birkaç ayak izi. Polislerin elinde hiçbir şey kalmaz." İtiraz ediyorum.

"Harper'ın eski sevgilisiyle de bir şey olmadı, ta ki olana kadar." Xander'ın gözleri üzerime dikildi.

"Burada neler oluyor? İçeride misafirlerin var Xander." Babamın sesi sözümüzü kesiyor ve ben gözlerimi kıştırarak geri çekiliyorum.

Onları açtığımda, Xander'ın gülümsemesi bana bu tartışmaya babamızı da dahil etmek üzere olduğunu söylüyor. Sanki yeniden çocukmuşuz ve ben sonunda yanlış bir şey yapmışım da o da beni suçlayacakmış gibi.

"Bea'nın bir sapığı var. Haftalardır. Bu konuda neredeyse hiçbir şey yapmadı ve ben onun güvenliği konusunda endişeliyim. Neden daha fazlasının yapılmadığını soruyorum." Xander'ın gözleri Cooper'a kayıyor ve babamınkiler de onu takip ediyor. Her ikisinin de insanları değerlendirmek ve onları hızlı bir şekilde eksik bulmak konusunda eşsiz bir yetenekleri var. Babamın Cooper'ı incelerken olağanüstü bir verimlilikle yaptığı bir şey.

"Güvenlik sistemi var. Dikkatli davrandım. Onun mu yoksa benim mi sapığım olduğunu bilmiyoruz. Sadece bizi birlikte gördükten sonra başladı. Dikkatli davrandık. Bu duruma aşırı tepki gösterilmesini istemiyorum. Utanç verici. Bu, göz önünde olan pek çok insanın başına gelir. Bunu ikiniz *de biliyorsunuz*." Hemen Cooper'ı bundan sonra olacıklardan korumak için acele ediyorum ama görünmez de olabilirim.

Babam bir kez başını sallıyor, saçlarındaki gri çizgi ay ışığını yansıtıyor.

"Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız. Şimdilik güvende. Bulunduğum her yerde güvenliğim var ve yarın evimizde kalmaya geliyorsun. Cincinnati'ye dönmeden önce..."-babam duraksayıp bana bakıyor
-"Bu işi çözeceğiz." Xander'a döner. "Şimdi lütfen içeri girin ve misafirlerinizi ağırlayın."

Ses tonundaki kesinlik Xander'ın endişesini bastırmaya bile yetiyor ve başını sallayarak içeri girmeden önce Cooper'la bana son bir kez bakıyor. Babam onu takip etmemiz için sessizce başını sallıyor ve biz de onun ritmine uyarak uslu çocuklar gibi yürüyoruz.

Cooper

Trix'in ailesinin evine yerleştiğimizde, babası bizi çağırđı ve bizi ofisine götürüp oturttu.

"Dün gece Xander'ın evindeki sahneyi devam ettirmek istemedim ama bu sapıkla aranızda her ne varsa ben de en az onun kadar endişeliyim. Size yardım edecek bir güvenlik ekibi ayarladım bile. Cincinnati'de bir bağlantım var. Eskiden benim için çalışıyordu ama sonra doğuya taşındı. Kaos stadyumunda zaten bazı işler yapıyor, bu yüzden sizin için mükemmel bir seçim olacaktır."

"Bir sürü önlem aldık," diye araya giriyor Trix ve babasının kaşlarının hafif bir onaylamazlıkla kalktığını görüyorum.

"O zaman bunlar sadece ek güvenlik önlemleri olacak. Asla çok tedbirli olamazsınız. Diğer şeylerin yanı sıra, yaşadığınız mülkün etrafına kameralar yerleştirmek istiyorlar. Siz eve varır varmaz bu işi sizin için bitirmeye hazır olacaklar. Değerlendirme yapmaları için onları zaten gönderdim ve mülkte onu savunmasız hale getiren pek çok kör nokta olduğunu belirttiler, bu nedenle bu çalışmanın mümkün olan en kısa sürede yapılmasının önemli olduğunu düşünüyorum."

Senatör Xavier'in planları konusunda bu kadar kararlı olması beni pek şaşırtmadı ama bu kadar çabuk harekete geçmesi beni şaşırttı. Şimdiden evimde ne tür bir değerlendirme yaptıklarını merak ediyorum.

Ama onun ya da Xander'ın endişelerine tam olarak katılmıyorum ve onun güvenliğini düşündüğüm konusunda onları rahatlatmak istiyorum.

"Baba, endişeni takdir ediyorum ama Cooper'a mülküyle ne yapacağını söylemenin son derece uygunsuz olduğunu düşünüyorum ve-"

"Sorun yok." Elimi onun elinin üstüne koyuyorum. Benim için ayakta durmaya çalıştığını biliyorum ama yardımcı olacak her şeyi denemeye hazırım. "Bu ekstra güvenlik. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa seve seve yaparım."

Trix'in ağzı açık kalır ve hayatındaki erkeklerin onun iyiliği söz konusu olduğunda inatçı oldukları gerçeğini kabullenerek iç çeker.

"Bu aşırı korumacılığın da ötesinde. Müdahaleci yaklaşıyorsun," diye yakınıyor babasına.

"Eğer Seattle'a geri dönmeyeceksen, olduğun yerde güvende olduğunu bilmeliyim."

"Beni önemsediyini biliyorum ama bunun bir şey olmadığı ortaya çıktığında tüm bunlar çok aptalca gelecek. Sadece Cooper'ın aşırı hevesli bir hayranı bizimle eğleniyor ve biz de ciddi bir şeymiş gibi davrandığımız için gülünç duruma düşeceğiz."

"Üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim." Babası bunu öyle bir kesinlikte söylüyor ki, kız nefret etse bile bu konuyu tartışmayı bıraktığını söylüyor. Bu da ona katılmamı zorlaştırıyor. Umutsuzca Trix'ten daha fazla önlem istesem de, onun sınırlarını zayıflatmak da istemiyorum ve tüm bu konuşma, babasının onun bir öncelik olduğunu düşündüğümü bildiğinden emin olmak ile koşullar ne olursa olsun onun arkasını kolladığımı hissettirmek arasında ip üstünde yürüyormuşum gibi geliyor.

"Peki. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse ve Cooper da itiraz etmeyecekse," dedi.

"Seni güvende tutan her neyse." Başparmağımı parmak eklemlerinin arkasına sürüyorum.

"Güzel. Bu iş halloldu. Şimdi, bir sonraki işimiz, eğer kızımın çıkıyorsa, seni biraz daha tanımamın önemli olduğunu düşünüyorum. Bu akşam bazı meslektaşlarım gelecek ve Bea eski dostları ve annesiyle hasret giderirken, ben de seni daha yakından tanımak için benimle bir viski ve puro içmeye gelebilirsin diye düşündüm."

Hakem olsaydım, savunmasız alıcı penaltısı verirdim çünkü... Siktir. Geceyi Senatör Xavier ile geçirmeyi beklemiyordum ve bu da üstüne tam bir işkence gibi geliyor.

"Cooper'ın buna vakti olduğunu sanmıyorum." Bea, Cooper için araya Be girmeye çalışır.
n.

"Sadece birkaç günlüğüne buradasınız, o yüzden zaman."

"Yine-"

" değil. Daha fazla sohbet etmek isterim. Çok iyi şeyler duydum ve sizinle tanışma fırsatı bulmayı umuyordum efendim."

"O zaman anlaştık. Tüm bunları aradan çıkarabildiğimize ve gecenin geri kalanının tadını çıkarabildiğimize sevindim." Senatör Xavier'in yüzünde, istediğini elde etmeye alışkın olduğunu gösteren bir gülümseme beliriyor, ben de kendimi birazdan gireceğim zorlu mücadeleye zihinsel olarak hazırlamaya ve Trix'in buna yüzde yüz degeceğini kendime hatırlatmaya başlıyorum.

Trix'in babası ve onun spordan güncel hava durumuna kadar her konuda görüş bildiren siyasi meslektaşlarıyla ringde yedi raunttan kaldıktan sonra, nihayet Trix'in beni kurtarmaya gelen koruyucu bir melek gibi odadan geçtiğini görüyorum.

"Çok şükür," diye fısıldıyorum sessizce, yanıma gelip kolunu bana doladığında.

"Bence kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtladın. Biraz ara vermeye hazır mısın?"

Size evi gezdirebilirim."

"Beni buradan çıkaracak her şeyi yaparım. Yatak odanı görebilecek miyim?" Sırıyorum.

"Bu ayarlanabilir. Çok sert yargılamadığınız sürece." "İzci onuru."

Sırıtır ve elimi tutup beni koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir labirentten geçirerek maun renkli büyük bir kapıyı açıyor. Odasına girdiğimde beklediğim her şeyle karşılaştım. Arkadaşlarının fotoğraflarından oluşan bir duvar, çocukluğu boyunca çok başarılı olduğu için topladığı sayısız kurdele ve kupa ve hazırlık okulu prensesi ile hafif asi fangirl arasında bir yerde sıkışmış bir estetik.

Rafta duran futbol topunu gördüğümde kaşlarımı kaldırıp ona dönüyorum ve topu yerinden alıp elimde evirip çeviriyorum. Buna rağmen

Aslında yıllardır burada duruyor, tek bir toz zerresi bile yok ve bunun daha önce arka koridordan kaçarken gördüğüm hizmetçilerden biri sayesinde olduğunu tahmin ediyorum. Ailesi, hayal dünyalarında futbolcularla çıkmayan ve tüm zamanını onların kariyerleri için harcamayan eski kızlarının eve dönüp eski yerini geri isteyeceğini umarak her şeyi eskisi gibi tutuyor.

"Bir gün profesyonel olmayı uman tek Xavier Xander değil mi?"
Düşünüyorum.

"Ha. Keşke ben de oynayabilseydim. Topla koordinasyonum sıfırdır. Ben de oynamak istediğimi söyleseydim babamın yüzünü hayal edebiliyor musun? Bu onu öldürebilirdi."

"Bahse girerim kendine değerden daha fazla koordinasyonun vardır."

"Belki de." Omuz silkiyor. "Ama benim değil."

"Kimin bu?" Kardeşimin mi yoksa onun mu diye merak ediyorum. "Craig'in."

"Alt kattaki gergin Craig mi?" Topu sıkıca kavıyorum. Bütün gece onu takip etmesi hiç hoşuma gitmedi. Yine de bunun, Senatör'ün beni rehin tutmasıyla birlikte planın bir parçası olduğundan şüpheleniyorum.

Cevap vermeden önce masasındaki bir şeye bakıyor, dikkatini dağıtmaya çalışır gibi kağıtları karıştırıyor.

"Evet. Babamın da dediği gibi, çocukken sevdiğini sandığı şeylerden vazgeçti."

"Onları bıraktın mı yoksa üniversite ya da profesyoneller için yeterince iyi değil miydin?" Topu havaya kaldırıyorum ve bir an için sanki bir anısını yeniden yaşıyormuş gibi topu inceliyor.

"Lisede fena değildi." Elimdeki topa başıyla işaret ediyor. "Maçı kazandırdı."

"Ve bunu sana o mu verdi?"

Utangaç bir gülümseme veriyor ve omuz silkiyor. "Ben istedim. Emily'ye verecekti. Zaten kız arkadaşı olan şu kıza. Ama bana verirse, yaz stajı için babama onun hakkında iyi şeyler söyleyeceğimi söyledim. Gerisi tarih oldu."

"Ondan hoşlandın mı?"

Bir omuz daha inip kalkıyor ve başını sallıyor. "O zamanlar sevimliydi. Ondan yeterince hoşlanmıştım."

"Emily'yi engellemeye yetecek kadar."

"Emily bunu hak etti. Sırf istediğim kişiye sahip olabileceğini kanıtlamak için hoşlandığımı bildiği başka bir adamla öpüştü."

"Ama Craig seni daha çok seviyordu?"

"Craig benim soyadımı onunkinden daha çok sevdi."

"Ah." Kalbim onun için biraz burkuldu. Onunki kadar güçlü bir baba ve onun kadar popüler bir erkek kardeşle, iktidara yaklaşmak için sık sık bir takas chipi olarak görüldüğünü hayal edebiliyorum.

"O zaman nasılsa şimdi de öyle." İç çekiyor.

"Hiç sanmıyorum. Bu gece sana bakış şekli..." Haklı olduğundan oldukça eminim-Craig'in ona karşı tamamen yanlış niyetleri var. Ama aynı zamanda ne zaman bir rakibim olduğunu da biliyorum ve sonunda onu elde edemeyeceğimi açıkça göstermek için elinden geleni yapıyor.

"İlk yıl dizlerimin üzerinde güzel görüneceğimi söylediğinde bana baktığı gibi." Bana gergin bir gülümseme verdi.

"Umarım ona, kalçalarının arasından sana bakarken çok güzel görüldüğünü söylemişsindir." Sırıttım ve topu ona attım.

Yakalıyor ve gülümsemesi kırılıyor. "Hayır. Geri dönüşlerde o kadar hızlı değildim."

"Biliyorsun, biliyorsun."

Başını iki yana sallıyor ve topu elinde evirip çeviriyor. "Beni pohpohlamaya çalışma, Rawlings."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, arkasından yaklaşıyorum, bir kolumu beline doluyorum ve boğazının kenarına bir öpücük konduruyorum. Önce temasla gerildiğini, sonra dudaklarımın teninde gezindiğini hissedince rahatladığını hissedebiliyorum. Dudakları ayrılıyor ve sonra alttakini dişlerinin arasında yuvarlıyor.

"Dalkavukluk değil. Sadece gerçek. Bu haldeyken nasıl görünüyorsun, bacaklarını benim için açmışken, dilimi mükemmel küçük amcığının üzerinde her gezdirdiğimde nefes nefese kalıyorsun..." Parmaklarımı karnının üzerinde gezdiriyorum. "Klitorisini emdiğimde kalçalarının yataktan kalkma şekli..." Ellerimi eteğinin altına kaydırıyorum ve parmak uçlarımı külotunun üzerinden geçiriyorum. Nefes alıyor ve kirpikleri titriyor.

Bir parmağımı pamuğun altına sokuyorum, boynundan aşağıya doğru öpüyorum, onu zaten benim için ıslak bulduğumda tatmin oluyorum. Bir parmağımı daha içeri kaydırıyorum, tekrar çekmeden önce daha fazlası için çaresizce öne doğru kaydığını hissediyorum ve gözleri açılmasa da kaşları çatılıyor.

"Bütün gece benimle dalga geçtin," diyor usulca.

"Bütün gece *benimle* dalga geçtin," diye cevap veriyorum. "O etekle. Odanın öbür ucundan bana bakıp duruyorsun. Seni çalışma odasındaki sandalyenin üzerine yatırmadığım için şanslısın. Craig seni sikime sertçe boşalırken görsün." Yanıt olarak boğazının titrediğini görüyorum ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. "Bu düşünce hoşuna gitti mi? Seni boşalırken izlemesi?"

Parmakları hâlâ elinde olan futbol topunun etrafında sıkışıyor ve ben sırtıyorum.

"Ne kadar şanslı olduğumu görebiliyordu. Sikimi içine gömdüğünde ne kadar iyi ses çıkardığını. Nefes nefese. Daha fazlası için yalvarırken." Parmak uçlarımla klitorisini tekrar okşuyorum ve o da karşılık olarak dudaklarını ıslatıyor.

"Sen kötüsün."

"Bildiğinden daha fazla." Çünkü onun fantezisinde Craig içeri giriyor olabilir, ama benimkinde kardeşim onun benim için parçalanmasını izliyor.

"Daha fazla dayanamayacağım. İhtiyacım var..." Gözleri bana kayıyor. Craig'in onunla tek bir an bile geçirmesine izin vermeyeceğim. Şimdiye kadar ondan bir şey alan tüm erkekleri kıskandım bile. Ama yine de bu bana bir fikir veriyor.

"Neye ihtiyacın var?" Önce onun istemesi gerek.

"Sen. Lütfen, Coop."

Dizleri yatağın kenarına değene kadar yavaşça yatağına doğru yürüyorum. Futbol topuna uzanıyorum ve eli gevşeyerek topu ondan almama izin veriyor.

"Bacaklarını benim için biraz aç." Dedigimi yapıyor ve ben de topu bacaklarının arasından geçirip, elimi sırtının alt kısmına bastırırken bağcıkları yukarı doğru çeviriyorum.

"Coop," yanakları kızarıırken adım boğuk bir şekilde söylüyor ve bana bir bakış fırlatıyor.

"Kalçalarını benim için yuvarla."

Gözleri gözlerimi arıyor ve kaşlarını hafifçe kaldırarak bacaklarının arasındaki topa bakıyorum. Kirpikleri titriyor ve öne doğru eğilip başparmağımı yanağında ve çenesinde gezdiriyorum.

"Bunu benim için yapabilirsin, Trix. Aşağıda senin zaten onun olduğunu düşünüyor. Tüm siyasi etkinliklerinde yanında durarak ne kadar iyi bir eş olacağını görmeni sağlamak zorunda. Ama burada, eski yatak odanda benimle olduğunu bilmiyor. Seni içine soktuğum sefaletten kurtulmaya çalışırken bacaklarını çaldığın futbol topunun etrafına yaymışsın. Bütün gece masanın altında ve kapının arkasında seni azdırmama izin verdiğini. Küçük amcığın ıslanana kadar üzerinde çalışmam."

Gözleri kapanıyor ve hareket etmeye başlıyor. Sanki buna çok ihtiyacı varmış da kendine engel olamıyormuş gibi. Eteğini yukarı kaldırıyorum, böylece onu daha fazla görebiliyorum; kalçaları ve uylukları çalışırken onu izliyorum, yatağın kenarına yarı eğilmiş, becerilmek için çok çaresiz.

"Şu haline bak. Çok güzelsin. Klitorisini o bağcıkların üzerinde çalıştırıyorsun." Pantolonumun içinden kendimi avuçlamak zorundayım, sikime sırasını beklemesini söylemeye çalışıyorum. Bunu istiyorum. Buna o kadar çok ihtiyacım var ki, onun sikilmeyi ne kadar çok istediğini ve bunun için her şeyi yapabileceğini görmek için. Benim için her şeyi.

"Bu çok yanlış." Nefesi kesiliyor, boğazına bir inilti sesi takılıyor. "Hayır. Bu mükemmel. Sen benim için mükemmelsin, Trix. O kadar seksisin ki zar zor alıyorum. Seni böyle izlemeye bayılıyorum."

"Daha fazlasına ihtiyacım var." Topa tekrar bastırırken nefes nefese bir fısıltı.

Arkasına geçiyorum, ellerimi kalçalarına kadar sıyırdığım eteğinin kenarlarından yukarı kaydırıyorum ve iç çamaşırının bandını yakalıyorum. Yavaşça çekiştiriyorum ve kalçalarını topun üzerinden kaldırıyor, böylece iç çamaşırlarını üzerinden çıkarabiliyorum, teker teker çıkana kadar yavaşça bacaklarından aşağı indiriyorum. Topun üzerinde duruyor, sanki arada o küçük kumaş parçası olmadan yaptığı şeyi yapmak çok fazlaymış gibi. Kıçını avuçluyorum, kulağına fısıldamak için eğilirken sıkıyorum.

"Senin iyi bir kız olduğunu düşünüyor. Bana öyle olmadığını göster." "Beni becermeni istiyorum."

"Yapacağım. Söz veriyorum, Trix. Ama istediğini aldığını görmek istiyorum. Bu bağcıkların kaburgalarının klitorisinin üzerinde nasıl fırçalandığını hisset. Onu kullanmanın ne kadar iyi hissettirdiğini duy."

"Yapmamalıyım. Bu..."

"Çok ateşli. kadar sertleştim ki dayanamıyorum. Seni izlemek sonsuza dek aklımda kalacak. Kalçalarının hareketleri ve çıkardığın yumuşak iniltiler hep aklımda olacak." Saçlarını ensesinden tutuyorum ve dudaklarımı bir kez daha kulağına götürmeden önce onu nazıkçe geriye çekiyorum. Milyonlarca kez daha yapacağımdan emin olduğum bir itirafta bulunuyorum. "Buna ihtiyacım var, Trix. Sana ihtiyacım var."

Tekrar hareket etmesi için tek gereken buydu ve kulak memesini ısırdım.

"İşte benim kızım. İstedikini alan çok seksi. İhtiyacı olanı." Aşağı bakıyorum ve topun ıslaklığından kayganlaşmaya başlamasını izliyorum.

"Siktir... Bu çok... çok yanlış," diye mırıldanıyor kalçalarını tekrar öne doğru sallarken.

Artık izlemeye dayanamıyorum. Onun içine ihtiyacım var. Kendi çaresizliğim, bu inlemelerden bazılarının benim için olduğunu bilmemi istiyor. Pantolonumu cebimdeki prezervatifi alıyorum, folyosunu yırtıp takıyorum.

Arkasına geçiyorum, topun üzerinde ileri geri sallanırken kendimi hizalıyorum. Bir sonraki seferde sikimin üzerinden fırçalıyor ve amının üzerimdeki sıcaklığı beni geriyor. Bir sonraki hamlesinde beni aşağı çekerken çıkardığı inilti, daha fazla dayanmamı çok zorlaştırıyor.

"Beni mi istiyorsun, Trix?"

"Sana ihtiyacım var. Lütfen." Tekrar bastırırken yumuşak bir inilti daha çıktı. "Lütfen, Coop."

Bir sonraki turda onu alıyorum, içeri kayıyorum ve ellerinin çocukluk yatağındaki yorganı kavrayışını izliyorum. İniltisi daha gırtlaktan gelen, daha vahşi bir şeye dönüşüyor, bir sonraki hamlemi kalçalarının eğimiyle karşılıyor.

"Oh lanet olsun. Bu çok iyi. Çok iyisin Coop," diye mırıldanırken eli sıklaşıyor. Onu daha sert beceriyorum, taşaklarım futbol topunun kenarına sürtünüyor, ama o bir an sonra topu fırlatıp atıyor. Elim kışının kıvrımlarında gezdirmeden önce bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu düşünerek sırtıyorum ve onu daha derine sokarken bir küfür daha mırıldanıyor.

Ona ne kadar iyi olduğunu söylemek istiyorum. Ne kadar tatlı olduğunu. Ona istediği her şeyi verebileceğimi. Eğer isterse nasıl benim iyi küçük karım olabileceğini. Onun için her şeyi yapabileceğimi. Ne zaman parmaklarını sıkıltsa dizlerimin üzerine çökeceğimi. Zaten onun olduğumu.

İşte onun için bu kadar berbat durumdayım - istediğim şeyi elde etme şansı için sahip olduğum her sırrı dökmeye hazırım. Ama şu anda benden istediği bu değil. Duymak istediği bu değil. Bütün gece yalvardığı gibi onu nasıl sertleştirebileceğim değil.

"Becer beni, Trix. Benim için çok iyi bir sürtüksün. Sikimi böyle alıyorsun. Sanki bunun için yaratılmışsın gibi. O güzel küçük amcığını topun her yerine sürterken. Kendini zar zor kontrol edebiliyorsun."

Ondan sessiz nefesler ve inilti geliyor ve kalçalarımın her hareketiyle bana doğru geri çekiliyor. Parmakları yorganın etrafını sarıyor, kumaşı ellerinin altında dolaştırıp buruşturuyor ve kendi çaresizce serbest kalması için hararetle çalışıyor.

"Bu doğru. Kendini . Sanki doyamıyormuşsun gibi."

Bir an sonra parçalanıyor, sert bir şekilde boşalıyor ve beni de kendisiyle birlikte götürüyor. İnemelerini yatağa gömüyor ve ben de evdeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle küfür etmemek için dilimi ısırıyorum. O kadar mükemmeldi ki ondan ayrılmaya zor dayanıyordum.

Nefes alıp vermesi yavaşlıyor ve yatağa tırmanıyor, top ayaklarımın dibinde yere düşüyor. Kendimi temizliyorum ve prezervatifle ilgileniyorum, yatağa geri dönerken pantolonumun fermuarını çekiyorum.

Topu alıyorum, odanın köşesindeki bir sandalyenin üzerinde asılı duran eski bir formayı alıyorum ve formayı sepete atmadan önce siliyorum ve topu rafına geri koyuyorum.

Yatağa onun yanına oturuyorum ve vücudunu kendime doğru çekiyorum. Bana doğru kıvrılıyor, ben alnından öperken omzuma yaslanıyor.

"Bu... vay canına," diye fısıldıyor ve ben onun hâlâ ham ve savunmasız hissettiğini söyleyebiliyorum. Bu evin ve bu geceki herkesin onu nasıl etkilediğini fark etmemek çok zor. Bir süreliğine dikkatini dağıttığım için mutluyum.

"Çok seksi. Bu da listede olmalıydı. Belki onu da ekleriz, böylece üstünü çizebiliriz."

"Belki." Yumuşak bir şekilde gülüyor ve elini tutup parmaklarını benimkilerle birleştiriyorum.

Birçok yönden birbirimize çok iyi uyuyoruz. Umarım biz bu listede ilerlerken, onun fantezilerini şımartırken, o da bunu fark eder. Benim hissettiklerimin bir kısmını o da hisseder. Çünkü sanırım onunla bir yazdan fazlasına ihtiyacım olabilir.

Beatrix

ANNEM beni kış bahçesinde oturmuş, bir bardak şarap içerken bulur. Ben aşağı indikten sonra şampanya içiyor ve yağmur camdan aşağı süzülürken pencereden dışarı bakıyorum. Bana bu özel kaçış odasını öğreten oydu, aynı zamanda iyi bir seksten sonra gülümsemek ve el sıkışmak için kibar topluma dönmeden önce aşağı inmek için mükemmel bir yer, bu yüzden beni burada saklanırken bulduğunda çok şaşırmış olamaz.

Dışarı bakarken usulca, "Bu gece dışarıda gerçekten yağmur yağıyor," diyor. Yağmurun hafif bir çiselemenin üzerine çıkması dikkat çekicidir.

"Öyle. Orası da gerçekten çöküyor." Ona yarım bir gülümseme veriyorum, böylece bunun şikayet etmeye çalıştığım için değil, endişelendiğim için olduğunu anlıyor.

"Bu ailedeki erkeklerin nasıl bilirsin."

"Biliyorum, ama bu ailedeki erkeklerin biraz daha azıyla yetinebilir. Bana karşı çok nazikti anne."

"Gerçekten nazik bir insana benziyor. Kardeşini düşününce açıkçası şaşırdım. Yine de Rob'un onları biraz daha iyi atlattığını tahmin ediyorum."

"Rob kendisine yöneltilen hakaretlerin yarısını bile fark etmedi. Herkesin onu sevdiğinden çok emin olduğu için habersizdi. Cooper aslında kendinin farkında ve bunu hak etmiyor."

"Sence bu doğal bir farklılık mı yoksa bir kız çocuğu yetiştirmekten mi kaynaklanıyor?" Gözleri hala uzaklarda kaybolmuş bir şekilde düşünüyor.

"İkisi de."

"Ailesi biliyor mu?" Annem kendi şarabından bir yudum alırken kaşları çatılıyor.

"Sormadım." Teknik olarak doğru.

"Kardeşinin bilmediğini varsayıyorum."

"Tabii ki hayır. Arı kovanına çomak sokmama gerek yok. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Beni istemiyor ama kardeşinin de benimle olmasından hoşlanmayacağı kesin. Gerçi Cooper onun zaten düzenli bir kız arkadaşı olduğunu söyledi, belki de umursamayacak kadar meşguldür."

"Uzun vadede nasıl olacak? İkiniz arasında? Onun ailesiyle çok zaman geçirdiniz, tatil gezilerine gittiniz ve yazları ailelerinin göl kenarındaki evinde geçirdiniz. Eski erkek arkadaşınız ve onun yeni kız arkadaşının etrafında çok zaman geçireceksiniz. İkinizin arasında çok fazla geçmiş var." Ses tonundan benim için endişelendiği anlaşılıyor.

"O kadar ilerisini düşünmedim anne. Sadece Cooper'la birlikte olmaktan keyif alıyorum. İyi anlaşıyoruz. Beni güldürüyor. Lizzy'yle tekrar vakit geçirmeyi seviyorum." Omuz silkiyorum. "Şu anda işe yarıyor ve sonbaharda nerede olacağımı bile bilmediğim için ileriye dönük plan yapmaya çalışmıyorum."

"Yani Craig sonbaharda tekrar mı denemeli?" Bunu soğukkanlılıkla söylüyor ama ona baktığımda gözlerindeki alaycı eğlenceyi görebiliyorum. Tüm çöpçatanlıklarına ve beni tekrar bir araya getirme çabalarına rağmen, annem en azından yenilgiyi kabul etmeye ve bazen istediğimi yapmama izin vermeye istekli.

"Bence Craig, ne zaman denerse denesin Cooper gibi bir adamı takip etmek gibi imrenilmeyecek bir konumda."

"Ah. Bunu anlayabiliyorum. Bana Ed'i hatırlatıyor." "Ed mi?" diye sordum.

"Ed, baban hukuk fakültesine gittiğinde arkadaşlarımın bana ayarlamaya çalıştığı bir adamdı. Baban evlenmeye hazır olup olmadığına karar veremedi, biz de yollarımızı ayırdık ve Ed çıkageldi. Kağıt üzerinde harikaydı.

-Hatta mükemmel. Benim aşık olacağım ve ailemin seveceği türden bir adamdı. Ama Conrad Xavier ile çoktan tanışmıştım." Omuz silkiyor ve uzaklara bakarken gülümsüyor. "Ve kimse onunla yarışamazdı,

O etrafta yokken bile." Bana dönüp bakıyor. "Ama neyse ki Gerald Amca'yla daha önce çıkmamıştım."

"Bu konuda her zaman benden daha iyiydin."

"Sana takılıyorum." Kalçasıyla bana hafifçe vuruyor. "Sonuçta seni mutlu görmek istiyorum Bea. Xander sonunda aradığını buldu, Tobias yuva kuruyor... Eğer istiyorsan sıra sana da gelmeli gibi görünüyor."

"Cooper'la işler o kadar da ciddi değil anne. Senin de belirttiğin gibi, muhtemelen uzun vadede yürümeyecek sebepler var. Ama şimdilik mutlu olmaya çalışıyorum. Mükemmel bir gelecek çizmeye çalışmak yerine anı yaşıyorum. Son birkaç yıldır ne zaman bunu yapmaya çalışsam sonu kötü oldu ve hayal kırıklığından bıktım."

"Oh, tatlım." Bir kolunu bana doladı ve başını omzuma yasladı. "Zor bir dönemden geçiyorsun. Ama ben sana inanıyorum."

"Öyle mi? Son zamanlarda eve dönme konusunda babamla oldukça uyumlu davranıyorsun." Ona yan gözle bakıyorum ve o da küçük bir iç çekiyor.

"Sen ve Madison bu işi yapabileceğinizi düşünüyorsanız, yüzde yüz yanınızdayım. Baban yola gelecektir. Her zaman gelir. Biz sadece sizin için en iyisini istiyoruz ve size verebileceği o kadar çok şey var ki, başka bir yerde bunun için savaşmanız gerekir. Bir ebeveyn olarak, size yardım edebileceğimizi bildiğimiz halde bize izin vermediğiniz için bu kadar mücadele ettiğinizi görmek çok zor. Bunu neden kendiniz için yapmak istediğinizi anlıyorum. Ben de anlıyorum. Ama ben sadece... yardım etmek istiyorum. Sizi mutlu görmek istiyorum."

"Kendi başıma mutlu olmama izin vermelisiniz. Bunun ikinizin de daha uzun sürdüğünü biliyorum, ama her şeyi kendi başıma çalışıyorum. İstedığimi sandığım şeyler... evlilik, çocuklar, tüm bunlar... Artık bunları isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışıyorum ve sırf bunu anlamak bazen biraz korkutucu olduğu için eve geri dönmek istemiyorum."

"Buna saygı duyabilirim. Ama baban ve ağabeyinin seni takip eden ya da taciz eden birileri olduğuna dair söyledikleri - annen olarak bunun farklı olduğunu bilmelisin. Ben sadece seni güvende tutabileceğimiz bir yere yakın olmanı istiyorum."

"Benim peşimde olduklarını bile bilmiyorum. Bence daha çok Cooper'la ilgileniyorlar. Onun biriyle çıkmasından hoşlanmayan bir hayranı."

Bir an duraksıyor, tekrar konuşmadan önce içkisinden bir yudum daha alıyor ve ses tonundan, ondan bir doz gerçeklik almak üzere olduğumu anlayabiliyorum.

"Önsöz olarak... Hangi seçimi yaparsan yap seni destekliyorum Beatrix. Ama görüştüğün bu adam eski erkek arkadaşının kardeşi ve muhtemelen bu yazdan sonra pek bir geleceğin olmayacak. Ve sırf onunla çıkmak için, seni babanın güvenlik tavsiyelerini ciddiye alacak kadar korkutan bilinmeyen bir kişinin tacizine katlanıyorsun. Buna değeceğine emin misin?" Bana şüpheli bir bakış attı.

Derin bir nefes alıyorum ve şampanyamın kalanını yutuyorum.

"Tüm rağmen şu ana kadar hayatımın en güzel yazı oldu."

Dümdüz dudakları köşeden hafifçe kıvrılıyor, buna kısmi bir gülümseme diyebilirsiniz ve başını eğiyor.

"Peki. O zaman babanı dinle. Eğer eve gelmeyeceksen, en azından bulunduğun yerde güvende olduğundan emin ol."

"Yapacağım, anne."

Bana son bir kez yanımdan sarıldı.

". Mücadeleye geri döndüm. Burada çok uzun süre saklanma. Adamını aslanlarla bırakmak hiç adil değil."

Ona sırtıyorum ve sonra bitki sıralarının arasında kayboluyor.

Beatrix

Seattle'dan döndüğümüzde, Lizzy yaz kampından dönmüştü ve Cooper bazı OTA'lar için stadyuma gitti. Bu haftanın çoğu günü ikimiz baş başa kaldık ve bu da Quentin'in projeleri üzerinde Madison için çalıştığım yarım günüm bittiğinde bol bol bilaro ve video oyunu oynamak anlamına geliyor. Lizzy odaya girdiğinde bazı yerel iş ortaklıkları hakkında bilgi almak için bazı e-postaları tamamlıyordum.

"Hey. Acıktın mı?" Gönder tuşuna basıp bilgisayarımı kapatırken soruyorum. "Açlıktan ölüyorum. Atıştırmalık bir şeyler var mı?"

"Buzdolabında biraz meyve ve babanın marketten aldığı küçük bebek peynirleri var ama ben de akşam yemeği hazırlamaya başlayacaktım. Ne istersin soracaktım - tako, spagetti, köri... Bunlardan herhangi kulağa hoş geliyor mu?"

"Hepsi, ama tacos kulağa harika geliyor. Guacamole var mı?"

"Hayır, ama bana yardım etmek istersen sanırım bunu yapmak için gerekli malzemelerimiz var." Mutfağa doğru ilerliyoruz.

"Tabii. Babam ne zaman eve gelir? Biliyor musun?"

"Yaklaşık bir saat içinde, sanırım mükemmel bir zamanlama yapabiliriz." Ona gülümsüyorum ve ikimiz de kilerden ve buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başlıyoruz.

"Yani..." Lizzy başlıyor. "Doğum günüm yaklaşıyor ve her zaman yaptığın o özel keklerden yaparsan harika olur diye düşünüyordum."

"Bunu yapabilirim. Ama sen ve baban doğum günün için göl evine gitmiyor musunuz? Büyükannele büyükbabanın senin için orada özel bir şeyler planladığını söylediğini sanıyordum."

"Biz öyleyiz ve onlar da öyle. İşte bu yüzden bizimle geleceğini umuyordum..." Bana muzip bir bakıyor ve itiraz etmek için ağzımı açtığımda sözümü kesiyor. "Hayır demeden önce, Rob Amca'nın da orada olacağını biliyorum ama burası büyük bir ev. Tüm zamanını benimle ve babamla geçireceksin, biz de gölde kendi işimize bakabiliriz. Yani bir iki akşam yemeği dışında onu görmene bile gerek kalmayacak. Ayrıca, bu yaz ne kadar muhteşem görüldüğünü gördüğünde yüreği ağzına gelecek."

"Bu pusuyu tam olarak ne zamandır planlıyordun?" Bu konudaki tüm argümanını düşünme şekline gülüyorum.

"Bir süre. Sadece gerçekten gelmeni istiyorum. Sensiz her şey berbattı ve bu sefer gelmemen için hiçbir neden yok. Sadece ben ve babamla olacaksın."

"Bilmiyorum. Amcanla ilgili herhangi bir kırgınlığım yok ve eminim her şey yolunda gidecektir. Burası büyük bir ev ve ikimiz de kendi işimizi yapabiliriz ama bu hepiniz için gerçekten bir aile meselesi ve ben buna müdahale ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Davetsiz gelmeni istiyorum. Bugün *benim* doğum günüm. Biraz söz hakkım olmalı ve doğum günüm için Trix takımları ve kek istiyorum." Lizzy alt dudağını yuvarlar ve tüm suçluluk duygusunu yüzüne yansıtan bir ifade takınır.

"Bunu düşüneceğim ve babanın ne diyeceğini görmemiz gerekecek."

"Onunla çoktan konuştum. Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor." Parlak bir şekilde sırtıyor.

Kapı zilin çaldığını duyduğumda bu önermeyi sorgulamaya başlıyorum ve kaşlarımı çatarak cevap almak için Lizzy'ye bakıyorum. Kim olabileceğini bilmiyormuş gibi omuz silkiyor ve ben de ellerimi silip kapıya doğru ilerliyorum.

Küçük pencereden dışarı baktığımda, babamın kameraları kurması ve mülkü izlemesi için tuttuğu şirketten güvenlik üniforması giymiş bir adam görüyorum. Babamın sözüne sadık kalarak, Ohio'ya ayak bastığımız anda hazırıldılar ve geçen hafta boyunca her şeyi babamın güvenlik ekibinin belirlediği özelliklere göre özenle bir araya getirdiler.

"Merhaba. Hâlâ iş var mı?" Kapının kilidini açmadan önce soruyorum; her zamankinden daha temkinliyim.

"Merhaba." Adam bana sıcak bir gülümseme sunuyor ve mavi gözleri bu selamla ışıltıyor. "Beatrix, beni hatırladın mı bilmiyorum. Ben James Sharp. Seattle'da babanla birlikte çalışmışım. Senin için her şeyi ayarlamaları için ekibimi tuttu ve ben de şahsen gelip her şeyin doğru yapıldığından emin olmak için her şeye son bir kez göz atmak istedim."

Başımı eğip bir süre yüzünü inceledikten sonra tanıdım. Yıllar önce babamın güvenlik ekibinin bir parçasıydı. Her zaman komikti ve iyilerden biriydi. Babamın siyasi bağlantılarının derslerimin nasıl gittiğini ya da hangi üniversitelere başvurduğumu sormasına daha fazla dayanamadığımda, bir iki etkinlikten kaçıp nefes almama yardım etmişti.

"Evet!" Gülümsüyorum. "Seni hatırlıyorum. Uzun zaman oldu. Bu kadar soğuk davrandığım için özür dilerim. Sadece şu anda bazı konularda daha dikkatli olmaya çalışıyorum," diye açıklıyorum kapının kilidini açıp onu içeri alırken.

"Kesinlikle. Babanızın telefonda söylediklerine bakılırsa, çok dikkatli olmanız gerekmiyor. Ekibim ve ben her konuda yardımcı olabileceğimiz için mutluyum."

"Çok minnettarız. Her şeyi kontrol edebilirsiniz. Her şeyin nerede olduğunu bildiğinizi varsayıyorum."

"Evet. Burada bir harita ve bazı notlar var." Telefonunu kaldırıyor.

"Şu anda yemek hazırlıyorum ama lütfen gitmeden önce bana haber verin."

"Kulağa mükemmel geliyor. Teşekkür ederim ve böldüğüm için tekrar özür dilerim." Tekrar özür diliyor ve kameraları ve güvenlik alarmini kontrol etmek için koridora çıkmadan önce iyi olduğunu bildirmek için başımı sallıyorum.

Mutfağa döndüğümde Lizzy sebze hazırlıklarının bir kısmını tamamlamış ve ihtiyacımız olan baharatların çoğunu dolaptan çıkarmıştı bile. Onun yanındaki yerimi alıp sonraki adımlar üzerinde çalışmaya başlıyorum.

"Ee?" diye soruyor beklentiyle, sorusu beni önceki konuşmamıza döndürüyor.

"Bu konuyu babanla konuşacağım. Herhangi bir söz veremem ama hiç değilse yanınızda götürebileceğiniz bir parti kek hazırlayabilirim."

"Tamam. Ama seni orada istiyorum." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum.

"Göreceğiz," diyorum ve James tarafından tekrar bölünene kadar taco hazırlamaya devam ediyoruz.

"Selam," diye selamlıyorum onu mutfağın kenarında dururken.

"Her şey tamam. Her şey hazır ve çalışır durumda ve harika görünüyor."

"Teşekkür ederim. Her şeyi kontrol ettiğiniz için minnettarım. Babam ve kardeşimin rahatlayacağını biliyorum."

"Evin erkeği de sanırım?" James'in kaşları soruyla çatılır.

"Evet. O da."

"Cooper harika biri. Son zamanlarda stadyumla birlikte bazı ofislerini ve teknik ekipmanlarını her ihtimale karşı sağlamlaştırmalarına yardımcı olmak için bazı çalışmalar yaptık. Bu çağda asla bilemezsiniz. Ama hazır olmaları için oyuncularla birkaç antrenman yaptık."

"Oh, bunu bilmiyordum. Bu iyi bir şey. Dünya ne kadar da küçük."

"Evet, öyle. Konu açılmışken..." Elini cebine atıyor ve bir kartvizit çıkarıyor. "İşte bilgilerim. Kişisel numaram da burada. Gece ya da gündüz bir şeye ihtiyacın olursa beni ara ya da mesaj at. Baban için çalışmayı seviyordum ve siz bu işi hallederken sizinle ilgilenildiğinden emin olmak istiyorum. Herhangi bir şey olursa, bana ulaşmanız yeterli."

"Teşekkür ederim." Ellerimi silip kartı ondan alıyorum ve koridorda onu takip ederek ön kapıya doğru yürüyoruz. "Eğer bir şey çıkarsa, kesinlikle irtibatta olacağım. Aramızda kalsın, bence bu nispeten önemsiz bir şey için aşırı bir tepki. Ama sanırım zararı olmaz."

"Ekstra tedbirli olmaktan asla zarar gelmez." Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "İçinizi biraz daha rahatlatabildiğimize sevindim. Dediğim gibi, ne zaman isterseniz. İyi geceler!"

"Sen de!" Vedalaşıyoruz ve ben mutfığa geri dönüyorum. Bunu hayatımdaki hiçbir erkeğe itiraf etmedim ama içten içe beni bu kadar koruyacak kadar önemsedikleri için minnettarım. Cooper da dahil olmak üzere beni kollayan bu kadar çok insan olduğu için şanslı olduğumu biliyorum.

Cooper

LIZZY'YE TEŞEKKÜRLER Trix'e her saat başı yalvarıyor.

Geçen hafta, Trix yaz aile gezisi için bizimle göl evine gelmeyi kabul etti. Rob'u göreceği için pek heyecanlı olmadığını söyleyebilirim. Oradayken ona nasıl davranacağı konusunda endişelenmek zorunda kalacağım için heyecanlı değilim, ayrıca herkesin iyiliği için sadece arkadaşmışız gibi davranmak zorunda kalmanın işleri zorlaştıracığından bahsetmiyorum bile. Gerçi Lizzy'nin yaz kampından eve dönmesi ve annesinde olmadığı her gece ayrı odalarımıza çekilmek zorunda kalmamızla bolca pratik yaptık.

Geceleri yanımda kıvrılıp yatmaması ya da antrenmandan eve döndüğümde arkasından yaklaşıp boynundan aşağı öpücükler konduramamak işkence gibi. Ama onu ve Lizzy'yi video oyunları oynarken izlemek ve haftada birkaç gece ikisini de havuza sürüklemek eğlenceliydi. Kahretsin, üçümüzle market alışverişi yapmak bile bir macera oldu. Bu yüzden koşullar konusunda temkinli olsam da, yine de geleceği için heyecanlıyım.

Oraya gittiğimiz ilk gece Rob ve kız arkadaşı geldiğinde pişmanlık duymaya başladım.

Kapıdan içeri girdiğinde Rob'un gözleri Trix'e takılır. Gözlerinde bir panik parıltısı belirliyor, sonra bu panik sakin görünmeye çalışarak siliniyor. Sonra uzaktan gelen çocuk seslerini duyuyorum. Bir şey söyleyemiyorum.

Seslere bakılırsa gülüyorlar ya da kavga ediyorlar ama bir an sonra arkasından kapıdan içeri yuvarlanıyorlar. Mutfaktan geçmelerini, koridorda koşup zıplayarak oturma odasına girmelerini izliyorum. Trix'in buraya nasıl sığıdıklarını hesaplamaya çalıştığını söyleyebilirim ve anneleri, kız arkadaşı içeri girdiğinde çabucak cevaplanıyor.

"Bailey! Heather! Kesin şunu ve ayakkabılarınızı çıkarın!" diye bağırır ve dururlar, içlerinden biri emri yerine getirmeden önce ona surat asar. Sonra Rob'a dönüyor. "Bebeğim, çantalarını getirdin mi? Arkada göremedim."

"Evet, işte burada." Omzunda asılı duran spor çantasını okşuyor ve Trix'in onun yeni kız arkadaşı olduğu ve çocuklarına bakıcılık yaptığı sonucuna varmasını gerçek zamanlı olarak izliyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve bardağını dudaklarına götürüyor, yüzünü düzeltmek için elinden geleni yapıyormuş gibi görünüyor.

Annem ve babam kargaşayı duyuyor ve odaya girip bize katılıyorlar. Çocukları ve Rob'un kız arkadaşı Carly'yi selamlamakla meşguller. Trix donmuş görünüyor ve keşke şu anda kolumu ona dolayabilsem ve benim olduğunu iddia edebilsem çünkü Rob'un onu izlediğini ve Carly'nin onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu anlamaya çalıştığını görebiliyorum. Odadaki gerilim sürekli artıyor.

Carly sonunda merak etmekten vazgeçer ve elini uzatır.

"Merhaba! Ben Carly. Rob'un kız arkadaşayım. Cooper'la mı geldin?" Trix'e dönmeden önce bana bir sırıtış attı. O daha cevap vermeden Rob araya girdi.

"Evet. Bu Beatrix. Bir aile dostumuz." Rob'un gözleri Trix'inkilerle buluşuyor ve onun gözlerini ustalıkla kaçırıp gülümsemesini Carly'ye çevirdiğini görebiliyorum. Onu bu karmaşanın içine ben sürükledim ve şimdi bunu onu küçümsemek için kullanacak.

Siktir et. Trix'i kovdurmayacağım için tüm planlarımız suya düştü.

"Artık gerçekten çıkıyoruz." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı.

Trix'in gözleri benimkilere kayıyor ve Lizzy'nin yüzüne anlayışlı bir sırıtış yayılmadan önce bir anlığına şaşkın baktığını görüyorum. Ben de sırıtıyorum ve burnumu kırıştırarak ne yaptığımı bildiğini söylüyorum. Annemle babam bize bir bakış atıyor ve annemin kaşları soru sorar gibi kalkıyor ama ben parlak bir gülümseme gösterince düşüyor.

Öte yandan Trix'in iyileşme süreci daha zor. Rob'un gözleri sertçe üzerime dikiliyor ama onlarla buluşmayı reddediyorum. Onun bakışlarını izlemek için onu görmezden geliyorum.

telaşlanır ve Carly'ye tekrar bakarken kendi gülümsemesiyle toparlanır. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Trix Carly'nin elini tutar ve sıkar.

"Cooper kız arkadaşını getirdiği için çok heyecanlıyım. Çok eğleneceğiz!" Carly'nin boştaki eli heyecanla havada sallanıyor ve parmağındaki yüzük ışıktaki parlıyor. Annemin kaçırmadığı türden kör edici bir ışık. Birdenbire Trix ve ben artık odadaki en ilginç şey olmaktan çıktık.

"Bize söyleyeceğin bir şey mi var?" diye soruyor annem Carly'ye ve o da hemen suçlu bir ifadeyle ellerini geri çekip Rob'a bakıyor.

"Sana yemekte söylemeyi planlamıştık." Rob çok garip görünüyor. Ayaklarının üzerinde kayıyor ve kaşları çatılıyor. Bu gelişme onları pek heyecanlandırmayacaktır ama ellerinden gelse bunu belli etmeyeceklerdir de.

"Arabadan inmeden önce çıkarmayı unuttum. Çocuklar arabaya binmek için çok heyecanlıydı ve benim de dikkatim dağıldı. Özür dilerim" diyen Carly, odadaki herkes kadar Rob'dan da özür diliyor. Rob'un bunu saklamasını istemesi ilginç.

"Özür dileme." Annem her zamanki içsel sakinliğine kavuşuyor. "Ama yüzüğü görmem gerek. Muhteşem görünüyor." Elini uzatıp Carly'ninkini kendi elinin içine aldı.

Trix geriye doğru bir adım atıyor ve sonra bana doğru birkaç adım daha atıyor. Yüzü sakın, dingin bir gülümsemeyle dolu ve elleri sanki gördüğü en güzel şeye tanıklık ediyormuş gibi kenetlenmiş. Ama gözlerinden bunun onu öldürdüğünü görebiliyorum. Annemi severdi ve ikisi birlikte tatillerde ve yaz aylarında mutfakta çok zaman geçirirlerdi. Annem Trix'e bir gün büyükannesinin alyansını alacağını söylerdi ve ona sahip olmak için sabırsızlanırdı. Bu yüzden, artık evliliği ya da erkeği istemiyor olsa bile, bunun bir yumruk gibi hissettirdiğini tahmin edebiliyorum.

Uzanıp elini tutuyorum ve burada olduğumu bilsin diye sıkıyorum. En azından ona yönelik küçük sözlü patlamam onun için bu kadarını yapabileceğim anlamına geliyordu.

"Bize söylemediğine inanamıyorum!" Annem Rob'a uyarıcı bir bakış atıyor, o da utangaç bir ifadeyle bakıyor.

"Gerisini onlara anlatalım mı?" Carly ona sırtıyor.

"Uh..." Rob'un gözleri Trix'e takılıyor ve ardından Carly'ye bakıp gülümsemeden önce hızlıca yere çarpıyor. "Elbette. Neden olmasın?"

İçimden bir ses, nedenini bilmesem de, bundan sonra olacakların Trix'in canını yakacağını söylüyor.

"Hamileyiz!" Carly parlak bir şekilde duyurdu.

Annem sevinçten çığlık atıyor ve babam bile küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyor, annem Carly'yi sıkıca kucaklarken Rob'un sırtını sıvazlıyor. Bu arada Lizzy kusacakmış gibi görünüyor. Ona yüzünü düzeltmesini söyleyen bir bakış attım. Kısa bir süre dilini bana doğru uzattıktan sonra bunu yapıyor.

Ama sonra Trix'in elinin tekrar benimkini sıktığını hissediyorum ve ona baktığımda hala gülümsüyor. Gözlerinde oluşan yaşlar hariç huzurun resmi ve şimdi karnımda bir yumruk hissediyorum. Bir an sonra gözlerini kırptırıyor, gözlerindeki hüznü temizliyor ve dönüp bana gülümsüyor.

"Ben sadece... Arabada bir şey unuttum. Gidip getireyim. Aile arasında bir an olduğu için muhtemelen iyi bir zaman." Beni tekrar sıkıyor ve sonra mutfak tezgâhının etrafından dolanıp kapıya doğru süzülüyor.

Trix'in peşinden gitmeden önce kardeşimi ve müstakbel anne ve gelini tebrik ederek durum tespiti yapıyorum, Lizzy takip etmeye başladığında ona kalmasını işaret ediyorum. Lizzy bunun göstermelik olduğunu düşünüyor ama Trix'in hâlâ Rob'a takılı olduğunu öğrenirsem ikimiz de örtbas edilmesi zor bir şekilde perişan olacağız. Ve Lizzy'nin ikimiz için de üzülmesini istemiyorum.

Ona yetiştiğimde dışarıda, kamyonetimi geçmiş ve göle inen tepenin yarısında, kardeşimle küçükken tırmandığımız eski ağaçlardan birine yaslanmıştı. Yavaşça yürüyorum, sorduğum düşünceli sorular olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Kendime, şu anda aramızda bir şey bile, önce onunla koca bir hayatı olduğunu hatırlatıyorum.

"Trix?" Yanına yaklaşp omzuna hafifçe dokunarak adını usulca söylüyorum ama yine de irkiliyor.

Bana bakmak için döndüğünde yanaklarından süzülen yaşları göz kırparak uzaklaştırıyor.

"Selam Coop." Onları fırçaladı ve gülümsemeye zorladı.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim. Bu sadece... çok fazlaydı. Özür dilerim. Bu çok saçma." Gözünün kenarındaki son bir damla yaşı siler ve ellerini elbisesine siler.

"İyi olmamak sorun değil, Trix. Ben de bunu beklemiyordum. Bu bir şoktu ve onunla çıkmamıştım bile." Onun için kendimi gülümsemeye zorlamaya çalışıyorum.

Sake.

Ayaklarının üzerinde kayıyor ve göle bakıyor.

"Muhtemelen buraya sizinle gelmemeliydim. Sadece Lizzy'yi hayal kırıklığına uğratmak istemedim ve her zaman sizin etrafınızda olmaya çok alıştım. Bunun ne kadar tuhaf olacağını düşünmemiştim. Yani, düşündüm... ama kısa bir düşünceydi ve sonra ne olacak ki dedim, anlıyor musun? Ama garip. Kesinlikle garipleşti. Ailen muhtemelen oğullarından biriyle çıktığım ve şimdi diğerinin peşinde olduğum için neler olduğunu merak ediyordur. Ve Lizzy. Aman Tanrım!" Elini ağzına kapattı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Lizzy bunu neden yaptığını biliyor." "Neden yaptın?"

"Seni bu aile için önemli olmayan sıradan biriymişsin gibi reddetmesine izin vermeyeceğim. Seni bu ailede istememiş olması, geri kalanımızın seni özlemediği anlamına gelmez."

"Çok tatlısın Coop. Yanımda senin gibi biri olduğu için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum." Gözleri yumuşuyor ve gözyaşları geri dönmekle tehdit ediyor.

"Sen de bir köşede olmak için oldukça harikasın." Kollarımı omuzlarına doladım ve onu kucakladım.

"Görünüşe göre ağlamadan duramıyorum." Bana gülümsüyor, kıpırdanırken gülüyor, yanaklarından aşağı yuvarlanan ve iz bırakan bir dizi gözyaşını daha kırıştırıyor.

"Elimden gelse onları öperdim ama artık bunun bir anlamı var mı bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda kardeşim için oldukça üzgün görünüyorsun. Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum; sadece... bunun beni nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyorum."

"Tanrım, Coop... hayır. Öyle bir şey değil. Hiç de değil." Başını şiddetle sallıyor ve elimi tutup sıkıyor. "Rob'u özlemiyorum. Carly iyi birine benziyor. Ben sadece... kim olduğum hakkında yalan söylemesi ve sonra başka pek çok şey hakkında yalan söylediğini öğrenmem. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim."

"Başka ne hakkında yalan söyledi?"

Derin bir nefes alıyor ve tekrar bana bakmadan önce bir süre daha suya bakıyor.

"Çocuk sahibi olamıyorum. Geçen yılın başlarına kadar bundan emin değildim ve sonra bunu doğruladılar. Üzülmüştüm ama toparlandım. Bu işi yürütmenin bir yolunu bulabileceğimizi düşündüm. Belki evlat edinir ya da evlatlık veririz. Ama Rob istemediği konusunda ısrarcıydı. Başka bir adamın çocuklarını büyütmek istemediğini söyledi. Evlat edinmekle ilgilenmiyordu. Bu onun için zor bir durumdu. Eğer seçim buysa çocuk sahibi olmamayı tercih edeceğini ve çocuk isteyip istemediğinden emin olmadığını söyledi.

"Kapıyı öylece kapatmaya hazır değildim. En azından evlat edinmeyi düşünmesini istedim. Belki birkaç ders alır ve araştırma yapardı ama o çok sinirlendi. Yani, biliyorsun, sürekli gidip geliyorduk. Sayamayacağım kadar çok kez Xander'ın yanına gittim, özellikle de takımı kötü durumdayken. Ama o tartışma... Bizi bitirdi. Nişan yüzükleri ve gelecek hakkında konuşuyorduk ve sonra bana benimle evlenemeyeceğini söyledi."

"Ve şimdi ailemin göl evinde iki üvey çocuğuyla birlikte ve bir tanesi de yolda."

"Hayatını değiştirecek böyle bir fikrini değiştirmek için oldukça kısa bir zaman dilimi," diyor usulca, omuzları düşüyor. "Yani çocuk istemediği tek kişi bendim. Sanırım kötü bir anne olacağımı düşündü."

"Trix. Hayatta olmaz. Seni Lizzy'yle yeterince gördüm ve senden harika bir anne olacağını biliyorum. Bunun kafana böyle girmesine izin verme."

"Ben sadece... utanıyorum." İç geçiriyor ve gözlerini uzaklara dikeyyor. "Ailenin ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Tüm bunlar ne kadar garip. Beni burada istemediği çok açık ve şimdi de çıktığımız yalanını sürdürmek zorundayız."

"Tamamen yalan değil. Bazı randevularımız oldu." Ona gülümsüyorum ve yüzüne dökülen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Panayıra gittik. Biraz yıldızlara baktık. Ormanda kesinlikle harika bir yemek yediğim bir pinik vardı." En azından gülümsemesini sağlayabileceğimi umuyorum.

"Aman Tanrım." Yanakları kızarıyor ve kendine rağmen gülerek başını sallıyor. "Bence bunu ailene söylememeliyiz."

"Evet." Tekrar sırtımadan önce biraz yüzümü buruşturuyorum. "Belki bunu atlarız ama onlara diğerlerini anlatmaktan mutluluk duyarım. Rob'a bu yaz ne kadar eğlendiğimizi anlatmaktan mutluluk duyarım."

"Sen kötüsün." Bunu bir suçlama gibi söylüyor ama gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki bakış kalbimin göğsümde takla atmasına neden oluyor. "Ama ben

seni tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum. Tarihler. Bu yaz. Orada yaptıkların. Her şey için. Umarım bunu biliyorsundur."

"Seninle geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum."

"Ben de öyle. Sen iyi birisin, Coop." Yüzümü inceliyor ve ben de onu usulca öpmeden önce parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

"İyi olan sensin. Buraya geldiğin ve Lizzy'nin iyiliği için tüm bunlara katlandığın için teşekkür ederim. Gelmen için sana baskı yaptığını biliyorum ve tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Onun için burada olmak istedim ve dürüst olmak gerekirse, ben-" cümlesinin ortasında durdu ve bana tekrar baktı ve sonra başını salladı.

"Dürüst olmak gerekirse, ne?" Ben soruyorum.

"Küçük rutinize alıştım sanırım. Sanırım seni özlerdim. Bu muhtemelen aptalca geliyor." Hafifçe yere eğildi ve ben de kalbimin karşılık olarak tekmelendiğini hissettim.

"Kulağa aptalca gelmiyor. Ben de seni özlerdim. Dürüst olmak gerekirse, çocuğumun kolunu bükmesine içten içe sevindim."

"Ben de öyle. Çıktığımızı herkese söylemene de sevindim, böylece seni hâlâ öpebiliyorum." Beni tekrar öpmek için parmak uçlarında yükseliyor, ben de kollarımı ona doluyorum ama gözleri aniden farkındalıkla parlıyor. "Kahretsin. Lizzy ne olacak?"

"Bunu ona daha sonra açıklayacağım. Sanırım benim ondan ve Billy'den şüphelendiğim kadar o da benden ve senden şüpheleniyor, bu yüzden yakında bir sorgulamaya maruz kalabilirim."

"Size imrendiğimi söyleyemem."

Onu bir kez daha öpüyorum ve sonra evin kapısına bakarken kapının önünde bir figürün hareket ettiğini görüyorum. En azından bazılarının burada ne yaptığımızı görmek için dışarı baktığını tahmin edebiliyorum.

"Sence geri dönmeye hazır mısınız?" Onu bir kez daha öptükten sonra usulca soruyorum.

"Evet, hazırım." Elini benimkine uzatıyor, ben de tutuyorum ve en azından bir süreliğine de olsa her yönden benimmiş gibi davranabileceğim için gülümsüyorum.

Beatrix

Ertesi sabah, mutfakta Lizzy'nin partisi için kekleri hazırlıyordum.

Doğum günü. Cooper ve Rob'un ailesi Lizzy ve diğer çocuklarla birlikte alışveriş yapmak ve akşam yemeği için buraya gelmeden önce şehirdeki en sevdiği yerlerden bazılarına uğramak üzere yola çıktılar. Büyükannesi ve büyükbabası en sevdiği yemeği yapacaklar ve ben de onun için kek yapacağıma söz verdim. Cooper hala yatakta, Rob ve nişanlısı da rahat bir kahvaltı yapıyorlar, ben de fırını önceden ısıtıp krema için tereyağını yumuşatırken kek hamurunu çırpıyorum.

Şimdiden dünden daha iyi hissediyorum, ancak kalbim hala tüm bu ifşaatların ardından tam olarak nasıl hissedeceğimi bir araya getirmeye çalışıyor. Rob'u geri istediğimden ya da artık evlenmekle ilgili hayallerim olduğundan değil. Mesele Rob'un benimle bu konuyu konuşması bile bir yıldan fazla sürmüşken onların bu kadar çabuk nişanlanmış olması. Biz evlenmek istediğimizi söyledikten sonra bile ayak sürümesi. Hiçbir zaman yüzük olmadı ve diğer şeylerin yanı sıra bu konudaki tartışmalar ayrılmamıza ve sonra birden fazla kez işleri onarmamıza neden oldu.

Benden emin olmayan bir adam için çok fazla zaman harcadım. Nihayetinde beni istemeyen bir adam için ve bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Daha fazlasını umarak beklediğim için. Asla elde edemeyeceğim bir şey.

Özellikle de emin olduğunda birine ne kadar kolay bağlanabildiğini gördüğümde. Bu durum, hayatta ne istediğimiz arasındaki farktan ziyade sorunun bir parçası olup olmadığını ve aynı sorunların gelecekteki ilişkilerde de peşimi bırakıp bırakmayacağını merak etmeme neden oluyor.

"Bea?" Rob'un sesi beni konuşmamın ortasında durduruyor ve tüm bunları düşünürken gerçekten ağlamamayı başardığım için şükrediyorum çünkü isteyeceğim son şey onun için gözyaşı döktüğümü düşünmesi.

"Evet mi?" Onu duyduğumu belli etmek için omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

Birkaç dakika önce suya inen arka kapının açılıp kapandığını duydum ve Carly ile birlikte dışarı çıkmış olabileceklerini düşündüm.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?"

Hay sikeyim. Konuşmak istemiyorum ama huysuz da görünmek istemiyorum.

"Elbette." Mikseri durduruyorum ve ona dönerken ellerimi önlüğüme siliyorum.

"Dün gece için özür dilerim. Biraz spontane oldu. Çok heyecanlıydı. Sizi burada gördüğümde ilk olarak sizi uyarmayı umuyordum."

"Bana bir uyarı borçlu değilsin. Bir süredir görüşüyoruz."

"Biliyorum ama... senin burada olman garip. Cooper'ın seni getireceğini bilmiyordum."

"Evet. Sizi uyarmadığı için üzgünüm. Bizim için yoğun bir dönemdi. Lizzy doğum günü için gelmemi istediğinde bunun ne kadar garip olabileceğini düşünmemiştim. Sadece onunla tekrar göl evinde olmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Oh. Lizzy." Yumuşakça gülümsüyor ve sonra gülümsemesi kayboluyor. "Evet, seni seviyor. Garipleştirdiğini kastetmedim, sadece her şeyi verdiğini söyledim. Umarım iyisindir." Endişesi sinirlerimi bozuyor çünkü daha çok yüzeyin altında benim açımdan herhangi bir kıskançlık olup olmadığını araştırıyormuş gibi hissettiriyor.

"yok, Rob. Gerçekten. İkiniz adına da mutluyum."

"Teşekkürler..." Gözlerini yere dikeyor ve ben başka bir şeyin gelmekte olduğunu hissediyorum. "Bizi bilmiyor. Birlikte olduğumuzu ve bunu açıklamak istemiyorum. Seni Cooper'ın kız arkadaşı olarak görüyor ve buna inanması benim için sorun değil. Şu anda mutlu olduğu ve Lizzy'nin doğum günü olduğu için herhangi bir drama istemiyorum, bu yüzden açıklamak istemiyorum. Sence bu aramızda kalabilir mi?"

Göz kırpyorum. Hayatımın birkaç yılını kendime sakladım. Sanırım bu mümkün ama sürekli hatırlamak biraz zor. Özellikle de etrafım beni sadece daha önce birlikte olduğumuz için tanıyan insanlarla çevriliyken.

"Ailemle bu konuyu çoktan konuştum. Hepimiz huzuru korumak için bu konuyu açmamanın mantıklı olduğu konusunda hemfikiriz. Lizzy için." Rob sanki beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi ekliyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Zaten neden gündeme gelsin ki?"

Yani, nişanlısına eski kız arkadaşı olduğumu ve bunun yaratacağı tüm ekstra gariplikleri açıklamak için can atmıyorum. Ama bu istekte aynı anda hem kesen hem de rahatsız eden bir şeyler var. Sadece tartışmak istememe yetecek kadar değil.

"Gerçekten mi?" Rob bir süre sonra

sorar. "Gerçekten ne miyim?"

"Kardeşimle ilgili."

"Yaz boyunca Kaos için çalışırken onunla kalıyorum.

Biz her zaman dost olduk."

"Cooper pek çok insanla *arkadaş*."

Bunu söylerken sesindeki tonu özlemiyorum.

"Bunu tartışmamızın uygun olduğunu sanmıyorum." Bunun gidişatından giderek daha fazla rahatsızlık duymaya başlıyorum. Cooper'la aramızdaki şey Carly'yle aramızdaki şey olmayabilir ama yine de kendimi korumacı hissediyorum. İsteyeceğim son şey onunla bunun ayrıntılarını tartışmak.

Rob tam olarak okuyamadığım bir surat ifadesi takınıyor ama bir an sonra düzeliyor ve önümdeki kâseye bakıyor.

"Cupcake mi?"

"Evet." Konuyu değiştirdiğim için mutluyum. Gidip Carly'yi bulsa ve beni yalnız bıraksa daha da iyi olacak.

"Sen her zaman en iyisini yapardın." Sormadan parmağını hamura daldırıp biraz alıyor ve tadına bakarken sırtıyor. "Daha sonra bir tane yemek için sabırsızlanıyorum. Carly ile göle gideceğiz. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Odadan çıkarken arkasından ters ters baktım. Ayrıldığımız için üzgün olsam bile, bundan sonra üzülmezdim. Rob'un beni sonsuza kadar rahatsız eden en küçük şeyleri yapma şekli var. Kirli ellerini hamuruma sokması gibi. Çöpe atıyorum ve baştan başlamak için malzemeleri almaya gidiyorum, lavabodaki ölçü kaplarını temizliyorum ve yumurtaları tekrar çıkarıyorum.

Bunu yaparken kendi kendime mırıldanıyorum, onunla çıkacak kadar aptal olduğum ya da hayatımın herhangi bir kısmını onun için harcadığım gerçeğine lanet ediyorum. Hâlâ canımı acıtan kısım da bu. Hayatımda daha iyi şeyler yapmak için o yılları geri alamamam. Şu anda bir yaza sığdırmaya çalıştığım maceralardan bazılarını yaşamak için.

Kekleri fırına koyup zamanlayıcıyı beklemeye başladığımda, buraya neden geldiğimi merak ediyorum. Bu Rawlings ailesinin zamanı ve ben bir Rawlings değilim. Her ne kadar Lizzy ile kutlama yapmak istesem ve Cooper'ın etrafında olmayı sevsem de, ben bir davetsiz misafirim. Araya giren ve şimdi de Rob'un nişanlısına gerçeği söylememesinin suç ortağım. Düşündükçe beni daha da rahatsız eden bir şey bu. Bu durum tam da bu yüzden asla başka bir şey olamaz ve muhtemelen daha erken ayrılmam için iyi bir neden. Muhtemelen bu gece bir uçak bulabilirim. Lizzy'ye keklerini ve hediyesini verir, sonra da eve gitmek üzere yola çıkarım. İşe geri döneceğim.

Kekler için zamanlayıcı çaldığında, bu fikre karar verdim. Tek yapmam gereken detaylar üzerinde çalışmak. Kekleri fırından çıkarıp rafa koyuyorum, tam o sırada döşeme tahtaları boyunca ilerleyen çıplak ayakların sesini duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda yarı uyanık Cooper'ın mutfığa doğru ilerlediğini görüyorum. Tembel bir esnemenin ardından yaptığım dağınıklığı incelerken tatlı bir sırtışla karşılaşıyorum.

"Temizleyeceğim." Söz veriyorum.

"Ben de yardım edeceğim," diye cevap veriyor ve keklerle bakarken yanağımın kenarını öpüyor. "Günaydın, Trix."

"Günaydın." Karşılığında bir gülümseme sunuyorum ama ne kadar iyi görüldüğü, beni ne kadar iyi hissettirdiği dikkatimi dağıtıyor. Onun etrafımda olmasına ne kadar bağlandım. Bu muhtemelen kalbime dikkat etmem gerektiğinin bir başka işareti.

"Bu kadar erken saatte mutfakta ne işin var? Senin de tatilde olman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Buzlu kahve almak için buzdolabını açarken başını sallıyor.

"Ben de seninle bu konuyu konuşacaktım. Sanırım Cincy'ye geri döneceğim."

"Ne?" Aniden dönüyor, soğuk demleme kabı hâlâ elinde. "Sanırım Madison'ın yardımına ihtiyacı var ve her şeyden sonra hâlâ Burada biraz garip, biliyor musun?"

Kahveyi tezgâhın üzerine koyar ve kaşları kırışır.

"Sana bir şey söyledi mi? Söylediyse..." Cooper'ın gözleri soruyla birlikte sertleşir.

"Hayır. Yani, evet mi? mı? Dün gece için özür diledi ama Carly'ye eskiden çıktığımızı söylemememi istedi."

"Senden yalan söylemeni mi istedi?"

"Bir ihmal yalanı, evet."

"Bu çok . ."

"Evet, ama aynı zamanda bir drama kaynağı olmak da istemiyorum."

"Drama sen değilsin. O dram. Nişanlı olduğunu kimseye söylememesinden hamileliğine kadar. Bu herkesten saklamak için çok fazla."

"Belki de herkese şahsen söylemek istemiştir. Eski kız arkadaşının burada olacağını bilmiyordu."

"Bazen kendi iyiliğin için fazla iyi oluyorsun, Trix."

"Sadece sorun yaratmak istemiyorum. Özellikle de ailen için. Bence onlar da her konuda garip hissediyorlar ve dün gece belli ki rahatsız olmuşlardı. Rob'un burada olduğum için mutlu olduğundan şüpheliyim ve nişanlısı bilseydi, mutlu olmayacağını biliyorum. Bu seni ve Lizzy'yi ortada bırakıyor ve bugün onun doğum günü. Sanırım kekleri bitireceğim, ona mutlu yıllar diyeceğim ve uçağa yetişeceğim."

"Lizzy seni burada istiyor, ben de öyle."

"Biliyorum ama doğum gününü mahvetmek istemiyorum. Ya biri ağzından kaçırırsa ve Carly öğrenirse? Burada değilsem benden bahsetmek için bir neden yok. Öğleden sonra döndüğünde ona hediyesini ve keklerini veririm, sonra da havaalanına giderim."

"Burada olmak istemiyorsan, seni kalman için zorlamayacağım. Mutsuz olmanı ya da kendini garip hissetmeni istemiyorum."

"Bu senin için de garip."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Ona anlamlı bir bakış attım.

"Beni sikmeyi daha çok sevdiğin için mi?" diye açık açık soruyor ve evde kimsenin olmadığını bildiğim halde gözlerim kapıya kayıyor.

"Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın? Ona söyleyeceğim. Keşke sorsa. Ona söylemeyi çok isterdim." "Zaten bizi sordu."

"Ne dedin sen?"

"Ayrıntılardan kaçtım ve sadece seninle kalmama izin verdiğini ve seninle her zaman dost olduğumuzu bildiğini söyledim."

"Ayrıntıları bilmesini istemiyorsun o zaman?" Cooper bu fikri sevmemiş gibi görünüyor.

"Ailen torun sahibi olacaklarını yeni öğrenmişken ve bir düğün planlarken herhangi bir drama neden olmak istemiyorum. Bu bir aile tatili ve ben buraya ait değilim." Rob'un bilmesi umurumda değil.

Dürüst olmak gerekirse, Cooper'a katılıyor olabilirim. Rob öfkesine yenik düşerse bunun sonuçlarını görmek istemiyorum.

"Siktir et onu. Sen benim ve Lizzy'nin ailesisin. Sen buraya aitsin."

"Sorun değil Coop. Sadece burada çok şey oluyor ve Lizzy'nin doğum gününü mahvedecek bir şey olmasını istemiyorum."

"Ben de onun doğum gününü mahvetmek istemiyorum. Sen gidiyorsun... O bunu istemez. Birkaç günlüğüne her konuda yetişkin gibi davranabiliriz. Kaçıp gitme." Cooper ısrarcı bir ses tonuyla konuşur.

"Kaçmayacağım."

"Nişan ve bebek için üzölmeye hakkın var, Trix." "Ne?" Kısa bir süre duruyorum ve ona bakıyorum. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun? ne hakkında? O ve ben uzun zamandır birlikteyiz."

"Ama çok uzun süredir birlikte değiller. Sana yaşattığı onca şeyden sonra. Dün gece bana anlattıklarından ve onları öyle gördükten sonra. Kimse seni üzgün olduğun için yargılayamaz. En azından ben."

"Rob konusunda üzgün değilim. Orada bir pişmanlığım yok. Bir anlam ifade etmiyordu. Eğer şimdi mutluydu ve daha önce olmadığı şeyler için hazırsa, ne mutlu onlara. Ben onlar adına mutluyum. Keşke onun için harcadığım zamanı geri alabilseydim. İkimizi yürötmeye çalışarak, asla yürümeyecekken uzlaşmaya çalışarak harcadığım zamanı. Ciddi biriyle çıkmamakla akıllılık ediyorsun. Eğer gerçekten istediğini düşünüyorsan, zamanını kime harcadığına dikkat et." Cooper'ın benim hâlâ Rob'un özlemine çektiğime dair düşöncelerini yok etmek istiyorum çünkü şu anda bir şeyler isteyebileceğimi hayal bile edemeyeceğim tek erkek karşımda duran adam. Sadece sahip olduğumuzdan daha fazlasını istemeyebileceğinden endişeleniyorum.

"İkinizin birlikte olması bir hata olabilir ama onunla geçirdiğin zamanın boşa gittiğini düşünmüyorum. Onunla birlikte olmasaydın sen hayatımda olmazdın. Ve sana yaptıklarından nefret ediyorum, kendinden şüphe etmeni sağlamasından, seni ağlatmasından. Ama seni tanıdığım için mi? Lizzy çoğu zaman bu kadar utangaçken bu kadar sevdiği birini bulabildiği için mi? Bunun için çok minnettarım. Eminim bu beni bencil bir piç yapar çünkü ben sadece iyi kısımları aldım ve sen kötü kısımlarda acı çekmek zorunda kaldın. Bunun için üzgünüm ama gerçek bu."

Gözlerim yaşıyor ve kalbim onun itirafıyla yerinden fırlıyor. Göğsümde umut çiçekleri açıyor ve onu beslemeli miyim yoksa ezmeli miyim bilmiyorum.

"Sen ve Lizzy için de minnettarım. O kısım hiç de boşa gitmedi. Tüm bunların da yakında sona ereceğini biliyorum ve bu yolculuk

ait olmadığım bir hayata açılan bir pencere gibi. Ait olmadığım halde bu ailenin bir parçasıymışım gibi davranıyorum."

"Ne olursa olsun, sen her zaman bu ailenin bir parçasısın, Trix. Ailem sana tapıyor. Rob kimi seçerse seçsin kabul edecekler çünkü o en küçükleri ve yanlış yapamaz. Ama seni seviyorlar. İkinizin evlendiğini görmek istediler. Geleceğini duyduklarında çok heyecanlandılar. Kahretsin, bence yeni ilişkisinde yuva yıkıcıyı oynamanı umuyorlardı. Dün gece hissettiğin gariplik, onların bu olayı sevmemesinden kaynaklanıyordu, senin burada olmaktan değil. Lizzy'yle aranızda her zaman bir şeyler vardır. Sen ve bana gelince..." Cooper'ın göğsü derin bir nefesle yükseliyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor, orada sadece endişeli ya da gergin olduğunda gördüğüm bir ciddiyet var. "Sen ne zaman bitmesini istersen o zaman biter. Sen izin verdiğin sürece ben varım."

"Un lekeleri ve reçelli eller seni tahrik ettiği için mi?" Parmağında yeni fark ettiğim reçeli giydiğim önlüğe silmeye çalışırken gülüyorum. Garip bir şekilde dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum çünkü benimle böyle konuştuğunda paramparça . Tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğim ve bir şekilde aramızdaki ilişkinin kötü bitmeyeceği bir versiyonunun olması gerektiği.

"Evet, dürüst olmak gerekirse, çünkü bana mutfağında o listeyi çaldığını hatırlatıyor." Bana alaycı bir sırıtış attı.

"Aman Tanrım. Hatırlatma bana."

"Neden olmasın?" Çenemi yukarı kaldırıyor ve beni usulca öpüyor. "Unutabileceğim bir şey değil. Hayatımın en güzel günüydü."

Cooper

Çenesinden aşağıya doğru öpüyorum ve dudaklarım bir an sonra boğazında oluyor. Dokunuşuma verdiği tepki uyuşturucu gibi. Beni ne kadar çok istediğiyle sürükleniyorum. Elim kalçasının iç kısmına doğru kayıyor, hareketle birlikte eteğini yukarı itiyor.

"Coop, yapmamalıyız," diye fısıldıyor ama bacaklarını benim için daha geniş açıyor ve parmak eklemlerimi pamuğun üzerinden üzerine sürdüğümde sırtını dikleştiriyor.

"Sana ihtiyacım var. Sensiz geçirdiğim çok gün oldu. Evde yalnızız, değil mi?" Varsayımında haklı olduğumdan emin olmak için odaya göz gezdiriyorum.

"Evet. Rob ve Carly göle gittiler."

"Güzel." Bu da demek oluyor ki ev bize ait ve onu istediğim gibi kullanabilirim.

"Ama ne kadar süreceğini bilmiyorum," diye uyarıyor onu resim penceresinin yanında duran eski büfeye yaslarken.

"Eminim henüz gezdirmediyse bile gezdiriyordur. Burası sanki kendisininmiş gibi övünmeyi seviyor."

"Hatırlıyorum." Gülüyor ama bu bende o anıyı daha iyi bir anıyla değiştirme isteği uyandırıyor.

"O zaman erken gelirse bu onun hatası olur." Onu belinden kavradım ve büfenin üzerine oturttum.

Yazın yaşadığımız eğlence yerine onunmuşum gibi oynamak bana daha da iyi geliyor. Onun artık benim olduğunu yüzüne vurmak istememem gerektiğini biliyorum ama içimdeki rekabete engel olamıyorum. Özellikle de onu bu evde en son ne zaman duyduğumu hatırladığımda.

"Muhtemelen şu ilişki meselesi üzerinde çalışmalıyız. Kızıma ne kadar bağlı olduğumu bildiklerinden emin olmalıyız. O kadar aşığım ki ona ihtiyacım olduğunda odama bile dönemiyorum."

"Coop." Onunla oynarken keskin bir nefes alıyorum ve o da benim adımları söylüyor. "Gerçekten yapmamalıyız."

"Ama istiyorsun?"

"Hep seni istiyorum." Bu itiraf benim de bir itirafımı ortaya çıkardı. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce onun istediğim kadar ıslak olduğunu onaylar onaylamaz bir tanesine başlıyorum.

"Ben de. Uzun zamandır." Parmaklarımı içine sokup hareket etmeye başladığımda tırnakları omuzlarımı ısıyor.

"Mavi sundress'ten beri mi?" Bana sanki ikimiz de bir şakanın içindeymişiz gibi bakıyor. Ama o henüz şakanın derinliğini bilmiyor.

"Mavi sundress ve o geceden beri."

"O gece mi?" Kaşları soruyla çatıldı

"Geri döndüğümüzde, yemekten, kartlardan ve diğer şeylerden sonra..." Çenesinden hafifçe tutup çenesini yukarı kaldırıyorum ve bir sonraki kısmı ona söylediğim için deli olup olmadığını düşünürken boğazını tekrar öpüyorum.

"Sen ve Rob barışmış olmalısınız. Onun odasındaydın ve benimkinin yanındaydı. Seni duyabiliyordum. Onu değil, sadece seni. Yatakta yatıyordum ve yatağım seninkiyle aynı duvara yaslanmıştı. Neredeyse çıkardığın her sesi duyabiliyordum."

Tutuşumu gevşettiğimde kirpikleri titriyor ve gözleri üzerime düşüyor. Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor.

"Oh..." Gözlerindeki tanımayı ve boğazının düğümlenmesini görüyorum.

"Beni duyabildiğini biliyordum."

Çenesinin yanından aşağıya doğru öpüyorum ve o da benim için daha geniş bir şekilde açılıyor, onu öpmek için eğildiğimde kalçalarını eğiyor. Öpüşmeyi kestiğimde dudaklarından yumuşak bir inilti geliyor ve doğrudan sikime gidiyor.

"Sesin çok güzel geliyordu. Çıkardığın o küçük inilti çok güzeldi. Usulca küfredip duruyordun. Kapattım

Gözler, sanki onları benim için yapıyormuşsun gibiydi. Ben olsaydım nasıl olurdu diye düşünüp durdum. Ellerim... Dilim..."

"Cooper... Durmazsan böyle boşalacağım," diye uyarıyor, parmakları eşofmanımın üst kısmına takılıyor ve benim için çaresizmiş gibi çekiştiriyor.

"Üzerimde prezervatif yok. İstemiyorsan gidip almalıyım-" Almak için hareket etmeye başlıyorum ama ilerlememi durduruyor.

"Ben istiyorum." Beni kendine doğru çekti. "Ayrıca, kaybedecek zamanımız yok ve sana ihtiyacım var." Pencereden dışarı bakıyor.

İhtiyacım olan tek izin bu ve eşofmanlarımda başladığı işi bitirip onları yırtıyorum. Onu tutup büfenin üzerinde öne doğru çekerek kenara getiriyorum. Bir an sonra içine giriyorum ve boynumun kıvrımına doğru onaylayan bir ses çıkarırken bacakları dolanıyor.

Cennet gibi hissettiriyor, sırf onu bir kez daha tatmak için her şeyimi ve daha fazlasını sunabilirim. Onun için o kadar bittim ki, bunu işlemeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

İlk başta onu yavaşça beceriyorum, sikim yerine parmaklarım varken sahip olduğum hızı korumaya çalışıyorum. Ama bana karşı koymak için kalçalarını döndürme şekli ve çıkardığı ses beni ne yapacağımı bildiğimden daha fazla çaresiz bıraktı. Onu daha hızlı beceriyorum ve altımdaki büfeyi sallayana kadar daha fazlası için yalvarıyor, her ittiğimde duvara çarpma sesiyle noktalanıyor. İz bırakacak ama umurumda değil. Onun üzerinde iz bırakabildiğim ve daha fazlası için yalvarışını dinleyebildiğim sürece.

"Oh lanet olsun. Sikin çok mükemmel Coop..." İnliyor ve boşalmaya başladığında beni sıktığını hissedebiliyorum, bana kendi ritmiyle karşılık veriyor. Tırnakları sırtımdan aşağı doğru iniyor ve salıverildiğini inlerken dudakları kulak mememe bastırıyor.

Bu beni uçurumun kenarına götürüyor ve sert bir şekilde boşalıyorum, onu sabit tutmak için kışını kavrarken sahip olduğum her şeyi içine döküyorum. Onun benimle dolu olmasını istiyorum.

"Lanet olsun, Trixie. Seni böyle doldurduğumda beni içine alışına bayılıyorum. Buna doyamıyorum," diye fısıldıyorum, onu becerirken neredeyse ilk başta geldiğim kadar sert bir şekilde aşağı inerken. Sırtım ve kollarım terden sıırıslam olmuş, nefes nefese kalmıştım. Klima henüz açılmamıştı ve sudan gelen ılık, nemli hava bizi mahvetmeye yetiyordu. Aynı benim yaptığım gibi.

"Tatilde sana egzersiz yaptırmak istememiştim." Sessizliği bozmak için bir şaka yapıyor.

Kendi orgazmindan inmeye başlarken bana gülümsüyor. Parmak uçları omuzlarımdan başlayıp göğsüme doğru inerek tenimin üzerinde küçük daireler çiziyor. Gözleri hala bağlı olduğumuz yere takılıyor ve bizi izlemeyi sevmesine bayılıyor.

"Bu türünü umursamıyorum." Ondan yavaşça çekiliyorum, ne kadar ıslak olduğu ve benden ne kadarını aldığı için hala kaygan. Gözleri sikimin her santimini yiyordu ve sadece ağzının nasıl hissettirdiğini düşünerek tekrar gidebilirdim. Sevdieim her küçük şey için dilini nasıl kullanacağını biliyor.

Daha fazlasını arzuluyorum ve parmaklarımı onun içinde kaydırıyorum, etraflarında sızarken içeri ve dışarı pompalıyorum. Bir an sonra parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve o da parmaklarımı içeri sokmama izin veriyor. Dili parmaklarımın üzerinde çalışıyor, gözleri kapanıyor ve bizi tatmayı bitirirken nemli parmaklarımı dudaklarında ve çenesinde gezdiriyorum.

"İşte benim pis kızım. Seni böyle eğlenirken izlemeye bayılıyor.

Bana bilmiş bir bakış atarak sırtıyor ve ben eşofmanlarımı tekrar yerine çekerken hareket etmeye başlıyor.

"Bekle. Biraz daha bekle. Bu manzaranın tadını çıkarmak istiyorum. Etrafında taze kekler ve nlğnde reel varken bu büfenin üstünde iyice sevişiyorsun." Bana hafifçe vurup gözlerini devirirken sırtıyorum ve keklerden birini alıyorum.

"Bunlar daha buzlanmadı bile," diye itiraz ediyor.

"Evet ama reel dolgulu ve çok lezzetli," diyorum ve bir tanesini ısııyorum, sonra sırtışım yayılıyor. "Lafi açılmışken."

Tekrar ne eğildiğimi, parmaklarımı büfede bizden kalana daldırdığımı ve son ısırığı almadan önce kekin üstüne yaydığımı görünce gözleri parlıyor. Nefes alışını ve az önce onu rezil etmişim gibi dudağını ısırışını duyuyorum.

"Bu kadar iyi bir şeyi ziyan etmek istemem." Ona göz kırıyorum, o da başını sallıyor ve bir kakhaha atıyor. "Ayrıca şimdi buzlu."

"Sen ahlaksızsın."

"Ve sen bunu seviyorsun. Ailemin yemek odasında bu şekilde yayılacak kadar."

"Kahretsin." Hemen harekete geçer, ayağa kalkar ve kendini düzeltir. Eteğini tekrar yerine oturtuyor ve saçlarını düzeltiyor.

ve odanın karşısındaki aynada kendine hızlı bir bakış atıyor. "Her an eve gelebilirler ve mutfak darmadağınık."

"Ben hallederim. Git duşunu al. Acele et, yoksa sana katılmak zorunda kalacağım."

"Bu düşündüğün gibi bir tehdit değil." Parmak uçlarında durup yanağıını öpüyor, sonra bana gülümseyerek koridorda ilerliyor. Gözlerinde gördüğüm sevgi, kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Fazla bir şey değil. Göğsümde ufak bir kıpırtı ama o uzaklaşırken dünyamın eksenini kaydırmaya yetiyor.

Onunla birlikte olmak istemekten daha fazlası. Karşılıklı fayda sağlayan ilişkimizden daha fazlası. Şu anda damarlarımda akan düpedüz bir ihtiyaç. Onu benim kızım yapma ihtiyacı. Herkesin bunu bilmesine ihtiyacım var. Bu büyük bir sorun çünkü görünüşe göre onun kimseye ihtiyacı yok ve benim de daha önce hiç olmadı.

OceanofPDF.com

B*eatrix*

"Cooper'la ne zamandır birliktesiniz?" Carly bana soruyor

Ertesi gece havai fişekleri izlemek için dışarı çıkmadan önce biraz içecek ve atıştırmalık aldık. Cooper'ın ailesi Lizzy ve Carly'nin çocuklarını ön sıralarda oturmaları ve fuar stantlarından bazılarını ziyaret etmeleri için şehre götürdü. Ancak güverteden manzara hala oldukça iyi ve hepimizin etrafında oturabileceği iki büyük açık hava kanepesi ve bir ateş çukuru var. Ayrıca, Cooper gösteriden sonra biraz yalnız kalmanın ek faydaları olacağına söz vermişti. Bir soruya cevap vermem gerektiğini hatırlamadan önce gülümsedim.

Rawlings'in kardeşinin kız arkadaşı gibi Carly' yakınlaşmam gerektiği düşüncesinden hâlâ nefret ediyorum. Keşke daha fazla dramaya neden olmadan ona tüm gerçeği anlatmanın bir yolunu bulabilseydim ama Rob çok garip olacağından emin.

"Çok uzun değil. Sadece bir ay kadar."

"Gerçekten mi? Bu mı? Siz çocuklar... vay canına. Sadece şaşırdım."

"Birbirimizi daha önceden tanıyorduk. Arkadaştık. Diğer insanları görünce nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Evet. Rob'la benim aramda da aynısı oldu. Ondan uzaktan hoşlanıyordum. Arkadaşı uzun zamandır benim arkadaşlarımdan biriyle çıkıyor. Ama o her zaman

kız arkadaşımdı. Bizimle hiç dışarı çıkmadı, bu yüzden onunla hiç tanışmadım, ama ayrıldıklarında, bunun benim için bir şans olduğunu düşündüm, anlıyor musun?"

"Evet. Anlıyorum." Cehennem böyle bir yer mi? Eski sevgilinizin yeni kız arkadaşıyla bar tuvaletindeki kankalar gibi buluşmaları hakkında konuşmak zorunda kalmak mı? Yani, ondan hoşlanmıyorum, nominal olarak konuşursak, iyi anlaşabileceğim bir insana benziyor. Sadece bu özel senaryoda bir arkadaşlık kurmak çok garip.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ben her şeyi tepsilere toplamaya çalışırken Cooper içeri giriyor, hiçbir şeyi düşürmeden bunu yapıp yapamayacağım konusunda biraz endişeliyim.

"Sanırım bulduk," diye cevap veriyor Carly, kendi çabalarında aşırı hırslı. "Ben de tam Bea'ye ikinizin ne kadar tatlı olduğunuzu söylüyordum. Sadece bir aydır çıktığınıza inanamıyorum."

"Şey, yani... Birinin senin aradığın kişi olduğunu anladığında, bilirsin, değil mi?" Cooper arkamdan yaklaşıp atkuyruğumu nazikçe çekiştirirken ve beni dudaklarımdan usulca öperken ona en çekici gülümsemesini veriyor.

"Ben de ona Rob ve benim hakkında bunu söylüyordum!" Carly gülüyor ama ben cevap veremeyecek kadar Cooper'ın saçımı bıraktığında gözlerinin içine bakıyorum. Birinin boğazını temizlediğini duyana kadar gözleri bir süre benimkileri arıyor.

Rob mutfağın diğer tarafında duruyor, Carly dönüp onu mutlu bir şekilde selamlayana kadar gözleri Cooper ve benim üzerimde yanıyor ve kaşları çatılıyor.

Malzemeleri toplamaya geri dönerken "Siktir," diye fısıldıyorum.

Cooper bir kolunu belime doluyor ve dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar üzerime eğiliyor.

"Oh, seni sonra becereceğim. İstersen onun duyabileceği kadar yüksek sesle yapabiliriz." Bunu sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle söylüyor ve bir lokum alıp ağzına atıyor, uzaklaşırken kıcıma şaplak atıyor ve içeceklerden birkaçını alıp kapıya yönelmeden önce kardeşine göz kırpmıyor.

Göz ucuyla Carly'nin kıkırdadığını ve Rob'a bir şeyler fısıldadığını görebiliyorum, bu yüzden hızlıca hazırlığımı bitirip Cooper'ın peşinden koşuyorum. Rob'un mutlu olmasına sevindim, Carly de çok tatlı birine benziyor ama bu gezi tüm yıl için gariplik kotamı doldurdu.

HAVAI FİŞEKLER DAHA BAŞLAMADAN önce, bir tur s'mores yedik ve biraz tatlı şarap ve sangria içtik. Gölden gelen rüzgâr bu gece biraz soğuk ve Cooper bizim için bir battaniye getirmiş. Beni kucağına çekip battaniyeyi ikimizin üzerine örttükten sonra kanepenin arka tarafında oluşturduğu açık hava yastıkları yığınınına yerleşiyor.

Rob mutfağa girdiğinden beri ikisi arasında ince, neredeyse fark edilmeyen bir elektrik var. Sanki birbirlerinin etrafında volta atıyorlar ve diğerinin yanlışı bir adım atmasını bekliyorlar. Cooper ise her şeyden çok Carly'nin önünde şefkatli erkek arkadaşımı oynayacak olmaktan dolayı eğlenmiş görünüyor.

Carly'ye baktığımda, Rob'un kucağında yatıyor ve uyuyormuş gibi yumuşak bir şekilde nefes alıyor. İki yaramaz kıza annelik yapmanın çok zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Muhtemelen ben de fırsat buldukça gizlice kestiriyor olurdum ve bir gece izin yapma şansı bulduğu için ona biraz gülümsüyorum. Bu gece konuştuğça, ondan daha çok hoşlandığımı düşünüyorum. Sadece erkekler konusunda talihsiz bir zevki var, yargılayabileceğimden değil. Gözlerim söz konusu hataya kayıyor. Rob da yarı uykulu, gözleri açık kalmak için öyle bir mücadele ediyor ki yakında bayılacağını düşünüyorum.

Uzaktan gelen bir patlama sesi dikkatimi gökyüzüne çekiyor. Parlak kırmızı gökyüzünü aydınlatıyor, ardından hızla beyaz ve mavi geliyor. Bir an sonra, karanlık lacivert gökyüzünü parlak bir fon gibi gösteren, birbiri ardına patlayan yıldızlı havai fişekler.

"Çok güzelsin, Trixie. Tüm o renklerin gözlerini aydınlatmasını seyretmeye bayılıyorum," diye fısıldıyor Cooper, bir kolunu bana sıkıca sarıyor ve ben de göğsüne yaslanıp ona bakarak gülümsüyorum. Bu adam içimde kelekler uçuşmasına neden oluyor ve böyle anlarda gerçek bir şeyler yaşayabilmeyi ne kadar çok istediğime engel olamıyorum. Ben saklanırken gizli bir yaz kaçamağından daha fazlası.

Elimi kalçasında gezdiriyorum ve bir sonraki havai fişek gösterisinin gölü aydınlatmasını izliyorum. Eli, tişörtümle şortumun üst kısmı arasında kalan küçük deri parçasının üzerinde geziniyor ve başparmağı ileri geri kayıyor. Parmaklarının şortumun altında gezindiğini hissedene kadar, bu dalgın bir hareketti ya da ben öyle sanıyordum.

"Daha sonra söz verdiğimi biliyorum ama sanırım çok sabırsız olabilirim. Havai fişeklerin seni boğmasına izin verecek kadar sessiz olabilir misin?" Sırıttıyor.

"Yapmamalıyız."

"O zaman bana durmamı söyle," diyor usulca, parmakları aşağıya iniyor, külotunun dantel bandına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. "Lütfen beni boşaltma' dene istersen yapacağım, Trix."

Ona durmasını söylemek yerine "Dokun bana," diye meydan okuyorum çünkü görünüşe göre bugün kurallar umurumda değil.

Külotumun kumaşının altına giriyor ve parmakları üzerimde geziniyor, pedleri kayganlaşana kadar tenimin üzerinde daireler çiziyor. Klitorisime masaj yapmaya başlıyor ve herhangi bir ses çıkarmamak için alt dudakımı sertçe ısırıyorum.

Havai fişekler yeterince gürültülü ve ikisi ateş çukurunun diğer tarafında bizden on metreden fazla uzaktalar, ama yine de tehlikeli derecede yakın hissettiriyor.

Parmakları yavaş bir ritimle üzerimde çalışıyor. Acele etmiyor, boynuma değen nefesi ve kalp atışları da aynı ritmi izliyor. Beni uçurumun kenarına getirmesi fazla zaman almıyor, ona karşı hissettiğim çaresizlik ve eski sevgilime olan yakınlığım beni uçurumun kenarına getirmesine zaten hazır olmama yetiyor.

"Oh lanet olsun. Böyle çok tatlısın. Benim için yaklaşıyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Evet," fısıldıyorum. "Lütfen." Kucağında kıvranmamak ve dikkatleri üzerimize daha fazla çekmemek için her şeyimi harcıyorum.

Parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor, parmak uçları yanlarda çalışıyor ve sonra içeri çekilip bir sonraki havai fişek patladığında nefes nefese kalmama neden olan sıkı ve ağır bir ritimle dönüyor. Başımı çevirip yüzümün yarısını Coop'un tişörtüne gömüyorum ve sertçe boşalmaya başlıyorum.

"Bırak seni duysun. Benim için ne kadar iyi geldiğini bilmesini istiyorum." Cooper'ın sesi boğuk ve sert.

Bir patlama sesi daha geliyor ve ben de gözlerimi açıp havai fişegin patlayışını izliyorum. Ama gökyüzündeki parlak kırmızı ışık yerine Rob'un keskin mavi gözleri üzerimdeydi. Coop klitorisimi çimdikleyip bana son bir zevk dalgası yaşatırken kalbim küt küt atıyor ve nefesim kesiliyor. Seyircilerin fikirlerini umursamayacak kadar iyi hissettirdiği için içinde kaybolmuş durumdayım.

Coop parmaklarını ağzına götürmeden önce, "Çıkardığın sesler beni mahvediyor," diye fısıldıyor ve ben neredeyse alevler içinde kalıyorum. Rob'un bizi izlediğini, az önce ne yaptığımızı çözmeye çalıştığını ve Cooper'ın vücudumu beni bu kadar kolay boşaltabilecek kadar iyi tanıdığını hissedebiliyorum.

"Kahretsin, tadın çok tatlı, Trix. Yatmaya hazır olduğunu düşünüyor musun? Yoksa önce sana bir tur daha attırmamı mı istersin? Bu sefer seni biraz uçurmama izin ver." Cooper'ın sesi sessiz ama boynumun yan tarafını öpüyor ve ben de cevabın omurgamda yarattığı ürpertiği hissediyorum.

"Yatmaya hazırım." Ailesi şehirden dönmeden önce kısa bir tur atmak için gizlice kaçabileceğimizi umuyorum.

Ayağa kalktığımda Cooper sıçrayıp beni tutuyor ve ben kıkırdarken omzunun üzerinden atıyor. Gürültü Carly'yi uyandırıyor ve kıpırdanıyor, gözlerini açıp bize uykulu bir gülümseme veriyor. Gözlerim yine kendi isteğiyle Rob'a kayıyor ve o da öfkeli görünüyor ama Cooper şakacı bir şekilde kıcıımı ve ben onun hakkında başka bir şey düşünmeden beni oradan uzaklaştırıyor.

OceanofPDF.com

Cooper

Bize biraz su getirmek için mutfağa gittiğimde Rob karanlıkta oradaydı. Annemin dolapların altına taktığı küçük gece lambası odayı aydınlatan tek şey. Beni görünce başını kaldırdı, sanki gelmemi bekliyormuş gibiydi. Son içkisini de bitirip masaya doğru itiyor.

"Bu gece Bea ile harika bir oyunculuk çıkardınız." Gözlerini kaldırdı ve gözlerinde bir meydan okuma vardı.

"Rol yapmak mı?" Ona yem atmak, onun için kaç kez rol yapmak zorunda kaldığı için gerçeği gördüğünde söylemek istiyorum. Ama dilimi tutuyorum. Trix dram istemiyordu ve onun için dram yaratmamaya çalışacağım.

"Sanırım sana geçmişî geçmişte bırakmak istediğimi söylemiştir." Sorumu duymazdan geliyor.

"O bahsetti." Bu işin nereye gittiği konusunda endişeliyim.

"Yani ne yapacağını düşündün? Bundan faydalanmayı mı? Şansını zorlayacağını mı?" "bu şans mı yoksa avantaj mı?" Onunla alay ediyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu gece dövüşmek için burada bekliyor olması

Çok fazla.

"Bence ellerini ondan uzak tutsan iyi olur."

"Buna senin karar verebileceğini sanmıyorum."

"Sanırım biliyorum. Orada her ne halt ettiysen bir daha yapma."

"Bunun için biraz geç oldu. Ellerim onun her santimetrekaresinde dolaşıyor, geçmişinde bunu bilemeyecek kadar aptal insanlar olsa bile ona ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatıyor."

Rob ayağa kalkar ve sandalyesini geriye iter. Sandalye neredeyse sessizce yerde kayıyor ve Rob'un burun delikleri açılıyor.

"Ondan uzak dur."

"Neden? Onun şimdiye kadar sahip olma şansına sahip olduğun her şeyden ne kadar iyi olduğunu hatırladığın için pişmanlık mı duyuyorsun? Her şeyi bir hiç uğruna harcadığını mı fark ediyorsun?"

"O benim. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak. Artık birlikte olmamız bunun değişeceği anlamına gelmez. Ne kadar uğraşırsan uğraş bunu değiştiremezsin kardeşim."

İçimden yükselen kahrkaha engel olamıyorum ve o da bundan nefret ederek odanın öbür ucundan bana doğru yaklaşıyor.

"Önce yanlış kardeşi seçtiği gerçeğini değiştiremem. Bu konuda haklısın. Ama en son hangisini istediğini seçmesine yardımcı olmak için kesinlikle elimden geleni yapabilirim. *Ağabey.*"

Bir an sonra bana saldırmak için hamle yapıyor, ama ben onu savuşturuyorum. Her zaman ondan daha hızlıydım ve zamanın bunu değiştirmedeği gerçeğine sırtıyırım.

"Bu evde seninle kavga etmeyeceğim. Lizzy uyuyor."

"O zaman dışarı çıkalım." Göğsümü itiyor ve geriye doğru sendeliyorum.

"Siktir et. Hayatında bir kez olsun yaşına uygun davran Rob!"

Bir an sonra iri ve kaslı kolu boynuma dolanıyor ve kaburgalarına ve böbreğine attığı sert bir yumruğa rağmen, ben onu tekrar itmeden beni kapıya kadar sürüklemeyi başarıyor. Camı kaydırıyor ve sonunda itişip kakışarak kapıdan çıkıyoruz. Çocuk gibi davrandığımızı görececek kimse olmadığı için şükrediyorum.

"Yaşıma göre davranıyorum. Eski sevgilimin peşinden gideceğine neden bir kardeş gibi davranmıyorsun?"

"Ben onun peşinden gitmedim. Benim şehrim geldi. Benim stadyumuma geldi.

Yardıma ihtiyacı vardı."

"Ve bu sırada senin aletin üzerine mi düştü?"

"Hayır. Sadece seninle birlikte ona özlediği her şeyi verebileceğimi fark etti."

Yüzü buruşuyor ve bir şekilde onu gerçekten yaralamayı başardığımı düşünüyorum. Bana doğru hücum edip ikimizi de toprağa çarptığında bu düşüncem doğrulanmış gibi görünüyor. Bir an için yuvarlanıyoruz, tekrar itişmeden önce birbirimize üstünlük sağlamaya çalışırken uzuvlarımız birbirine karışıyor.

"Bunu denemene bile lanet olsun. Onu buraya getirip bunu yüzüme vurman da sikik." Kendini tekrar ayağa kaldırdı.

"Lizzy onu burada istedi. Ben de onu burada istedim. Siktir... ailelerimiz onu burada istiyor. Seninle hiçbir alakası yok ve eğer açık bir dürüstlük istiyorsan, buraya ait olmayan sen ve senin yerine gelen kız." Ona ters ters bakarken dizlerimdeki kiri temizlemeye çalışıyorum.

"O bir yedek kız değil."

"İşte bu yüzden onu hamile bırakmak ve parmağına yüzük takmak için koştun."

"Elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımız bir kazaydı. Bunu biliyor olmalısınız. Seninki kaç oldu... on dört mü?"

Yumruğum bir saniye sonra ağzına çarpıyor ve geriye doğru tökezleyip yere düşüyor. Dudağının kanadığı yerdeki kanı siliyor.

"Bir daha Lizzy hakkında böyle konuşursan, hasarı kalıcı hale getiririm."

Uzun dakikalar böyle kaldık. O sessizce bana bakıyor ve sonunda başını sallayıp ayağa kalkıyor.

"Haklısın. Bok gibiydi. Ama sen de bunun için bir pisliksin. Peki ne için? Sırf sikini ıslatmak istedin ve o da oradaydı diye mi? Sonunda seni asla seçmeyecek. Ona istediği çocuğu verebilirsin ama asla istediği hayatı veremezsin. O gerçek olanı istiyor. Yüzüğü. Evliliği. Tatillerde ailesiyle dolu büyük bir ev. Ailesinin saygı duyduğu birini. Saha dışında seni tanıyan tek şey kaç kadınla yattığın. Sen onun bir gün utanacağı bir ribauntsun."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Ona tekrar vurmak istiyorum. Ama bu sefer yanlış söylediği şey için değil. Söylediği şey eve çok yakın olduğu için. Haklı olabileceği ve yüzleşmek istemediğim şey için.

"Burada neler oluyor?" Trix sertçe fısıldıyor, sesi rüzgârın kelimeleri uzaklaştıramayacağı kadar yüksek.

Arkamı döndüğümde sürgülü kapıyı arkasından kapatıyor, gölden gelen rüzgârı engellemek için hırkasını omuzlarına sıkıca sarıyor. İpek uyku seti loş ışıktaki parıldıyor ve gözleri ikimiz arasında gidip geliyor. Sonra Rob'un yüzündeki kan lekesini fark ediyor ve gözleri açılıyor.

"Aman Tanrım!" İçgüdüsel olarak ona doğru hareket ediyor ve ona dokunduğunda nasıl rahatladığını kaçırmıyorum. "Cidden. Neler oluyor?"

Cevaplar için bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum, ona dokunduğu için kızgınlım ve kurban gibi görüldüğü bir senaryo yarattığı için sinirliyim.

"Ona Lizzy hakkında ne dediğini sor," diye tükürdüm ve ona alaycı bir bakış attım.

"Lizzy?" Suçlaması ona döner ve geri adım atar.

"Bunu söylememeliydim. Ama o burada seni becermekle övünüyor."

Dudakları düzleşiyor, gözleri utanmış gibi yere bakıyor ve bana öyle kurnazca sırtıyor ki neredeyse fark edemeyeceksiniz - eğer onun kardeşi olmasaydınız, kesinlikle fark ederdiniz. Ama ben tanıdım. Çocukken ailemin önünde beni aptal yerine koyduğunda milyonlarca kez yaptığım gibi.

"Ben içeri giriyorum. Başka kimseyi uyandırmadığımızdan emin olacağım." Topuklarımın üzerinde dönüp içeri giriyorum, kalbim göğsümde sekiyor. Eğer onunla bu kadar ilerledikten sonra şimdi onu kaybedeceksem, çünkü doğrudan onun lanet tuzağına düştüm, kendimle nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Beatrix

Cooper'ın öfkeli bir şekilde eve geri döndüğünü gördüm. Bir kez bile Gitmiş olsa da varlığının enerjisi hala elektrik gibi, yaz sonu neminde burada dururken Rob ve beni hala çevreliyor. Uzaktan bir kurbağa gürültüyle vıraklıyor ve o bir şey söylemeden önce gökyüzünde sıcak şimşekler çakıyor.

"O sadece sana zarar verir. Senden istediğini almak için kimi oynaması gerekiyorsa onu oynayacak ve sonra ona ihtiyacın olduğunda hiçbir yerde bulamayacaksın."

"Tanıdık geliyor." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Rob'un çenesi gevşiyor ve gözleri aşağı bakıyor, derin bir iç çekiyor.

"Çok sıçtım batırdım. Bunu biliyorum. Benden pek çok şey için nefret ettiğini biliyorum ve bu haftanın da buna yardımcı olmadığına eminim. Ama seni hâlâ önemsiyorum Bea. Hâlâ seni mutlu görmek istiyorum."

"Senden nefret etmiyorum. Kendim ve gelecekte ne istediğim hakkında çok şey öğrendim. Senden olmayan çocuklar hakkında bana söylediklerine bakılırsa şu anki durumun hakkında biraz kafam karıştı ama bu beni ilgilendirmez."

Omuzları çöküyor ve bu baskının altında ezildiğinin farkındaymış gibi omuzlarını tekrar geriye atmaya çalışıyor.

"Ayrıldıktan kısa bir süre sonra onunla görüşmeye başladım. Tüm doğru şeyleri söyledi ve yaptı."

Biraz acıtıyor. Benim asla yapamayacağım arzularını onun doldurabileceği fikri. Ama sonra ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden onu tam olarak suçlayamam.

"Cooper da öyle."

"İşte bu yüzden seni uyarmaya çalışıyorum." Gözlerinde bir samimiyet var. Şu anda beyaz atlı prens olduğunu düşündüğünden şüphe etmiyorum ama buna ne ihtiyacım var ne de bunu istiyorum.

"Uyarıya ihtiyacım yok. Cooper'ın kim olduğunu biliyorum. Barda tanıştığım bir adam değil."

"Şu anda kimsin *sen*? Bu yüzden mi? Burada onunla mı? Bu sen değilsin. Tanıdığım Bea-"

"Tanıdığınız Bea şu anda burada duran Bea değil. O artık yok. Hiç kimse sonsuza kadar aynı kalmaz, bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Şimdi böyle mi oldun? Herkesin içinde bir adamın seni parmaklamasına izin mi veriyorsun?"

Cevap vermeden önce nefesimi tutuyorum ve dilimi ısırıyorum. Onu saldırganlaştıran şeyin kıskançlık olduğunu biliyorum. Buna sabrım yok ama onun seviyesine inmek de istemiyorum.

"Özel bir arka bahçede, örtünün altındaydık. Ama evet. Artık böyle biriyim. Anın tadını çıkaran ve istediğini elde etmek için özür dilemeyen biri."

"Kardeşim," diyor acı acı.

"Evet. Kardeşini istiyorum. Onunla geçirdiğim her saniyeden keyif alıyorum ve o beni mutlu ediyor."

"Ne yani, biz birlikteyken de mi onu istiyordun?"

"Sen benim daha az olmamı isteyene kadar seni istedim. Sonra beni olduğum gibi isteyen birini buldum." Omuz silkiyorum.

Rob alaycı bir ses çıkarır ve başını sallar.

"Bunun nerede bittiğini anlayana kadar sadece daha fazlasını istiyor. Senin gerçekten istediğin şey ve onun kim olduğu? İşe yaramıyor. O öyle biri değil, Bea. O, sabah seni terk edip o gece başka bir kızla yatan adam. Ailenle başa çıkamayacağı kesin."

"Ailemle çoktan tanıştı ve gayet iyiydi." Rob'un gülümsemesi keskinleşir. "Eminim baban onu çok sevmiştir."

"Babam onu yeterince seviyor. Cooper, soyadınızı paylaştığı için kendisine ait olmayan bir özür turu yaptı."

Rob'un çenesinin kasıldığını görüyorum, başını sallıyor ve uzaklara bakıyor.

"Kızgın olduğunu biliyorum, Bea."

"Kızgın değilim. Yoruldum. Siz ikiniz çocuklar gibi kavga ettiğiniz için gecenin bir yarısı dışarıda duruyorum."

"Sadece senden uzak durmasını istiyorum."

"Bu senin vereceğin bir karar değil. İçeri, nişanlının yanına dön Rob." İçeri girmek için döndüğümde kolu dışarı fırladı ve benimkini yakaladı.

"Bea, lütfen. Her şeyi berbat ettim. Seni incittim. Carly'yle yaşadıklarının sana zarar verdiğini biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Bunları düzeltemem ama beni dinlersen tekrar incinmeni engelleyebilirim. Onunla bir aile gördüğünü biliyorum. Onunla bir gelecek. Ama bunu Lizzy'nin annesi için yapamadıysa, başkası için yapmasına imkan yok. Onu sevdi ve yürütemedi. O zamandan beri gerçek bir ilişki yaşamamasının bir nedeni var ve senin tekrar incinmeni istemiyorum. İyi bir adamı hak ediyorsun. Sana doğru davranan birini. Berbat ettiğim her şeyi telafi edebilecek birini. Seni yalnız görmek istemiyorum, Bea. Sadece seni onunla görmek istemiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Kendine ve kendi geleceğine odaklan Rob. Kendin için doğru kararlar verdiğinden emin ol çünkü geri kalanımızdan senin için nişanlına yalan söylememizi istemek şu anda tüm dikkatini vermen gereken bir sorun gibi görünüyor. Çok tatlı bir insana benziyor ve onun da incinmesini izlemekten nefret ederim."

"Tamam. O zaman mecbur kalırsan onu becer. Ama ona aşık olma."

Bana izin verme ve ne yapmamam gerektiğini söyleme cüretine gülmek istiyorum - özellikle istesem de engel olamayacağım bir şey olduğunda.

"Artık çok geç."

Sürgülü kapıyı açıp içeri giriyorum, arkamdan çekip kapatıyorum ama Rob'un topuklarının üzerinde dönüp tekne iskelesine doğru yürümesini izlerken kilitlemiyorum. Ev karanlık ve sessizdi ve bunun herkesin gösteriyi kaçırdığı anlamına geldiğini umuyordum. Bunu ancak Cooper içkilerle dönmeyince onu bulmaya gittiğimde fark ettim.

Şimdi odamıza gidiyorum ve kapıyı hafifçe açmadan önce usulca vuruyorum. Loş ışıkta pek bir şey göremiyorum ama yatağın üzerine yayılmış olduğunu söyleyebilirim. Ayakları bana en yakın uçta çapraz duruyor.

"Coop?" Fısıldıyorum.

"Evet." Alçak, düz bir yanıt. Midem, orada döndüğünü hissettiğim endişeyle yumuşak bir yuvarlanma .

İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve yatağa doğru yürüyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Olabildiğim kadar iyi."

Yatağın kenarına oturuyorum ve ağırlığımın altında biraz çöküyor. Uzanıp omzuna dokunuyorum ve karanlığın içinden ona bakıyorum. Ay ışığı sadece alnının ve yanaklarının parlak noktalarına vurmaya yetiyor. Adam huysuzken bile çok güzel.

"Umarım bu benimle ilgili değildir."

"Seni geri istiyor. Bunu nasıl gerçekleştirebileceğinin hesabını yapıyor," diye homurdanıyor Cooper.

"Beni geri istemiyor."

"Öyle. Eve geri döndüğüm anda dizlerinin üzerine çöküp yalvarmamasına şaşırdım."

"Sanırım Carly'yi kendi tarzında seviyor. Belki benimle ilgili bazı pişmanlıkları vardır. Ama beni geri istemiyor, Cooper."

"Onu geri istiyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Emin misin? Çünkü orada onunla birlikte kaldın."

"Kanaması vardı ve belli ki ona vurmuşsun. Ben sadece neler olduğunu anlamaya çalışıyordum."

"Evet, bunu hak etti. Kızım hakkında saçma sapan konuştuğu için. Çenesi hâlâ olduğu için şanslı."

"Lizzy hakkında bir şey söylediği için pisliğin teki. Bunu yaptığına inanamıyorum. Onu seviyor ve bu çok alçakça bir hareket."

Cooper inliyor ve elini yüzünde gezdiriyor.

"Ben... biraz böbürlenmiş olabilirim. Belki biraz da alay ettim."

"Bu konuda tamamen yalan söylemediğini düşündüm. Yani... dışarıda yaptıklarımız. Bela arıyorduk."

"Ama ateşliydi." Loş ışıktaki bile sırtıttığını görebiliyorum ve bu bulaşıcı. Kendime rağmen başımı sallıyorum.

"Muhtemelen bu onda bir kompleks yaratmıştır." doğru bakıyorum, içeri girip birimize daha fazla ders vereceğinden endişeleniyorum.

"Bana söylediklerine bakılırsa bu ve daha fazlası." Cooper'ın eğlenen tonu geri dönüyor ve tekrar ciddileşmeden önce bir anlığına rahatlıyor. "*Sana* ne söyledi?"

"Zaten bilmediğim bir şey değildi."

Cooper'a bakarken kalbim acıyor çünkü bunun yakında bitebileceğini biliyorum. Böyle sürüncemede bırakmaya devam edersek sonu kötü olacak ve ben umutsuzca

-Belki de her şey bittikten sonra arkadaş kalmamıza ihtiyacımız var. Onu ve Lizzy'yi başka bir şeyi hayal edemeyecek kadar çok önemsiyorum. Onlar hayatımda sürece, bu yazın anılarıyla mutlu olabilirim. Ya da en azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

"Sana çok değer veriyorum, Trix. Seni *asla* incitmem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Bana iyilikten başka bir şey yapmadın. Her şeyin ötesine geçtin ve sana minnettarım. Bu yaz sana güvenebildiğim ve tüm bu çılgınlıklarla başa çıkmama yardım ettiğin için. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

"Bunu tek başına yapmana asla izin vermem." Elini bileğime doladı ve beni yanına çekti. Kollarımı ona doladım ve başımı göğsüne yasladım.

"Seni bu kadar sarsacak ne söyledi bilmiyorum ama sadece seni incitmek istedi. O bile bunu kastetmedi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bir kısmını eminim. Ama günün sonunda o hala benim kardeşim."

"Sakın iyi biri olduğunu söylemesine izin verme Rawlings." Cooper başımın üstünü öpüyor.

"Biliyorum. Beni buna ikna etmek için sen varsın."

Beatrix

Yazın geri kalanı uçup gider ve biz bile varmadan Lizzy okul ve futbol sezonu başladı. Cooper'la antrenmanlarda ve maçlarda o kadar meşguldük ki, Madison'a Undergrove ve Westfield'daki olaylarla başa çıkmasında yardım ediyordum ve Lizzy bir lise öğrencisi olarak hayata adapte oluyordu, başka bir şey düşünecek zamanım bile olmadı.

Takipçi de sessizleşti. Ekstra güvenlik önlemlerinin fark edilip caydırıcı olup olmadığını ya da sonunda bizi rahat bırakmaya karar verip vermediklerini bilmiyorum ama minnettarım. Daha önce de babam aday olduğunda böyle olmuştu. Ani bir ilgi telaşı olurdu; postada notlar, internette tehditler ve sokağımızdan geçen garip arabalar. Sonra başlar başlamaz dururdu. Sanki bizden sıkılmışlar gibiydi. Umarım bu her kimse sonunda Cooper ve benimle ilgilenmemeye başlamıştır. Cooper'la birlikte yaşamaya ihtiyacım olup olmadığını yeniden değerlendirmek anlamına gelse bile, belki de normal bir hayata yakın bir şeye geri döndüğüm için umutluyum.

Ancak bugün odak noktam Madison Westfield ve Quentin Undergrove, çünkü sezon ortası ve hafta ortası olmasına rağmen, ikisi nihayet bir mihraba geri döndüler. Daha doğrusu, onlar adliyeye geri döndüler ve geri kalanımız da

günü kutlayarak geçiriyorlar. İkisi de sonunda birbirleri olmadan yaşayamayacaklarını dünyaya itiraf ettikleri için çok mutluyum.

Elbiseler, saç, makyaj, yeminler, fotoğraflar ve son olarak West Field'da bir arkadaş ve aile yemeği ile geçen uzun bir gün oldu. Sonunda, düğün sonrası kutlamalardan eve dönüyoruz çünkü kadeh kaldırmada kendi payıma düşeni yaptım ve Cooper da içkiyi hiç eksik etmedi. Sezon başladığından beri bu onun için alışılmadık bir durum ve yazdan beri onu içerken görmemiştim. Arabayla eve dönerken sessizdi ve kapıdan içeri girdiğimizde ayakkabılarını çıkarıp dükkanın çerçevesine cevap arar gibi beni inceledi. Ben kaşlarımı kaldırmadan önce tam bir dakika boyunca bana baktı.

"Ne oldu?"

"Sana bir şey göstermek zorundayım. Kızmanı istemiyorum. Bugün düğün olduğu için sana daha önce göstermek istemedim. Madison ve Quen ile eğlenebilmeni istedim. Sadece iyi niyetli olduğumu bil. Şimdi kızacağından gerçekten endişeleniyorum." Sesi yumuşak ve kalbim korkuyla karnıma düşüyor.

Beni kızdıracak ne yapabileceğini bilmiyorum. Bu mükemmel adam değil.

"Göster bana. Beni ."

Bir nefes veriyor ve sonra elimi tutup beni ofisine götürüyor. Üzerinde kendisine gönderilmiş büyük bir zarf duruyor. Çoktan açılmış. İçinden en az bir düzine fotoğraf çıkarıyor ve masanın üzerine serpiştiriyor.

Onlara bakıyorum çünkü baktığım şeyi algılamam tam dakikalarımı alıyor. Rob ve ben. Göl evinin dışında duruyoruz. Ben pijamalarımınla, o ise kanlar içinde, evin arkasındaki lambalar ve ay ışığı tarafından zar zor aydınlatılıyoruz. Çekimler yakınlaştırılmış olsa da, bazıları yüzümüzün yarısını gizleyen ışık izleriyle aksiyon çekimleri.

Bir diğeri kolumdan tutup beni kendine çekerken. Söylediği şeyde kaybolmuş gibi görüldüğüm bir tane. Bir tanesinde ona bir şey söylüyorum. Bir diğesinde Rob perişan görünüyordu, bir sonrakinde ise yalnızdı ve ağlıyordu. Konuşmanın içeriğini bilmeseydim, sanırdım ki-

"Hâlâ ona aşıksın," diye suçlamayı ağzından geçiriyor Cooper ve sesindeki gerginliği duyuyorum.

"Ona aşık değilim."

"Öyle görünüyor."

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama değilim." Fotoğraflara bakıyorum ve sonra midem bulanıyor. "Bunları kim çekti? Bunları nasıl aldın?"

"Bana gönderildiler. Sanırım seni takip eden her kimse bizi göl evine kadar takip etti. Zaten birini tuttum-"

"Ne zamandır sende?" Göğsüm sıkışıyor.

"Sadece bu sabahtan beri. Neden şimdiye kadar beklediler bilmiyorum ama daha bu sabah aldım." Kendini savunur gibi ellerini kaldırıyor ve ben de en az hissettiğim kadar deli görünüyor olmalıyım. "Söz veriyorum. Hemen bir müfettiş görevlendirdim. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama senin üzülmeni istemedim. Ama şimdi yapmak zorundayız. Anlıyor musun?"

"Evet... Tanrım... Göl evi mi? Bizi orada nasıl buldular ki?" "Bilmiyorum. şey bu. Ev sahibiyle konuştum.

Güvenlik ekibi de. Burada şahsen birini istiyorum. Birinin her saat evi izlemesini istiyorum. Sen ve Lizzy evdeyken çok güvende olamayız." Sesi çiğ ve fotoğraflar konusunda ne kadar kızgın olsa da gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

"Katılıyorum."

"Madison'a karşı da dürüst olmalısın. Yardım için sana ve ailesine güveniyor. Senin de ona dayanman gerek. Artık birlikteler ve mutlular. Bununla başa çıkabilir." Cooper bana anlamlı bir bakış attı ve haklı olduğunu anladım.

"Çok kızacak."

"Çok kızacak."

"Şekerleme yapma." Ona huysuz bir bakış attım.

"Olayları tatlıya bağlayacak havada değilim." Tekrar resimlere bakıyor ve bütün gün bu konuda çok sakın olduğunu söyleyebilirim.

"Zarf kime ?" "Bana."

"Yani bunu bilerek yaptılar. Seni kızdırmak istediler. Olmadığı halde bunun bir şey olduğunu düşünmeni istediler." Rob'un bana dokunduğu resimlerden birini gösteriyorum.

"Yani, elleri senin üzerinde. İkiniz oldukça duygusal bir konuşmaya kilitlenmiş gibi görünüyorsunuz. Bana karşı dürüst ol, Trix. Sadece bilmem gerekiyor ki bunu sindirebileyim." Cooper'ın kendini tuttuğunu söyleyebilirim; sesi sakın ama gözleri incindiğini söylüyor.

"Sana o gece söyledim. İkinizin yaptığı kavga hakkında ileri geri konuşuyorduk. Ona çocukça davrandığını söylüyordum."

"Bu hâlâ duyguları olan bir kadına benziyor." Fotoğraflardan birini kaldırıyor ve sesindeki ince çatlağı duyuyorum. "Peki ne oldu? Hala onun için bir meşale taşıyorum ama daha iyi sevişiyorum, yani her iki dünyanın da en iyisi mi?"

"Ciddi olamazsın." Çenem düştü ve dönüp ona baktım. Bu benim tanıdığım Cooper değil ve fotoğrafların onu bu kadar sarstığına inanamıyorum.

"Çok ciddiym. Bana hiç böyle bakmıyorsun." Fotoğrafi masanın üzerine fırlatıyor.

"Sana hiç öyle bakmadım çünkü sen hiç huysuz bir çocuk gibi davranmadın. Uzun bir gün oldu. Bu gece çok içtin ve sanırım bu algını çarpıtıyor." Ben bir adım geri çekilirken o bana doğru bir adım atıyor, ta ki kığım masaya çarpıp ve parmak eklemleri yanağıma değene kadar. "QB'min evlenmesini kutlamak zorundaydım. Ne zaman içsem mutluluklarına kadeh kaldırmaları söylendi. Etrafta çok fazla vardı. Bu arada, bu fotoğrafların var olduğunu bile bile bütün gece seni izlemek zorunda kaldım." Beni kalçalarımın tutup masanın üzerine çekti, bu sırada fotoğraflardan bazıları yere düştü. "Tek tesellim eve gelip bu elbiseyi çıkarmam ve seni onların üzerinde becermem gerektiğini bilmektir."

Gözleri ağırlaşıyor ve buraya geldiğimizden beri sahip olduğu endişeli bakışın yerini karanlık bir gülümseme alıyor. Elleri kemerine gidiyor ve onu çözüyor, bir eliyle ilmeklerinden çıkarıp yanımdaki masaya çarpıyor. Parmakları kemerin etrafında sıkılaşıyor ve elindeki kasların seğirdiğini ve çenesinin beklentiyle nasıl hareket ettiğini görebiliyorum. Nabzımın boğazımda attığını hissedebiliyorum ve zihnim, kalbim ve klitorisim bu gelişme hakkında ne hissettiğimiz konusunda anlaşmazlık içinde - ama en azından hepsi aynı ritimde zonkluyor.

"Seni banyoya götürüp lavabonun üzerinde becermeliydim."

"Cooper," diyorum adını usulca, ürkmüş bir atı sakinleştirmeye çalışıyormuşum da yanlış bir şey yapıyormuşum gibi.

"Hayır. Kulağıma ne kadar tatlı olduğumu fısıldayarak bundan kurtulamazsın. Senin yaptığın gibi yumuşak bir şekilde adımları söyleyerek. İyi olduğumu *biliyorum*. Seni herkesten daha iyi becerdiğimi *biliyorum*. Kesinlikle soyadımı paylaşan herkesten daha iyi. Bana yalvarırken bunu hatırlamanı istiyorum. Bu küçük dar amcık sıkımın etrafında titrerken

Kıçını ikimizin de çok sevdiği o mükemmel kırmızı tonuna boyayacağım." Eli boğazıma dolanıyor ve beni sertçe öpüyor, kulağımın hemen altında duraklamadan önce çeneme doğru ilerliyor. "O zaman hangi kardeşe ait olduğunu söylerken benim adımla istediğin kadar söyleyebilirsin."

Bacaklarımın arasına giriyor, ben de onu hissetmek için çaresizce öne doğru kayıyor ve daha da açılıyorum.

"Siktir..." Uzanıp pantolonunun üzerinden onu avuçladığımda fısıldıyorum. Dudaklarıma sırtıyor ve sonra alt dudaklarımı ısıyor.

"Pantolonumu çöz," diyor.

İstedğini yapıyorum; ona dokunmak için acele ettiğimden ellerim titriyor. Cooper'ın bu yönü onun istediği her şeyi yapmama neden oluyor ve dürüst olmak günün çoğu saatinde zaten onun emrindeyim. Bir elimi ona doluyorum ve kumaşın altından hafifçe okşuyorum, kumaşın sıkılığıyla kısıtlanıyorum ama yine de onu kızdırabiliyorum. Elimini savurmadan önce içinden gırtlaktan bir ses geliyor.

"Sakın başlama. Külotunu çıkar ve sonra arkana dönüp masanın üzerine eğil."

Sanırım sorunlarım olabilir çünkü kızgın Cooper seksi. İstedğini yapıyorum ve sonra kemere uzanıyorum, parmaklarım bir an için parlatılmış siyah derinin üzerinde geziniyor ve sonra kemeri alıp ona uzatıyorum. Elini kemerin etrafına doluyor, bir kez çeviriyor ve sıkıca kavıyor.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor, zaten söz vermiş olmasına rağmen izin istiyor.

"Evet."

Mırıldandığım bir küfür duyuyorum ve o geri çekiliyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, bu pozisyonda beni inceliyor - savunmasız ve onun için yayılmış.

"Seni en iyi kim beceriyor?" diye soruyor kemeri sırtımdan aşağıya, kıkırımın yanağından geçirip kalçalarımın arasına sokarken ve kenarıyla beni kızdırırken.

"Sen."

"Daha yüksek sesle." Parmağını derimin üzerinde kırıyor ve sert kırbacının sinir uçlarımdan geçip doğrudan klitorisime ulaştığını hissediyorum.

"Siktir! ." Duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesle söylüyorum ve bu gece evde yalnız olduğumuza şükrediyorum.

"Bu daha iyi." Üzerime eğiliyor, dudakları boynumda geziniyor, aralıklarla öpüyor ve ısıyor. Parmakları sırtımda geziniyor ve omurgamdan aşağı iniyor. "Dinlediğinde benim için çok iyi. O kadar mükemmel ki

Sana verdiğim her şeyi alıyorsun. Seni becermeden önce bir tane daha alabilir misin?"

"Evet. Lütfen," diye yalvarıyorum çünkü bunu istiyorum. İkimizin de ihtiyacı olan her şeyi bana vermek için çaresizce böyle davranmasına bayılıyorum.

Deri son bir kez etime sertçe iniyor ve sonra onu bırakıyor, onun yerine kalçalarımı kavlıyor ve içine girmeden önce sikini benimle hizalıyor. Zevk ve acının birbirine karıştığı karışık hisler karşısında nefesim kesiliyor ve dengemi korumak için masaya tutunmak zorunda kalıyorum.

"Siktir," diye küfrediyor. "Her zaman çok ıslaksın. Benim iyi küçük fahişem gibi benim için damlıyorsun."

"Her zaman." Kelimeleri yarı mırıldanıyorum çünkü şimdiden mükemmel bir ritmi var ve ihtiyacım olan her yere vuruyor. "Çok iyi hissettiriyor."

Kıçımı avuçluyor ve parmak uçları beni kırmızı bıraktığı yerin üzerinde geziniyor, sonra elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve her ikisini de resim yığınının üstüne bastırıyor.

"Umarım tatlı küçük sohbetiniz buna değmiştir ve birbirinize son bir kez birbirinizi sevdiğinizi söyleyebilmişsinizdir."

"Seni sorduğunda ona çok geç olduğunu söyledim." Söylememem gereken şeyleri ağzımdan kaçırma sırası bende.

Durdu, aleti hâlâ içimdeyken ve ben masanın üzerine eğilmişken hareketsiz kaldı. Pişmanlık anında ortaya çıktı. Rob'un duymayı kaldıramayacağı konusunda beni uyardığı tek şeyi itiraf ederek bunu mahvettim - bizi mahvettim.

Sezon başladığında aramızdaki bu durumu garip hale getirmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ve işleri düzgün bir şekilde çözmemiştim. Kardeşimle birlikte büyüdükten ve daha sonra pek çok başka erkekle çalıştıktan sonra oynarken zihinsel durumlarının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Lisedeki Lizzy ve diğer milyonlarca şey için zaten endişelendiğini biliyorum. Kendime arkadaşlığımızı biraz daha uzatarak mutlu olabileceğimi söyledim. Sürecin bir yerinde onu sevmeye başlasam bile eğlenceli olmaktan çıkmamıştı.

"Ne için çok geç?" diye soruyor sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından. Artık yalan söylemenin bir faydası yok.

"Bana sana aşık olmamamı söyledi." O kadar yumuşak söylüyorum ki, tekrarlamamı isteyeceğinden endişeleniyorum ve kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum.

Bunun yerine omuzlarımdan tutuyor, içimden çıkarken beni ayağa kaldırıyor ve bu sırada yüzümü ona çeviriyor. Gözleri gözlerimi arıyor ve ben kaçınılmaz olanı bekliyorum.

"Bu doğru mu yoksa onu incitmek için mi söyledin?" "Doğru." Ona temkinli bir bakış attım. "Neden bana söylemedin?"

"Arkadaş kaldığımız ve bu sadece seks sürece..." Omuz silktim. Sessizlik bir süre daha devam ediyor. İçinde beklerken gözleri beni inceliyor.

"Bugün çiçekleri yakalamak bile istemediğinde kalbimi kırdın." Parmakları saçlarımın arasından geçiyor.

"Bunu senin için garip hale getirmek istemedim. Senin verebileceğinden daha fazlasını istediğimi düşünmeni istemedim. Bilesin diye söylüyorum, elimizdekiyle yetiniyorum. Şu anda daha fazlasına ihtiyacım yok ve mevsiminde olduğunu biliyorum. Endişelenmen gereken daha önemli şeyler var."

"Yüce İsa. En çok senin için endişeleniyorum. Sen ve Lizzy. Sadece ikinizin de güvende ve mutlu olmanızı, bana ihtiyacınız olduğunda yanınızda olduğumu bilmenizi istiyorum."

"Biliyorum," diyorum usulca.

Saçımı bırakıyor, parmakları çenemden aşağı kayıyor ve başparmağı alt dudağımın üzerinden geçiyor.

"Aslında bu bir yalan. Bundan daha fazlasını istiyorum. Senin her bir parçanı istiyorum, Trixie."

"Benim de benim olabilecek birine ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum. Cooper'ın olmayı her şeyden çok istiyorum ama bunun iki taraflı olduğunu bilmeye de çok ihtiyacım var. Ondan o kadar uzaklaştım ki beni kırabileceğini biliyorum - daha önce hiç kimsenin yapamadığı şekilde.

"Tekneye bindiğimiz o günden beri seninim. Sadece benim olabileceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben seninim." Ona gülümsüyorum, kalbimin ne kadar dolu hissettiğiyle göğsüm sıkışıyor.

Cooper

PARMAKLARI AĞLIYOR kravatımı yukarı ve kirpikleri titriyor. Kalbim hala Kardeşimin resimleri yüzünden ondan nefret etmenin ve benim olduğunu ağzından kaçırıldığı anda serbest düşüşe geçtiğimi hissetmenin birleşiminden dolayı göğsümde çarpıyordu. Bunu itiraf ettiğini duymak, paraşütsüz bir uçaktan atılmak gibiydi. Bunu o kadar çok istemiştim ki, ama asla gerçekleşmeyeceğini varsayarak o kadar uzun zaman geçirmiştik ki, buna hazırlıklı gelmemiştim.

Avuç içleri göğsümden aşağı kayıyor ve boynuma doğru öpücükler kondurarak kulağımın hemen altında, derimin hassas olduğu noktayı ısıyor. Karşılığında ellerim kalçalarında geziniyor.

"Benden ne istediğini söyle," diye fısıldıyor. Elbisesinin fermuarını indirdiğini duyuyorum. Bir an sonra yere düşüyor ve altındaki büstiyer ve henüz çıkarmadığı topuklu ayakkabıları dışında çıplak kalıyor. İşim bittiğinde onu ne kadar sevdiğimi söylemek konusunda endişelenebilirim çünkü şu anda onu hiç istemediğim gibi becermek istiyorum. Önce toparlanmak için bir dakikaya ihtiyacım var.

"Masaya geri dön ve bacaklarını benim için aç. Ben seni tekrar sikene kadar o güzel amcığınla oynamanı izlemek istiyorum." Sandalyeme geri oturdum ve sikimi tuttum, elimi uzunluğundan aşağı doğru gezdirdim.

Masanın üzerine oturuyor ve parmakları kalçalarının arasından kayarken onu izleyebilmem için iyice açılıyor. Parmakları klitorisine masaj yapmaya başladığında onu duyabileceğim kadar ıslanmış durumda. Bu dünyadaki en tatlı seslerden biri ve gözlerim onu gördüğünde sertleşiyor.

"Şimdiden çok ıslaksın. Bana bu kadar muhtiyacın var?"

"Evet. Bütün gün sana ihtiyacım vardı. Keşke beni barda becerseydin."

"Bir dahaki sefere yapacağım. Sadece sorman gerekiyor."

Gözleri üzerimde dolaşiyor, elimin hareket ettiği yere geliyor.

"Bunu daha fazla yapamam, yoksa boşalacağım." Kelimeleri yarı söylüyor, yarı mırıldanıyor ve ardından yumuşak bir inilti geliyor.

"Bu iyi hissettirdi mi? Benim için kendine dokunuyor musun?" "Evet. Ama senden daha fazlasını istiyorum."

Kalçalarını kavıyorum ve sandalyeyi öne doğru itiyorum, eğilip dudaklarımı klitorisinin etrafına bastırıp emmeden önce uzun bir yalama yapıyorum. Şaşkınlıkla sandalyemi tekmeliyor ve sonra ayağını masanın bacağına doluyor. Parmaklarının saçlarımda dolaştığını hissediyorum.

"Kahretsin... Boşalacağım. Durmalısın yoksa..." Sesi iniltiye dönüşüyor ve sakinleşirken tırnakları kafa derime batıyor. Yüzüme doğru sallanıyor ve ben de o boşalırken kalçalarını sıkıca kavıyorum, sonunda masaya yaslanıp beni serbest bırakıyor. Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve onun yükselişinden inişini, nefes alışının yavaşça normale dönmesini ve bana odaklanmasını izliyorum.

"Böyle muhteşem görünüyorsun." Çoğunlukla çıplak halini başımla onaylıyorum ve hâlâ giydiği topuklu ayakkabılarına bakıp sırtıyorum. Birini dizimin üstüne koyuyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Sen de iyi görünüyorsun. Ama beni becerirken bu topukluları kalçalarına geçirirsen daha iyi görürsün." Sırtıyor.

"Çok akıllı bir ağzın var." İçimden fişkıran kahkahayı kontrol edemiyorum.

"Elin boğazımda olsaydı daha az konuşurdum."

Beni düpedüz yemliyor ve ben buna bayılıyorum. Nasıl bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Ama tadını çıkarmak varken merak ederek vakit kaybetmiyorum.

Bir an sonra ayağa kalktım, onu yakaladım ve masanın kenarına sürükledim. Sözüne sadık kalarak bacaklarını benimkilere doladı ve ben

Onu ciddi bir şekilde becermeden önce bir an için sikimin ucuyla onu kızdırıyorum. Tırnakları enseme gezinirken çıkardığı nefes beni yaklaştırmaya yetiyor ve tam burada ve şimdi boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama sanki bu gece beni dize getirmek istediğini biliyor ve istiyor ve kasları etrafımda bir mengene gibi geriliyor.

"Lanet . Amin benim için çok açgözlü."

"Biliyorum. Sana ihtiyacım var. Başladığın işi bitir ve beni doldur."

"Oh, yapacağım. Ta ki seni döndürüp böyle bir velet olduğun için kıcına şaplak attığımda kalçalarından aşağı sızdığımı hissedene kadar."

Elimi karnında ve büstiyerinin üzerinde gezdiriyorum, göğüs kafesinin üzerinde yumuşakça gezdiriyorum ve sonra parmaklarımı boynuna doluyorum, o da benim için daha geniş açıyor.

Hiç bu kadar duyarlı, memnun etmesi bu kadar kolay bir kadını olmamıştı, çünkü hepimiz aynı şeyleri seviyoruz. Sanki birbirimiz için yaratılmışız ve ben buna doyamıyorum. Onu sertçe becermeye başlıyorum ve o inliyor ama dayanıyor, daha da sertleşmem için yalvarıyor. Altımızdaki masa sallanıyor ve bu tür bir istismar yüzünden çökeceğinden yarı korkuyorum.

Kalçaları sallanıyor ve daha fazlasını aradığını anlayabiliyorum. Elim aramıza sokuyorum ve başparmağımı klitorisinin üzerinde kullanıyorum. Onaylarcasına inliyor ve gözleri kapanıyor, parmakları ön kolumda kayıyor.

"Ne kadar iyi bir sürtüksün. Her zaman benden daha fazlası için ne kadar çaresiz olduğunu bana bildiriyorsun."

"Oh Tanrım. Yine boşalacağım."

"Güzel. O daracık amcığını sikimin üzerinde kullan ve beni de yanında götür."

Tam olarak istediğimi yapıyor ve ikimiz de neredeyse senkronize bir şekilde boşalırken onu daha sert beceriyorum ve onu son damlasına kadar dolduruyorum. Tekrar hareket etmeden önce nefesini tutmasına zar zor izin veriyorum.

"Arkanı dön ve yayıl. Kemerle başladığımız işi bitirirken içinizden sızışımı izlemek istiyorum."

Yavaşça ayağa kalkıyor ve eğilmeden önce avuçlarını masanın üzerine koyuyor. Boşalmam çoktan aşağı kayıyor, kalçalarını dağıtıyor ve kemeri alıp ona hafifçe vururken sırtıyorum.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye benimle alay ediyor ve iyi bir önlem için son bir kez daha sertçe vuruyorum. Haykırıyor ve eğilip öpmeden önce avucumu kırmızı izin üzerine sürüyorum.

"Daha iyi mi?" Ben de ona karşılık veriyorum.

"Çok." Dönüp bana bakıyor, gözlerinde daha önce gördüğümü hatırlamadığım bir yumuşaklık var. "Tamamen doydum."

"Güzel." Onu öpüyorum, kollarıma çekip sarılıyorum. Uzun dakikalar boyunca bu şekilde oturduk. Ben onun ne kadar güzel ve mükemmel olduğunu mırıldanırken, o boynumun kıvrımlarına sokuluyor. Onun içinde öyle kaybolmuşum ki, üzerimdeki kontrolünü öyle kaybetmişim ki, bundan kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum.

Sessizliği ben bozdu. "Bizim için duşu başlatacağım. Ama önce sana bir şey söylemem gerek."

Kaşları çatılıyor ve sanki orada olacakların uyarısını bulabilecekmiş gibi yüzümü inceliyor. Dudağı dişlerinin arasında kaygılanıyor ve bana bakması için çenesini yukarı doğru eğiyorum.

"Seni seviyorum."

O kadar kolay geliyor ki bunu yapabildiğime inanmakta güçlük çekiyorum. Hiçbir zaman iyi olmadığım kelimeler şimdi güzel ve akıllı olduğunu söylemek kadar basit geliyor. Bu sadece gerçek. Ve onunlayken, gerçekler çok kolay.

"Ben de seni seviyorum. Sanırım bir süredir." Yüzündeki tatlı gülümseme kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum.

"Bunun nasıl çalıştığını bilmiyorum. Benim için yeni bir şey. Ama işe yaramasını istiyorum. Tamam mı?" Bu kısım için gerginim. Onun ilişkiler konusunda deneyimli olması ve benim de hâlâ ayakları yere basmaya çalışan, kafası karışık bir acemi olmamın karmaşıklığını aşma konusunda endişeliyim.

"Yavaş gidebiliriz ve bunu ," diye bana güvence veriyor.

"Yavaş yapabilirim," diye kabul ediyorum. Burnunun ucuna son bir öpücük konduruyorum. "Ben gidip duşu başlatayım."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyor ama elbisesini almak için eğildiğinde, onun yerine yere düşen fotoğraflardan birine uzanıyor.

Kitabı eline aldı ve daha önce fark etmediğim, arkasına karalanmış bir not gördüm. Dürüst olmak gerekirse, içindekilere o kadar üzül müştüm ki resimlerin ötesine bakamamıştım. Geriye dönüp baktığımda bunun için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Rawlings'ten daha iyisini hak ediyor. İkinizden birini.

Elini ağzına götürürken "Kahretsin," diye fısıldıyor.

Dikkatimiz dağılmıştı ve balon aniden patladı - gerçekler tekrar yüzümüze çarptı. Birbirimizi sevdiğimize dair itiraflarımız, hala bizi takip eden, fotoğrafımızı çeken, bizi takip eden - onu takip eden - biri olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Ona bakarken omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti akıyor. Onu istiyorlar, kızımı ve bu beni hasta ediyor. Yüzündeki endişeyi görebiliyorum ve

Onu kendime çektim, kollarımı ona doladım.

"Yanınıza bile yaklaşamayacaklar" diyorum, öyle ki buna inanmak zorunda kalıyoruz.

"Peki ya sen?" Bana bakıyor. "Görünüşe göre onlar da seni pek umursamıyor."

"Bırakın bu konuda ben endişeleneyim. Bu sabahki müfettişler üzerinde çalışıyor. Yarın onlarla buluştuğumda bunları onlara vereceğim. Sen de Madison'ı ikna edeceksin. Güvenlik ekibiyle konuşacağız. İşimiz bittiğinde yanımıza bile yaklaşamayacaklar."

"Umalım da öyle olsun." Nota başını sallıyor ve fotoğrafların geri kalanını inceliyor. Tekrar strese girdiğini söyleyebilirim. Öyle olduğumu biliyorum ama bunun bu gece bize bir faydası olmayacak. Bu gece sadece onun burada olduğu ve benimle güvende olduğu gerçeğine odaklanmak istiyorum.

Başının üstünü öptüm. "Pekâlâ. Bu gece bu konuda yapabileceğimiz başka bir şey yok. Şimdilik sadece seni temizleyip yatağına yatırmak istiyorum."

Onu kollarıma alıyorum, fotoğrafı masaya bırakıyor ve ben onu duşa götürürken kollarını boynuma doluyor.

Beatrix

En iyi arkadaşım ile oturduğumda, devam eden onca şeye rağmen parlıyordu. Babasıyla yaşadığı sorunlar ve bunun neden olduğu stres... Sonunda erkeğine kavuştu. Onları birlikte görmek kalbimi o kadar dolduruyor ki. Aradan geçen onca yıla ve aile yüklerine rağmen bu ilişkiyi yürütebildiklerini bilmek. Cooper ve benim için de bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Eğer işleri yoluna koyabilirsek ve ben de bu sapık olayını çözebilirim. Bu da Cooper'ın tuttuğu müfettişlerle ve tanıdığım en iyi iş söylemekle başlar.

"Evlilik sana yakışıyor." Quentin'e olması gereken bir mesaj göndermesini izlerken ona gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim. İyi hissettiriyor. Sadece on yıldır yapıyorum." Hafifçe gülüyor, ben de sırıtıyorum.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir. Ayrıca burada bir 'sana söylemişim' diyebilmem gerektiğini hissediyorum."

Gözlerini devirir ve başını sallar. "Peki. Sanırım bu adil."

Birkaç dakika gülüşüyoruz ve ben ona kendi haberlerimi vermeden önce bana ailesiyle ve evlilik sonrası hayatındaki mutluluğuyla ilgili daha fazla şey anlatıyor.

"Sana söylemem gereken bir şey var. Bana kızmayacağını umuyorum. Bunu senden sakladım çünkü kendi hayatında çok fazla şey yaşıyorsun ve ben de senin stresini arttırmak istemedim."

"Tamam..." Yüzü endişeyle bulutlanıyor ve beni dikkatle inceliyor.

"Sanırım bir sapığim var. Ya da Cooper ve benim mi? Kesin olarak bilmek zor. Ben onun yanındayken başlamadı, bu yüzden beni kız arkadaşı sanan bir hayranı olabileceğini düşünüyordum. Ama şimdi bilmiyorum."

"Bir sapığim olduğunu düşünüyorum da ne demek?" En iyi arkadaşımın iş moduna geçtiğini görebiliyorum.

"Her şey birkaç ay önce Cooper ve benim fuarda çekilmiş fotoğraflarımızın sosyal medyada paylaşılmasıyla başladı. Birinin bizi takip ettiği ve izlediği çok açıktı. Sonra bir süre durdu, ta ki birkaç gece evinin önünde ayak izleri görünce yatak odamın penceresinden birinin bana baktığını gördüğüme yemin edene kadar. Kameralar yerleştirdik ve babamın taşınmadan önce birlikte çalıştığı ve ekibinde yer alan bir güvenlik görevlisi aldık. Aslında o da stadyumda çalışıyor. Ondan sonra kendimi daha iyi hissettim ama yeni fotoğraflar geldi. Bunlar çok daha rahatsız ediciydi. Cooper'a gönderilmişler."

"Nasıl rahatsız edici? Nasıl teslim edildiler? Üzerlerinde parmak izi bulma şansınız var mı?" Madison her zamanki gibi ayrıntılara aşırı odaklanmış durumda. Sanki şimdiden benim için zihinsel notlar alıyor ve noktaları birleştiriyor.

"Şey... işte burada bir sonraki şeyi itiraf ediyorum. Sanırım zaten tahmin etmişsinizdir. Cooper ve ben yatıyorduk. Bir ilişkimiz yoktu. Ya da şimdi öyleyiz ama daha önce değildik. Sezon başlamadan birkaç hafta önce onunla ailesinin göl evine gittim ve doğal olarak Rob neler olduğunu anladığında kendini kaybetti. Tartıştılar ve ben de gidip ayırmaya çalıştım. Bizi izleyen kişi benim ve Rob'un fotoğraflarını çekmiş. Öyle olmadığımız halde bir çeşit sevgili kavgası yapıyormuşuz gibi gösteren fotoğraflar. Sapık onları Cooper'a göndermiş ve düğün gününüzde buraya gelmişler. O geceye kadar bana söylemedi çünkü hiçbir şeyi mahvetmek istemedi ama..."

"Kahretsin, Bea. Keşke bana daha önce söyleseydin. Bu çılgınlık. Onları Cooper'a gönderdiler, yani seni bir tür ilişki içinde olduğundan şüphelenecek kadar izliyorlardı, öyle mi?"

"Evet. Yani... ağzımızı sıkı tutmaya çalıştık ama sanırım beni düzenli olarak takip ediyor olsaydın ve bizi yeterince görseydin belki bilirdin?"

"Etrafınızda çok fazla bulunmadım ve şüphelerim vardı. O yüzden bu beni pek şaşırtmadı ama o resimlerle aranızı açmaya çalışmaları... Neden onun çılgın bir hayranı olabileceğini düşündüğünüzü anlıyorum. Daha önce böyle bir sorun yaşad mı?"

"Kendisini taciz eden hiçbir hayranı olmadığını söyledi. Arada sırada ona çok fazla mesaj atan ya da düzenli olarak gördüğü birkaç kişi olmuş ama bunu yapabileceklerini düşündürecek bir şey yokmuş."

"Herhangi bir eski sevgilisi ya da ters giden bir ilişkisi olabilir mi?"

"Takılmalara hayır diyor ve onu tanıdığımdan beri hiç ciddi biriyle çıkmadı. Ama belki de onunla konuşmalı ve sana karşı daha açık olup olmayacağını görmelisin. Eminim benimle paylaşmak istemediği ayrıntılar vardır." Bahsettiğimiz kişi erkek arkadaşım olsa da halkla ilişkiler şapkamı takmaya çalışıyorum çünkü günün sonunda bu işin aslını öğrenmek onun beni incitmekten endişe etmesinden daha önemli. "Yine de bu son sefer. Arkasında bir Rawlings kardeşten daha iyisini hak ettiğime dair bir mesaj vardı."

"O zaman belki de hayranı değildir?" Kafa karışıklığı derinleşiyor ve yalnız olmadığımı seviniyorum.

"Belki de değildir. Cooper hiçbir zaman bir hayran olduğunu düşünmedi. Hep ben olduğumu düşündü."

"Benimle konuştuğunu biliyor mu?"

"Evet, bunca zamandır seninle konuşmamı söylüyordu. Aslında ısrar etti ve ben de sonunda kabul ettim. Umarım sana daha fazla stres yüklemiyordum, Mads. Yaşadığın onca şeyle başa çıkmanın çok zor olduğunu biliyorum."

"Bea. Lütfen ciddi ol. Quentin ve babamla ilgili konularda yardım ediyorsun ve harikaydın. Bütün bunların olacağını bilseydim-" Bana pişmanlık dolu bir bakış attı. "Bana gelebileceğini düşünmediğin için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Hayır! Bana yaslanabilmeni istedim. Ben senin için buradayım. Sana yardım etmek beni daha iyi hissettiriyor ve kafamı dağıtmama yardımcı oluyor. Biz bir takımız."

"Eğer bir takımsak, bana söylemeliydin." Bana baktı.

"Biliyorum, . . için özür dilerim. Dediğim gibi, niyetim çok ."

"Pekala, müşterilerimize söylediğimiz gibi... geçmiş için ağlamanın bir faydası yok. sonra önümüze bakmalıyız. Cooper'la konuşacağım. Bu arada

Elinizdeki her şeyi bana yazılı olarak verin. Zaman çizelgesi, fotoğrafların kopyaları, şüpheleriniz ya da içgüdüleriniz. Polislerle konuştun mu?"

"Hayır. Bunu kısaca sordum ve bana polislerin bir şey yapma ihtimalinin düşük olduğunu söylediler. İsim ve ipucu olmadan, sadece dosyalayıp yollarına devam edeceklerini söylediler. Ben de uğraşmak istemedim. Ama Cooper güvenlik ekibine ek olarak özel bir dedektif tuttu. Olabildiğince çok insanın bu olayı araştırmasını istiyor."

"Peki ya ailen, onlar biliyor mu? Babanın fikirleri vardır diye düşünüyorum."

"İstiyor ve istedi de. Eskiden onun için çalışan adamı işe aldıktan sonra biraz yumuşadı ama hala eve taşınmam konusunda kararlı. Ona seninle kendi halkla ilişkiler şirketimizi kurmayı planlamaya başladığımızı söyledim. Sırf bu yüzden seni terk edecek değilim."

"Her şeyden önce, güvenliğin için bir şey yapmak zorunda kalsaydın beni terk ettiğini düşünmezdim, Bea. Baban kesinlikle yörüngesindeki ortalama bir insandan daha fazla koruma ve güvenliğe sahip ve bazı babaların aksine, bazen bunu göstermek için boktan bir yolu olsa bile, seni ve Xander'ı gerçekten önemsiyor."

"Önemsediğini biliyorum ama Xander ve ben yetişkin birer birey olduğumuzda en iyisini kendisinin bileceği konusunda hâlâ ısrarcı."

"Anladım." Mads başını sallıyor ve bana gülümsüyor. "Ama umarım güvenlik görevlileri, müfettiş ve benim aramda bu işin aslını öğrenebiliriz... Sanırım neler olup bittiğini anlayabilir ve umarım yetkililerin bu işi halletmesini sağlayabiliriz."

"Teşekkür . Gerçekten. Hayatımda olduğun için çok mutluyum." elini sıktım. Bunu ona söylemek bile omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını hissettiriyor.

"Aynı şekilde. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Özellikle de son birkaç aydır. Her şey darmadağın olurken sen benim yanımda kaldın. Ama PR şirketimiz ve planlarımız konusunda çok heyecanlıyım. Çok büyük bir çıkır açacağımızı düşünüyorum."

"Tost mu?" Su bardağımı kaldırıyorum ve o gülüyor.

"Aman Tanrım. Sen ve son zamanlardaki kadeh kaldırmaların." Bana bir bakış atıyor ama gülümsemeye dönüşüyor ve cevaben kadehini kaldırıyor.

"Kutlanacak çok şey var!" Kadehini tokuştururken savunmacı bir tavırla söyledim. Biraz su içtikten sonra siparişlerimizi bitirip tartışmaya geri dönüyoruz

Halkla ilişkiler ve müşteri gündemimiz ve Quentin'in yanına taşındıktan sonra yaptığı tatil planlarından bahsediyor.

OceanofPDF.com

Cooper

QUENTIN, Ramsey ve ben bir akşam yemeğinden sonra bir şeyler atıştırmak için bir bara gidiyoruz.

özellikle acımasız bir antrenman ve buz banyosu.

Ramsey otururken, "Bu saçmalık için çok yaşlandım," diye homurdanıyor. "Davis gibi davranıp antrenmana gitmemeliydim."

"Bu sadece sosyal medyayı takımdan ayrıldığı söylentileriyle çılgına çevirecek. Ama sen çok yaşlı değilsin." Dudaklarımı düzleştirdim ve eski arkadaşıma başımı salladım.

"İkiniz de benden gençsiniz, o yüzden bunu duymak istemiyorum. Davis yarın kışını kaldırıp antrenmana gelse iyi olur. Menajerinin oynamayarak ne elde edeceğini düşündüğü umurumda değil. Ya bir takımızdır ya da değilizdir." Quentin menüsüne kaşlarını kaldırdı. Kısa sürede buranın lideri haline geldi ve kendisi için oldukça iğrenç bazı davalara rağmen lehimize artan galibiyetler, büyük saygı kazandığı anlamına geliyor.

Menüye göz atıyorum ve şu anda bu tartışmaya dahil olamayacak kadar Trix'i düşünmekle meşgulüm.

"Sende bir sorun mu var?" Quentin soruyor.

"Madison paylaşmadı mı?" Trix'in yeni evlilere kendini rahat hissettiği kadar haber vermesine izin vermeyi umuyordum. Bana izin vermişti.

Yine de, en iyi arkadaşı nihayet öğrendiğine göre, bunu kime rahatça söyleyebileceğimi düşündüm.

"Bea ile ilgili endişelendiği bir şeyler olduğundan bahsetti. Takipçi falan mı? Onunla fazla konuşmadım çünkü bu sabah ters yönle koşuyorduk."

"Evet. Son birkaç aydır bir takipçimiz var. Aralıklı olarak. Bir süre sessiz kalıyor. Sonra bir şey oluyor. Sonra bir süre sessizlik. Ama giderek artıyor."

"Nasıl tırmanıyor?" Ramsey kaşlarını kaldırdı çünkü ben de ona son gelişmeler hakkında bilgi vermemiştim.

"Düğün günü bir zarf içinde fotoğraflar geldi. Ailemin göl evindendi. Trix ve kardeşimin dışarıdaki görüntüleri."

"Siktir." Ramsey bana sempatik bir bakış attı ve Quentin de onu takip etti.

"Hayır. Hayır." Başımı sallıyorum. "Yani, evet, öyle görünmeleri amaçlanmıştı ama göründükleri gibi değildi. Trix her şeyi açıkladı."

"Ve sen ona inanıyorsun?" Ramsey'nin ses tonunda bir miktar şüphe var.

"Yalan söylemezdi. Ama resimler sertti. Onları her kim gönderdiyse, niyetleri buydu. Yalan söylediğini düşünmemi sağlamak. Hala ona karşı hisleri olduğunu. Bu da her kimse bizi bir şeyler olduğunu bilecek kadar izlediği ve bunu durdurmaya çalıştığı anlamına geliyor."

"Yani sizden birine karşı bir şeyler hisseden biri mi?" Quentin'in kaşları çatılır.

"Sanırım mı? Trix bir hayranım olduğunu düşünüyor. Hayranım olsaydı şimdiye kadar kendilerini belli ederlerdi. Bence onu isteyen biri."

"Kardeşin mi?" Quentin sorar.

"Rob mu? Nişanlandı ve yolda bir bebeği var."

"Kardeşim kız arkadaşımın peşine düşse yine de çok sinirlenirdim. Kahretsin, eğer ona yanlış bakarsa, bunu düşündüğü için onu ateşe verirdim." Ramsey elindeki menüyü masanın ortasındaki yığının üzerine fırlatır.

"Benim kızım. Ve senin hiç kızın olmadı."

"Yapsaydım daha iyi olurdu. Kardeşin pisliğin teki. Onu göz ardı edebileceğinizi sanmıyorum," diyor Ramsey.

"Hayır. Rob'u Pittsburgh'da birlikte oynadığımız zamanlardan iyi tanırdım." Quentin başını sallar. "Kızgın, tabii. Kesinlikle homurdanıyorum. Ama

zamanını onu takip ederek mi geçiriyor? İmkânı yok. Ayrıca, fotoğraflarda o da vardı, değil mi?"

"Evet."

"Peki ne yaptı, kendi fotoğraflarını mı çekti?" Quentin Ramsey'e bakar.

"Birini tuttu. Ormana birkaç kamera koy. "Ormanda birkaç kamera var. Kendinizi bu adadıysanız bir şeyler ayarlamak o kadar da zor değil." Ramsey omuz silkiyor.

"Birini işe alma fırsatı bulamazdı. Onun benimle geleceğini bile bilmiyordu. Ormanda kamera kurmasına imkân yok. Hamile nişanlısı ve iki çocuğuyla uğraşacak çok şeyi vardı." Başımı salladım.

"Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı daha berbat olurdu, çünkü bu ikinizin de tanımadığı bir yabancının sizi ıssız bir yere kadar takip edecek kadar kendini adanmış olduğu anlamına geliyor."

"Biliyorum." Masaya tekrar koymadan önce biramdan uzun bir yudum aldım. "Trix'in bilmesini istemiyorum ama bunu çözemediğimiz için kendimi kaybetmeye başladım. Birinin canı yanmadan önce bu işin aslını öğrenmek için yanıp tutuşuyorum. Ondan bir saniye bile ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Burada kendimi rahat hissediyorum çünkü onun Madison'la birlikte olduğunu ve Madison'ın her şeyi bildiğini biliyorum."

"Bu gece East'in evindeler. Bea güvende. Merak etme." Quentin bana sempatik bir bakış attı.

"Ona bir şey olmasına izin veremem. Her şeyden sonra olmaz. Hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve Lizzy onu çok seviyor." Ona bir şey olacağını düşünürken bile kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyorum.

"Madison bu işlerde harikadır. Bir sürü bağlantısı var. Müfettişleri bu işe dahil ettiniz, değil mi?" Quentin soruyor.

"Evet. Ama yeterli gelmiyor. Bazen babasının, onu izlemek için koca bir güvenlik ekibinin olduğu bir yerde, onunla birlikte olması konusunda haklı olup olmadığını merak ediyorum. Ama ülkenin öbür ucunda olması fikrine katlanamıyorum. Kimsenin onu benim izlediğim gibi izleyeceğini düşünmüyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ben de Madison için aynı şeyi hissederdim." Quentin başını sallıyor.

"gelen her şeyi yapıyorsun. Ve dediğim gibi, evde fazladan yardıma ihtiyacın olursa, bana ne zaman ihtiyacın olursa ben oradayım." Ramsey bana başıyla onay verdi. Ramsey futboldan önceki hayatından ya da ailesinden pek bahsetmez,

Ama bunun benim çocukluğumdaki orta sınıf banliyö yaşamı olmadığını bilecek kadar bilgim vardı.

"Umarım iş noktaya gelmez."

Bir süre sonra garson kız siparişlerimizi almak için geri geliyor ve Quentin ona kendi siparişini verirken ben yine Trix'i düşünmeye dalıyorum. Onun için doğru olanı yaptığımı umuyorum. Çünkü onu kaybedemem, artık ona sahibim ve gerçek bir şeyler yapma şansımız var.

OceanofPDF.com

C ooper

Ramsey kramponunu bağlamayı bitirirken yüksek sesle "s.KTİĞİM MESİH" diye küfretti.

Ona doğru baktım. Elinde telefonu var ve başını sallıyor.

Bana attığı bakış, görmem gereken tek şey. Bağırsaklarıma bir ton tuğla gibi çarpıyor. Ne hakkında hiçbir fikrim yok, ama bakışı bana her şeyin berbat olduğunu söylemeye .

"Ne?" Dehşet damarlarımı doldururken sormayı başarıyorum.

"Sana göstermek istemiyorum dostum." Derin bir nefes alıyor ve telefonu formasına bastırıyor.

"Ne oldu?" Sesimde benim bile duyabileceğim bir sabırsızlık var.

"Yeni aldığım bir DM. İçinde resimler var ve bu sensin."

"Ben mi?" Kafam karıştı.

"Sen ve Bea... uzlaşmacı bir pozisyondasınız." Ramsey bana söylerken yüzünü buruşturdu.

Soyunma odasının diğer tarafından bir boğulma sesi duyuyorum ve ardından arkamda bir kahkaha tufanı kopuyor. Kafamı kaldırdığımda soyunma odasındaki herkesin ya telefon ekranlarına ya da bana baktığını görüyorum.

Bu odadaki pek çok kişi benzer DM'ler almış gibi görünüyor ya da Bea'nın o uyanırken görülen kabuslardan birini görüyorum. Çıplak bir şekilde

Sınıfta, maçtan hemen önce tüm takım arkadaşlarınızın telefonlarında çıplak.

"Bir bakayım."

Ramsey isteksizce telefonunu bana uzatıyor ve ben de sosyal medyadaki anonim ismini ve bu isim aracılığıyla ona gönderilen bir dizi fotoğrafı görüyorum. Ben ve Bea geçen gece ofisimdeydik. Midem bulanıyor, o kadar ki gerçekten kusabileceğimi düşünüyorum. Karnımı tutuyorum, Ramsey'nin telefonunu fırlatıyorum ve koridordan geçerek tuvaletlere doğru ilerliyorum.

Kapıdan girer girmez midem bulanıyor ama boğazım ve ağzım neredeyse kuruyor. Sadece safranın tadı ve odanın dönmesi bile bana kamyon çarpmış gibi hissettiriyor. Zihnim o fotoğrafları birisinin nasıl çekmiş olabileceğiyle yarışıyor. Evde bilmediğimiz kameralar olmalı. Bilmediğimiz birileri eve giriyor olmalı.

Panik damarlarımda dolaşüyor çünkü Trix bizimle seyahat etmedi. Yarın teslim etmesi gereken bir okul projesi üzerinde çalışabilmek için Lizzy ile birlikte kaldı. Maçı televizyondan izleyeceğine söz vermişti ve bu iki kızımın da kendi evimde açık hedef olduğu anlamına geliyor. Koridora geri dönerken yolda Ramsey'e çarptım.

"Vay be. Nereye gidiyorsun?"

"Çantam. Telefonuma ihtiyacım var. Onu uyarmalıyım." Ramsey benimle birlikte koridorda koşuyor.

"Fotoğraflardan haberi yok muydu? Onları sen çekmedin mi?" Ramsey kaşlarını çatır.

"Sikeyim hayır. Onlar bizim değil. Evde bir kamera var."

"Vay anasını." Ramsey'i daha önce hiç şok olmuş görmemiştim.

Hiçbir şey onu korkutmuyor gibi görünüyor, ama şimdi parmağımı Trix'in numarasına bastığımda kıpırdamadan duruyor. Çalışıyor. Bir, iki, ve sonunda onun sesini duyuyorum.

"Coop?" Oyuna başlamak üzere olduğumu bildiği halde neden aradığıma şaşırdı.

"Evden çık."

"Ne?" Sesi şaşkınlık ve şokla gergin.

"Sen ve Lizzy evden çıkın. İçeride kameralar var ve birinin erişimi var. Kim ya da kaç kişi bilmiyorum. Ama ofiste fotoğraflarımız var."

"Sen neden bahsediyorsun?" Panik sesine sızıyor.

"Geçen gece ofiste çekilmiş fotoğraflarımız var. Onlar - sapık, her kimse - sosyal medya DM'leri aracılığıyla tüm ekibime gönderdiler. Ramsey bir tane almış. Ben de gördüm. Çok kötü. Sen ve Lizzy... güvende değilsiniz ve dışarı çıkmanız gerekiyor."

"Tamam. Tamam...." Telefonda düşüncelerinin hızla aktığını, nefes alış verişinin kesik kesik olduğunu duyabiliyorum. "Tamam, eşyalarını toplayıp onu annesine götüreceğim. Sence sorun olur mu? Onu oraya götürmek?"

"Evet. Onu oraya götür. Ona mesaj atarım, bir şeyler olduğunu ve senin geleceğini haber veririm."

"Tamam."

"RAWLINGS! RAMSEY! Hadi gidelim çocuklar. Oynamamız gereken bir maç var!" Koç Undergrove bağırıyor. Kafamı kaldırdığımda takımın çoğunun çoktan soyunma odasından çıktığını görüyorum.

"Bir dakika lan!"

"?" Koç'un ses tonu değişir.

"İyi bir sebebi var, Koç. Açıklayabiliriz. Sadece bir dakikaya ihtiyacı var." Ramsey aramıza girdi.

Quentin stadyuma giden yolda durdu ve dönüp bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Hiçbir şey değil." Başımı sallıyorum. İki Undergrove da bana yaklaşıyor.

"Trix, gitmeliyim. Maça. Ama sadece... Oradan çıkıyor musun? Güvende olduğunda bana mesaj atacak mısın?"

"Yapacağım. Söz veriyorum. Lizzy'yi annesine götüreceğim." "Peki ya sen?"

"Ve ben. Mads'in evine gideceğim."

"Tamam. Güvende olduğunda bana haber ver. Seni seviyorum. Lizzy'ye onu da sevdiğimi söyle."

"Seni seviyorum. Biz iyi olacağız. Bizim için endişelenme. Sadece maça odaklan."

Onunla bunun imkansız olduğunu tartışacak vaktim yok, bu yüzden kendimi tekrar edip telefonu kapatıyorum. Sorgulayan bakışlar etrafımı sarıyor ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bir takipçimiz var. Bir süredir güvenlik görevlilerimiz var. Müfettişler. Madison bile." Quentin'e başımla selam veriyorum. "Ama özüne inemiyoruz. Ya da en azından henüz görmedim. İçeride kameralar olduğunu yeni öğrendim."

Eve. Trix ve Lizzy orada yalnızlar ve ona söylemek zorundaydım. Ona dışarı çıkıp güvenli bir yere gitmesi için bir şans verin."

"Madison biliyor mu?" Quentin'in çatık kaşları her geçen saniye daha da derinleşiyor. "Gelip bizimle kalabilir. İkisi de kalabilir."

"Yapacağını söylediği şey buydu. Lizzy'yi annesinin evine götürecektir."

"Koç?" Yardımcı koçlardan biri Koç Undergrove'a bağılıyor ve neden ait olduğumuz yere, yukarı çıkmadığımızı sorguluyor. Maçı başlatmak için her an tünelden çıkabilirler ve ben şu anda doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Bir dakika!" Koç Undergrove bağılıyor ve sonra bana dönüyor. "Polisleri aradın mı?"

"Eminim yapacaktır." Zihnim en iyi hareket tarzıyla ilgili sorularla dolup taşıyor. Önce onları aramasını söylemeli miydim?

"Onları aradığından emin olmalısın," diye onaylıyor Quentin. Ramsey'e bakıyorum ve o da omuz silkiyor.

"Lanet polislerden nefret ediyorum ama yalnızlarsa bu onun tek seçeneği olabilir." Ramsey omuz silkiyor.

"Madison'a bir mesaj göndereceğim." Quentin başını sallar.

"Çabuk ol. O zaman yukarı çıkın!" Koç Undergrove hepimize sert bir bakış attı ve sonra bana baktı. "Oynayabilir misin? Sana sahada ihtiyacımız var ama özellikle de bugün kiminle oynayacağımızı düşünürsek, sahada sarsılmaman gerekiyor."

"Oynayabilirim." Her kim olursa olsun, bu pisliğin beni alt etmesine izin vermeyeceğim.

"Ekibin yarısının telefonunda fotoğraflar var. Muhtemelen onlara bu pisliği silmelerini ya da sonuçlarına katlanmalarını söylemeliyiz." Ramsey, Quentin'e gerçekçi bir şekilde konuşur ve o da başını sallar.

"Ben hallederim," diyor Koç Undergrove. "Siz sadece bu işi halletmeye odaklanın ki sahaya çıktığımızda başınız dik olsun. Anladınız mı?"

"Anladım." Başımı salladım.

Yine de uzun sürmüyor çünkü sahadayken kardeşim karşımda sıraya ve bana sahip olduğunu bildirmek için zaman kaybetmiyor.

Takım arkadaşlarımla çektiği fotoğrafların aynısını. Bir sonraki oyundan sonra beni hücum hattına kadar takip etti.

"Sana bunun olacağını söylemişim. Onu mahvedeceğini ve uzak durman gerektiğini söylemişim. Ama sen dinlemedin, değil mi?"

"Ben hallettim."

"Evet, şimdi hepimiz bu işi nasıl hallettiğini gördük." "Kapa şu lanet çeneni!"

Arkamı döndüm ve hiç düşünmeden göğsüne vurdum. Kaskını çıkarmaya hazırım. Göl evinde başladığı işi bitirebiliriz.

Hakemler ve diğer oyuncular sahanın öbür ucundan bize doğru geliyorlar. Garner ve Ramsey beni geriye doğru çekerken o anlaşılmaz bir şeyler bağırmaya devam ediyor. Hakemler bunun ilk suçumuz olduğu ve bir daha uyarı almayacağımız konusunda bizi uyardı.

Çizgiden çıkmam için işaret aldım ve Koç yerime geçti. Kaskımı sıranın arkasına çarptım ve oturdum. Yanımdaki adam bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Hücum koordinatörlerinden biri gelip önümde çömeldi.

"Onu dışarıda bırakın. Kişisel sorunlarını sahanın dışında bırakmalısınız, yoksa bu maçı atlatamayız. Şu anda buradasınız. Şu anda düzeltebileceğiniz tek şey sahada olanlar, o yüzden buna odaklan. Gerisini maçtan sonra düşün, anladın mı?"

Onu anlıyormuş gibi başımı sallıyorum çünkü geri kalanı için daha sonra endişelenemeyeceğimi açıklamak imkansız. Kızlarımla başı dertteyken ve bana en çok ihtiyaç duydukları anda yanlarında olmak yerine burada bulunarak onları hayal kırıklığına uğrattırken olmaz. Üstüne üstlük bir de bunu yüzlerine vurmak isteyen bir aile üyesine sahip olmak zaten taze olan yaraya tuz basıyor.

B*eatrix*

"LIZZY. Seni annene götürmem gerek. Bir şey oldu ve Madison'ın evine gitmeliyim."

"Bir süre burada tek başıma kalabilirim. Babam ve ben liseye başladığımdan beri bu konuyu konuşuyoruz."

"Hayır. Seni annene götürmemiz gerekiyor. Baban ona oraya gittiğimizi haber veriyor."

Kalemi tabletine bırakıyor ve bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Neden bu kadar garip davranıyorsun? Paniklemiş görünüyorsun. Ne oldu? Biri mi yaralandı? Babam yaralandı mı?"

"Hayır. O iyi. Tamamen iyi ve oynamaya hazırlanıyor. Seni bir an önce annene götürürsek, sen çalışırken ilk yarının bir kısmını yakalayabilirsin. Ben de iyiyim; sadece gereken bazı acil işlerim var." Onu korkutmak istememiştim. Ses tonumu kontrol altında tuttuğumu sanıyordum, ama görünüşe göre endişelerimde şeffafmışım.

Lizzy bana ihtiyatla bakıyor ama ödevlerini toparlayıp bilgisayar ve tabletiyle birlikte okul çantasına geri koymaya başlıyor.

"Gece kalacak eşyaların var mı?" Odanın etrafından kendi eşyalarımı toplamaya başlarken sessizce soruyorum.

"Bir gecede mi?" Ses tonunda bir parça kuşku var.

"İşlerimi bitirmek için Mads'in evinde kalmam gerekebilir ve eğer tüm eşyalarınızı aldıysanız ve bu olursa, kimsenin geri dönmesine gerek kalmaz. Babanın maçıdan sonra eve geç geleceğini biliyorsun."

"Sanırım. Odamdan bazı şeyleri almam gerekiyor."

"Tamam. Çabuk ol, tamam mı? Ve teşekkür ederim. Bunu benim için yaptığın için minnettarım. Gerçekten çok üzgünüm. Bu konuda seninle çalışmayı dört gözle bekliyordum."

"Sorun yok." Gözleri yüzümü arıyor ve daha fazlası olduğunu bildiğini söyleyebilirim, ancak konuyu benimle birlikte zorlamayacak kadar nazik davranıyor. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam çünkü neden yaptığımıza dikkat çekmeden bu evden çıkmayı çok isterdim. Toplanırken bile sapığın bizi izliyor olabileceğini bilmek beni tedirgin ediyor.

Kendi çantamı hazırlarken tüm bunların ne anlama geldiğini düşünerek kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Arabaya bindiğimizde, Cooper ve benim fotoğraflarımızın bir yerlerde dolaşıyor olması beni çok etkiliyor. Tanımadığımız insanlar onları ele geçirmiş ve herhangi birine verebilirler. Kalbim küt küt atıyor. Lizzy' yanlışlıkla bu fotoğraflara rastlayabileceği ya da daha kötüsü okulundan birinin bu fotoğraflara sahip olabileceği ve onunla alay edebileceği düşüncesi. Çocuklar lisede çok acımasız oluyorlar ve ben de onun kalp kırıklığı yaşamasını istemiyorum, hele ki bizim istemeden körüklediğimiz türden bir kalp kırıklığını hiç. Cooper'ın tüm bunlar yüzünden paniklediğini biliyorum.

Babamın bunu öğrendiğinde ne düşüneceğini sadece hayal edebiliyorum çünkü bu bir "eğer" meselesi değil, "ne zaman" meselesi. Gazeteler ya da muhalefet bunu öğrendiğinde, onu lekelemek için kullanacaklar. Benim ne kadar ahlaksız, pervasız bir dinsiz olduğumu ve ailemizin onun kariyerinin bizi getirdiği yeri hak etmediğini anlatacaklar.

Çok fazla serpinti olacak.

Telefonum Madison'dan gelen bir aramayla çalıyor ve Lizzy'nin önünde cevap vermek istemememe rağmen cevap veriyorum. Çünkü cevap vermezsem paniğe kapılacaktı.

"Hey, Mads. Hoparlördesin. Lizzy'yi annesinin evine , sonra da sana doğru geleceğim, böylece işe başlayabiliriz." Onu hazırlamaya çalışıyorum ve hata yapıp yanlış bir şey söylememesi için dua ediyorum.

"Oh iyi. Sadece emin olmak istedim. Müşteri çoktan aradı ve ben sadece zamanlama konusunda endişeliyim. Yolda olduğunu duyduğuma sevindim."

Bunu mükemmel bir şekilde yakalayıp indirmesine rağmen, Lizzy'nin gözleri hâlâ benim üzerimde, bana küçük oyunumuzu hâlâ yutmadığını gösteren bir bakış atıyor. Yine de annesinin araba yoluna giriyoruz ve bunun bana ihtiyacım olan molayı vereceğini umuyorum.

"Sorun değil. Hey! Seni sonra ararım. Onu bırakmak için garaj yolundayım."

"Kulağa hoş geliyor. Birazdan konuşuruz." Madison aramayı sonlandırıyor ve ben Lizzy'ye bakıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at, tamam mı? Ben hâlâ buralarda olacağım." Kapıda Lizzy'nin annesini görüyorum ve bu konuyu Lizzy'nin önünde konuşmak isteyip istemediğini ona bırakıyorum.

"Ama meşgul olacaksın." Lizzy'nin gözleri benim üzerimde ve ben de ona bakarken yumuşuyorum. Onu hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Bu gece onu öylece ekmediğimi anlaması için her şeyi açıklamak istiyorum ama ne kadarını bileceği konusunda ailesinin söz sahibi olmasını istiyorum.

"Evet, ama senin için asla çok meşgul değilim ve bu konuda yardım etmek istediğimi biliyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." Ciddi olduğumu belli eden bir yüz ifadesi takınıyorum ve o da başını sallıyor.

". Umarım müvekkilinizle ilgili sorun çözülür." "Teşekkür ederim. Annelerinde iyi eğlenceler."

Lizzy arabadan atlıyor ve garaj yoluna çıkmadan önce el sallıyor. Kapıda durup annesiyle konuşmasını izliyorum. Annesi onu içeri buyur ediyor ve sonra annesi merdivenlerden inip arabaya doğru ilerliyor. Midem bulanıyor ve sinirlerim bozuluyor çünkü Lizzy'nin annesiyle şimdiye kadar sadece kısa bir etkileşimimiz oldu ve bu ilk gerçek konuşmamız için berbat bir zaman gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor arabaya yaklaşırken, küçük bir gülümseme beliriyor ve hemen kayboluyor.

"Merhaba. Lizzy'yi böyle aniden getirdiğim için çok üzgünüm. Umarım Cooper'ın açıklama şansı olmuştur."

"Bana temel bilgileri anlattı. Lizzy için gerçekten çok korkuyorum ve sadece ikinizin gelecekte benimle daha rahat iletişim kuracağınızı umduğumu söylemek istedim. Cooper ve ben gerçekten iyi bir ortak ebeveynlik dönemi geçirdik ve şimdi bunun bozulduğunu görmekten nefret ediyorum. I

Mahremiyetle ilgili endişeleriniz olabileceğini anlıyorum ama hiçbir şey Lizzy'nin güvenliğini önüne geçmemeli."

"Size ne söyledi bilmiyorum ama bugüne kadar bu detayların hiçbirini bilmiyorduk. Bana neler olduğunu anlattığı anda Lizzy'yi oradan çıkardım."

"Daha önce bu sorunları yaşadığınızdan haberiniz yok muydu? Birisi durup dururken eve kamera mı yerleştirdi?"

"Şey, hayır, bazı garip şeyler olduktan sonra güvenlik önlemi olarak kamera taktırdık. Bunun ve evin etrafındaki ekstra güvenliğin, aşırı coşkulu bir hayranı olması durumunda yardımcı olacağını düşündük. Cooper bana bunu size açıkladığını söyledi."

"Cooper bana ekstra güvenlik gerektiren sorunlar yaşadığınızı söyledi. Sosyal medya mesajları olduğunu söyledi, ki sizin gibi ünlü kişilerde böyle şeyler olabileceğini anlıyorum ama ikinizin de evde fiziksel bir tehdit olduğuna inandığınızı fark etmemiştim. Siz bu sorunu çözene kadar Lizzy'nin benimle kalmasında ısrar ederdim."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve sonra tekrar kapatıyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim ve yapmak istediğim son şey Lizzy ve onun güvenliği konusunda Cooper ve onun arasına girmek.

"Böyle hissetmenize neden olacak her şey için özür dilerim. Cooper eve döndüğünde onunla konuşacağım ve umarım tüm bunlar yakında sona erecek."

"Cooper'a eve döndüğünde beni aramasını söyle. Öngörülebilir gelecekte benimle kalması gerekiyorsa plan yapmam gerek. Ayrıca kızımın bu kameraların hiçbirinde kendisini ya da geleceğini tehlikeye atacak şekilde yer almadığına dair güvenceye ihtiyacım var. Bu konunun öncelik listesinde şu anda olduğundan daha üst sıralarda yer almasını istiyorum."

"Ona söyleyeceğim."

"Lizzy'yi eve getirdiğin için teşekkürler."

Ona başımı sallıyorum ve o da dönüp garaj yoluna doğru yürüyor. Uzun bir iç çekiyorum ve sinirlerimin normale dönmesine izin vermeye çalışırken başımı koltuğun arkasına vuruyorum. Bunun için uygun değilim; ebeveyn düzenlemelerinin ortasında olmak ve her şeyi doğru yapmaya çalışırken kendimi pislik gibi hissetmek. Eğer Lizzy'nin tehlikeye atılmasının sebebi bensem, kendimle asla yaşayamam.

Madison'ın evine vardığımda gözyaşları içindeydim. Beni içeri çekiyor ve kollarını boynuma doluyor, beni oturma odasına götürüp oturtmadan önce sıkıca sarılıyor. Arka planda televizyonda oyun oynuyor ama sesi kısık. Pencereden dışarı bakmak zorundayım çünkü şu anda Cooper'ı görmeye dayanamıyorum.

"Ne içmek istersiniz? Şarap mı? Buzlu çay? Daha sert bir şey mi?"

"Sadece biraz çay, belki."

Madison birkaç dakikalığına mutfığa giriyor ve elinde iki bardak çayla geri dönüp karşıma oturuyor. Yüzündeki ifade düşünceli ama endişeli olduğunu söyleyebilirim.

"Konuşmak mı istersin yoksa biraz oturmak mı?"

"Lizzy'yi bırakmaya geldim. Annesi çok öfkeli. Sanırım beni suçluyor ve haksız olduğunu da düşünmüyorum."

"Oh, Bea, bunun için kendini suçlayamazsın."

"Yani, her ne oluyorsa... benim yüzümden oluyor. Cooper'a daha önce olmuyordu. Bunu her kim yapıyorsa beni onunla birlikte istemediği çok açık. Bunun olması için ellerinden geleni yaptılar ve şimdi de etrafımızdaki herkese zarar verecekler. Şu anda Lizzy'nin yerinde olmayı hayal edebiliyor musun? Annesi ona açıklama yapmak zorunda kalacak. Eminim yarın okulda bu konu konuşulacak."

"Soyunma odasından çıktığını varsayıyorum."

Ona ikimizin de bunun mümkün bildiğimizi söyleyen bir bakış atıyorum. Bazılarının vicdanı olabilir ama kaçınılmaz olarak içlerinden biri hata yapacak ve bunu bir arkadaşıyla ya da bedel ödemeye hazır meraklı bir magazin gazetecisiyle paylaşacak.

"Resimler çıkmasa bile herkes bunu konuşmaya devam edecek. Diğer öğrencilerden bazıları mutlaka duyacak ve söylenti yayılacaktır."

"Birbiriyle flört eden iki yetişkinin, birisinin onları filme çekip fotoğrafları yayarak tecavüze uğradıklarının farkında olmadan evlerinde seks yaptıkları söylentisi?"

"Ya Lizzy'yi de filme aldılarsa? Birinin tüm kameraların nerede olduğunu görmek için evi taraması gerekecek. Güvenlik ekibinin bunu kontrol etmediğine inanamıyorum. Sanırım... Sanırım o anda şüphelenmiş olamazlar. Biz de şüphelenmedik ama yine de."

"Birini göndermemi ister misin? Halkla ilişkiler şirketini kurduğumuz zaman için şehirde üzerinde çalıştığım bazı bağlantılarım var. Cooper'ın müfettişi bunu yapamazsa, benim bir tanıdığım var."

"Bilmiyorum. Henüz o kişinin yaptığı her şeyi konuşmadık. Bu haftanın yoğunluğundan o kadar ileri gidemedik. Eğer birileri varsa, evet... Onları bir an önce oraya götürelim derim. Lizzy'ye zarar verebilecek bir şey olmadığından emin olmak istiyorum. Eminim Cooper da bunu bildiği için kendini daha iyi hissedecektir."

". Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Sen sıkı dur, tamam mı?"

Başımı sallayıp çayımdan bir yudum alıyorum ve onun ofisine geçip telefonunu açmasını izliyorum. Konuşurken odada volta atıyor ve onun gibi koşabileceğim bir arkadaşım olduğu için minnettarım. Göz ucuyla ekranda bir kargaşa görüyorum, oyuncular itişip kakışıyor ve iki Rawlings kardeşin olayın merkezinde olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hakemlerden birinin ne kadar yüksek sesle düdük çaldığını görmek ya da onları ayırmaya çalışırken meydana gelen bağırışları duymak için sesi açmama gerek yok. Sarı bayraklar havada uçuşuyor ve şimdi koçlar bile sahada karışıklığı dağıtmaya çalışıyor.

Gözlerim yaşardı çünkü tüm bunlar benim yüzümden oldu. Cooper'dan uzak durmuş olsaydım, yardım için başka birine yaslanmış olsaydım, şu anda bir oyunda ceza alıyor olmazlardı. Lizzy annesinde olmazdı ve ailesi de hepimize zarar vermek isteyen birinin elinde hayatımızı değiştirecek ne tür fotoğraflar ya da bilgiler olduğu konusunda stres yaşamazdı.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Açtım ve annem olduğunu gördüm.

"Alo?"

"Bea? Tatlım, iyi misin?" Annem hemen hassas moduna geçiyor ve sakın ve dengeli bir tavır sergilemeyi iyi bilen bir kadın olarak bunu duymak beni ürpertiyor.

"Evet." Kalbim dibe . O biliyor. Bir şekilde, zaten biliyor. "Nereden biliyorsun?"

"Görüntüleri babana da göndermişler. Bir şekilde onun telefonuna. Ekibi zaten üzerinde çalışıyor."

"Aman Tanrım." Ağlamaya başladım. Çalıştığım bütün bir futbol takımının beni yarı çıplak gördüğünü bilmek yeterince aşağılayıcıydı, ama bunları babama da gönderdiklerini bilmek? "Ölebilirim. Xander'a da mı gönderdiler?"

"Bilmiyorum tatlım. Bunu umursamayacağını biliyorsun. Babanın da umurunda değil. Birisi mahremiyetini ihlal etti. Senin adına çok öfkeli.

Bu işin altında kim varsa, hepsinin bedelini ödemesini sağlayacağız. Merak etmeyin."

"Anne... Şu anda endişelenmemek imkânsız." Telefonda ağlamamak için kendimi zor tuttuğumdan sesim titriyor. "Cooper. Baba. Lizzy. Herkes bundan zarar görecektir ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Bir şey olmadığını düşünmeye devam ettim ve yeterince hızlı bir şey yapmadım. Madison'a söylemeliydim. Daha fazlasını yapmalıydım. Sen istediğinde eve gitmeliydim."

"Tatlım... Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok, tamam mı? O anda bildiklerinle yapabileceğinin en iyisini yaptın. Sen güçlü bir kadınsın ve seni seven ve bunu atlatmana yardımcı olacak çok sayıda insan var. Bunların hiçbirisi senin hatan değil. Kesinlikle hiçbirisi, beni duyuyor musun?"

"Keşke bu doğru olsaydı. Ama burada olmakla çok şeyi mahvettim." Bunu takip eden suçluluk ve kendini kırbaçlama akışına engel olamıyorum ve o benimle telefonda otururken hüngür hüngür ağlamaya başlıyorum. Çoğunlukla sessiz, aralıklarla bunun benim hatam olmadığını söylüyor. Ekranda dikkatimi dağıtan bir flaş patlıyor.

Gözlerimi kaldırdığımda ilk yarının çoktan bittiğini görüyorum. Televizyonun altındaki pankartta "Rawlings Kardeşler oyunundan atıldı" yazıyor.

"Aman Tanrım." Kalbim göğsüme düştü.

"Ne oldu?"

"Cooper ve Rob oyunundan atıldılar. Sana söylemiştim. Tüm bunlar ne için? Çünkü aptal ve bencildim."

"Bea?" Madison tekrar odaya giriyor ve endişeyle bana bakıyor. Gözleri bir ekrana bir bana kayıyor ve hemen yanıma gelip bana sarılıyor. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Annem." Kelimeleri zar zor çıkarıyorum çünkü boğazım çok kaşınıyor, mukusla doluyor ve gözlerimi tekrar ovuştururken gözlerim şişiyor.

"Tamam. Ben onunla bir dakika konuşayım, sen de burada benimle otur." Madison beni yanındaki kanepeye çekiyor ve telefonu alıyor. Bacaklarımı altıma kıvrıyorum ve başımı onun omzuna yaslıyorum. Cooper'ın yaklaşan uzaklaştırma ve para cezaları hakkında endişelenmekle meşgulüm. Takımın ve daha da önemlisi Koç Undergrove'un, Westfield ve Rawlings'in arka arkaya hafta sonlarını çoğu takımın bir yıl boyunca yaşadığından daha fazla dramla geçirdiği ve umutsuzca bir playoff takımı haline getirmeye çalıştığı bir takımda nasıl hissettiğini.

Her şeye rağmen çok iyi durumda olan Quentin için daha da kötüsü. İçimden bir suçluluk duygusu daha geçiyor. Cooper iyi bir adamdır. O iyi bir adam.

Sorun. Kavga yok ve kesinlikle ihraç yok.

Madison ve annem beni asla suçlamaz. Her zaman iyi biri olma konusunda sağlam bir sicilim var, bu da bana bu gibi durumlar için geçiş izni veriyor.

Ama objektif olarak, bu benim hatam. Daha fazlasını yapabilirdim. Daha fazlasını yapmalıydım. Tüm bunları benim yaptığım gibi göstermeye çalışan bir müşteriyle alay ederdim. Annemle konuştuktan sonra Madison'ın söylediklerini zar zor duydum. Bir ara misafir odasına çıkmama yardım etti. Kıvrılıyorum ve üzerime bir battaniye örtüyor, bana her şeyi düzelteceğine ve endişelenecek bir şeyim olmadığına dair söz veriyor. Ama sanki her şey dikiş yerlerinden ayrılıyor gibi ve dinamik ikilimizin bile bunu düzeltebileceğine inancım yok

Bu sefer.

OceanofPDF.com

Cooper

CÖVE GELDİĞİMDE, ev bomboştu ve ben çantalarımı bırakmadan önce girişte çökmek. Telefonumu çıkarıp basamaklardan birine oturuyorum. Güvenlik ekibinden gelen bir mesajda tüm güvenlik kameralarını devre dışı bıraktıklarını, Lizzy'nin odasını ve banyosunu taradıklarını ve temiz çıktığını bildiriyorlar. Her ne kadar Trix ve Madison bana söylemiş ve ben de mesajı Lizzy'nin annesine iletmış olsam da, bunu siyah beyaz görmek beni rahatlatmıştı.

Ona bir mesaj daha gönderiyorum, bir sonraki adımın ne olması gerektiğine karar verene kadar Lizzy'yi tuttuğu için tekrar teşekkür ediyor ve daha önce ona aktardığım kameralarla ilgili bilgileri tekrarlıyorum. Kısa bir süre sonra rahatladığını ifade eden bir yanıt veriyor ve ben de sohbeti şimdilik kapatıyorum.

Ayağa kalkarken inliyorum. Rob'la yaptığımız ve tekrar konuşmaya başladığımızda da devam edeceğinden emin olduğum kavga yüzünden tüm vücudum hâlâ ağrıyor. Stres hiç yardımcı olmuyor ve elimde bir şişe suyla mutfaktaki tezgâha yığılıyorum. Her şeyin ağırlığı sonunda bana o kadar sert çarpıyor ki, özellikle bu karanlık, boş evde altında parçalanacakmışım gibi hissediyorum.

Telefonuma bakıyorum, Bea'ya gönderdiğim ve cevapsız kalan mesajlar arasında geziniyorum. Bir düzine kadar destek mesajına bakıyorum.

Takım arkadaşlarımdan ve dostlarımdan aldım ve Madison'dan gelen ve Bea'nın onunla güvende olduğunu söylediği mektubu tekrar açtım.

Madison bana üzgün olduğunu, kimseyle konuşmak istemediğini ve yataktan çıkmadığını söyledi. Madison'dan telefonunu saklamasını istedi, böylece bir süreliğine başka bir şeyden haberdar olmak zorunda kalmayacaktı. Mesaj yağmuruna tutulduğunu tahmin edebiliyorum. Eve döndüğümde doğruca Madison'a gidip gitmeme konusunda kararsız kaldım ama kendime önce onu biraz rahat bırakmam gerektiğini söyledim. Onu rahatlatmak için çırpınıyor olsam bile, onu bunaltan başka bir ses olmak istemiyorum.

Mutfğa doğru ilerliyorum ve buzdolabından bir şişe su alıyorum. Işık odayı aydınlatıyor ve mutfak tezgâhında bir yığın postanın üzerinde duran beyaz bir zarfı yakalıyor. Zarfın üzerinde "Beatrix" yazıyor ve kalbim mideme iniyor. Yavaşça ona doğru yürüyorum, zarfı çevirdiğimde kısmen mühürsüz olduğunu görüyorum - köşesi yırtılmış. İçinde el yazısıyla yazılmış bir mektup olduğunu görebiliyorum ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Şükürler olsun ki onlara evden çıkmalarını söyledim.

Açmayı bitiriyorum, yırtılana kadar olası sonuçları düşünmüyorum. Sonra küçük kâğıt parçasını kaydırarak çıkardım ve okuyabilmek için sonuna kadar açtım. Bir peni için, bir pound için.

&eat4ix -

UMARIM SANA YARDIM ETMEYE ÇALIŞTIĞIMI biliyorsundur.

BILYORUM

/SON ZAMANLARDA ÇOK EĞLENİYORSUN. İZLEDİĞİMDE GÖRÜYÖRUM.

/SEN. YARDIMA İHTİYACINIZ olduğunu BILYORUM VE SIZE YARDIMCI OLACAĞIM. Ben GAN.

&E THE4E /o4 /OU IN eVe4/ SINGLE wa/ /ou NEED i/ /OU 3UST LET ME.

BİR HATA YAPIYORSUNUZ. BİRİ DİĞERİNE. O DA BİR ÖNCEKİNE BENZEYECEK. Neden GÖRMEDİĞİNİZİ BILMIYORUM.

M/Git/'TE HE4E DEMEN BİR İŞARET. BU &E DEMEK.

BUNU YAPMAK ZORUNDAYIZ. BİRİNİN ÖLMESİNİ İSTEMİYÖRUM,

EN AZ O/ TÜM /OU.

BIRAK ONU. BENIMLE GEL. I GAN /ix eVe4/THING /o4 /OU.

SENI BULACAğIM. BENI İÇERİ ALIRSAN HER ŞEY ÇOK kolay OLUR.

Kendimi yeniden hasta hissediyorum. Ama mektubun fotoğrafını çekip yerine koyuyorum. Üzerinde benimkinden başka parmak izi olma ihtimali varsa, polislerin kanıta sahip olmasını istiyorum. Bütün ev bunlarla dolu olabilir. Ama önce Bea ile konuşmam gerek.

Ne yaptığımı anlayamadan aceleyle anahtarlarımı alıp arabama koşuyorum. Bu gece ondan uzak kalamam. Kızımınla birlikte olmak istiyorum. Ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. O zaman, bu işin temeline inmek istiyorum. Bunun kim olduğunu bulup, kızıma dokunmayı aklımdan bile geçirmeden onu parmaklıklar ardına tıkmak istiyorum.

Oraya geç olmuştu ama ışıklar hâlâ yanıyordu ve zili çaldım. Birkaç dakika sonra Quentin kapıda beliriyor, yolda olduğu için yıpranmış görünüyor ama hâlâ yatmaya hazır değilmiş gibi giyinmiş. Madison onun arkasında beliriyor ve bana sempatik bir bakış atıyor.

"Onu görmem gerek."

Quentin içeri girmem için başını sallıyor ve Madison bana üst katı gösteriyor. Kapıyı usulca çalıyor ve açıyor. Yumuşak bir ses alışverişi duyuyorum ve Madison içeri girmemi işaret ediyor. Oda karanlık ve onun yatakta kıvrılmış halinden başka bir şey göremiyorum.

"Trixie? İyi misin?"

"Coop." Kollarını uzatıyor ve ben de yatağın üzerinde ona katılıyorum, kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum.

Tekrar başlıyor, sesinin kısıklığından, gözlerinin ve yanaklarının şişliğinden günün büyük bir kısmında bunu yaptığını anlayabiliyorum ve görüşüm loş ışığa uyum sağlamaya başlıyor. Ona sarılmaya devam ediyorum. Onu sevdiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. O beni sıkıyor ve nihayet birkaç dakika sonra oturuyoruz. Arkasına yaslandı

yastıklara ve yatak başlığına başını sallıyor ve tırnaklarıyla oynarken ellerine bakıyor.

"Bu korkunç bir şey. Bunu nasıl düzelteceğimizi bilmiyorum."

"Ya kim olduğunu bulabilirsek?" Mektubun görüntülerini telefonuma yüklüyorum.

En üstte adını görüyor ve kaşlarını çatıyor.

"Bu da ne?"

"Eve geldiğimde tezgahın üzerindeydi. Mühürsüzdü, ben de açtım ve fotoğraflarını çektim."

"Kimden?" diye soruyor ona uzanırken.

"Sapık," diye cevap veriyorum, ikimiz de zaten biliyor olsak da.

"Yine eve girmişler. Lanet olsun." Gözlerinin kenarında yeniden yaşlar oluşuyor ve bu odada var olan az ışıktaki parlıyor. Uzanıp düşmeye başlayan bir tanesini siliyorum.

"Bu yüzden sen ve Lizzy'nin güvende olmak için uzakta olmanız gerektiği konusunda haklısın. Ama bence bunda bize yardımcı olabilecek ipuçları olabilir." Telefona doğru başımı salladım.

Okurken aşağı bakıyor ve göğüs kemiğini ovuşturuyor, dudağı dişlerinin arasında endişeleniyor ve kaşları çatılıyor. Uzanıp elini tutuyorum, o da benimkini sıkıyor.

"Bu çok akıl dışı." Başını sallıyor, sözlerini bitirirken gözlerini kaldırıyor ve eliyle telefonu kucağına bırakıyor.

"Ama bu peşinde oldukları kişinin sen olduğunu doğruluyor. Rob'u bildiklerini. Seni daha önceden tanıyorlarmış gibi geliyor. Tahminin var mı?" Mektuba tekrar bakarken kaşlarımı çattım.

"Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Üniversitede ve lisede birkaç erkek arkadaşım oldu tabii ki ama hiçbirisi böyle bir şey yazmadı. Çoğu da evli. Geri kalanlardan burada yaşayan var mı bilmiyorum."

"Peki ya karşılıksız bir şey? Belki Craig ile olan duruma benzer biri?"

"Aklıma kimse gelmiyor. Ama... bunu polislere götürmeliyiz. Belki onlara yardımı olur. Fotoğrafları çeken ve bunu yazan her kimse belli ki eve giriş izni var ve birçok kez eve girmişler. Belki parmak izleri vardır."

"Ben de öyle düşünüyordum. Ama her şeye başlamadan önce buraya gelip sana göstermek ve seni hazırlamak istedim. Madison bana senin için zor bir gün olduğunu söyledi ve ben de önce gelip seni görmek istedim. İyi misin?"

"Lizzy'yi riske attığım için kendimi suçlu hissediyorum. Kariyerini. İtibarını.

Aileniz ve ebeveynleriniz..."

"Lizzy iyi. Ona bir şey olmadı. Annesiyle birlikte güvende. Her şeyi çözeceğiz ve her şey yoluna girecek. Gerisine gelince... Hiçbiri umurumda değil."

"Her şeyin yoluna gireceğini sanmıyorum. Lizzy'nin annesi çok öfkeliydi. Kibardı ama bunu anlayabiliyordum. Kendimi asla bir çocuğun sorumluluğuna verilmemesi gereken tam bir beceriksiz gibi hissettim."

Kalbim onun için çarpıyor. Rob ve çocuklarla ilgili tüm endişelerinden sonra, bunun onu incitiyor olması gerektiğini biliyorum. Hiçbiri onun suçu değil ama Evelyn'i de üzgün olduğu için suçlayamam. Durum tersine dönseydi ben de üzülürdüm. Keşke öfkesini Trix yerine benden çıkarsaydı.

"O üzgündü. Ben üzgündüm. Sen üzgündün. Hepimiz Lizzy için endişeleniyorduk. Lizzy'nin annesi senin hakkında hiç kötü bir şey söylemedi, Trix. Sadece korkmuş ve endişelenmişti. Eminim hepimiz konuşup bunun üstesinden gelebiliriz."

"Ben seninle kaldığım sürece Lizzy eve taşınamaz. Bu sapık her kimse, bizi birlikte istemiyor ve belli ki bizi ayrı tutmak için her şeyi yapmaya hazırlar. Sırada onun peşine düşebilirler. Annesinin de böyle düşündüğünü biliyorsun. Ben de öyle düşünüyorum. Eminim sen de düşünmüşsündür."

Tartışamam. Bu konuda endişeliyim. Bu psikopat her kimse, Lizzy'nin Trix'e karşı zayıf bir noktası olduğunu biliyor ve ona karşı koz olarak kullanacak. Bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim ama bir şekilde bunu çözebileceğimizi umuyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor usulca.

"Lizzy için endişeleniyorum. Annesiyle konuşmam ve bunu nasıl halletmek istediği konusunda bir şeyler yapmam gerekiyor. Ama daha önce her şeyi çözdük ve yine çözeceğiz. Kariyerim ve itibarım umurumda değil. Bu endişelerimin en küçüğü. Kendi evimizde saldırıya uğradık, şiddete uğradık. İnsanlar bunu anlayamıyorsa, siktirsinler gitsinler."

Elimi tekrar sıktı. "Sen iyi bir adamsın Coop. Senin, Lizzy'nin ve annesinin her şeyi halledebileceğinizi düşünmene sevindim. Ama seninle bir ilişki içinde olamam Cooper. Bunu sana ve Lizzy'ye yapamam. İkinizi de çok seviyorum. Lizzy'yle aramızdaki sorunların sebebi ben olamam.

ortak ebeveynliğiniz. Lizzy'nin bana kızmasıyla yaşayamam çünkü ben taşındım, o da taşınmak zorunda kaldı. Bunların hiçbiri doğru değil."

"Takipçiyi yakalayacağız ve sonra her şey bitecek. Bu mektupta ipuçları var." Onun da benim gibi düşünmesini, bizim için bir çıkış yolu olmasını umuyorum.

"Çok değil."

"Bize burada, şehirde olduğunu söylüyor. Buradan. Tanıdığınız biri olduğunu."

"Bu onu çok daraltmıyor. Binlerce insandan biri olabilir. Yolumun kesişmiş olabileceği herkese açarsak, kim bilir kaç kişi vardır? Babamla birlikte pek çok siyasi etkinlikte bulundum. Politikacılar ve ailelerinin bu tür parasosyal ilişkilerle ilgili sorunları var. İnsanlar bizi tanımadıkları halde tanıdıklarını sanıyorlar."

"Polis işin içine girdiğinde-"

"Yardıma olacak. Ama işler daha da karmaşıklaşacak. Bürokrasi ve bürokrasi. Babam yıllar boyunca o kadar çok şeyi rapor etmek zorunda kaldı ki bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum."

"O zaman buna boyun eğiyorsun," diyorum, neredeyse acı bir ifadeyle.

"İstifa etmedim. Sadece bunun bizim için ne anlama geldiği konusunda gerçekçi olmamızı istiyorum. Daha önce sadece ilişkimizden hoşlanmayan bir hayranın olduğunu düşünerek umutlanmıştım. Kısa süre içinde aşık olacakları başka birini bulurlar ve yollarına devam ederler diye. Ama belli ki öyle değil ve şimdi kim bilir ne kadar derine inecek ya da çözülmesi ne kadar sürecek."

"Sadece henüz bizden . En azından bunu söyle."

"Coop, sana söyledim. Sana aşığım. O kadar kolay pes etmeyeceğim ama korkuyorum. Bu mektup beni daha da korkutuyor. Ya şimdi de senin peşine düşerlerse?"

"İyi olacağım."

"Bunu bilemezsin."

Haklı olduğunu biliyorum. Bu savaşın yarısı onun zihnini rahat tutmak olacak. Lizzy ve benim güvende olduğumuzu bilmesini sağlamak. Bunun bizim için ne anlama geldiğini biliyorum ama hâlâ kabullenmekte zorlanıyorum. Gözyaşları boğazımı yakıyor.

"Bekleyip görebiliriz," diye pazarlık yapmaya çalışıyorum.

"Yapamayız. Tırmanıyorlar. Evinde fotoğraf çekiyorlar, Coop. Bizi ailenin evine kadar takip ediyorlar. Kim bilir bundan sonra ne yapacaklar. Bekleyemeyiz."

"Bunu kabul etmiyorum. Bunu yapmayacağım. Bir yolu olmalı." Haklı olduğunu kabul ederken bile bu sözleri söylüyorum. Genelde haklıdır.

"Saatlerdir burada yatıp bir yol bulmaya çalışıyorum. Mümkün olan her şekilde işe yarayabilir. Ama..."

Bana çaresizce nasıl baktığını görebiliyorum ve kalbimden biliyorum ki bu kadın bunu düzeltmenin bir yolu olduğunu düşünseydi, bunu bir kalp atışında yapardı. Benim için savaşırdı, bizim için. Eğer öyle değilse, onunla savaşamam. En iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalıştığı için daha fazla acı çekmesine neden olamam. Elini kendi elime parmaklarımızı birleştiriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve şu anda ona sahip olduğum gerçeğini takdir etmeye çalışıyorum. Kalan bu kısacık zamanımızda o benim.

OceanofPDF.com

Beatrix

MADISON'DA HAYAT çok yoğun ve bunun için minnettarım, çünkü çok fazla zamanım yok.

Cooper ve Lizzy'yi ya da fotoğrafların yayınlanmasından bu yana -en azından geçici olarak- sessizleşmiş gibi görünen meçhul sapığımın durumunu düşünecek zamanım yok. Ama bu annemin gelip beni kontrol etmek için ısrar ettiği gerçeğini değiştirmede. Oteline yerleşti ve biz de akşam yemeği için Madison'a gelmesini bekliyoruz.

"Bu evi daha yeni aldınız ve şimdiden annemle beni buraya yığdınız. Özür dilerim!" İşleri kolaylaştırmak için sipariş ettiğimiz paket yemekleri tabağa koyarken özür diliyorum.

Quentin antrenmandan sonra bir grup çocukla dışarı çıktı, onları tanımaya devam ediyor, bu yüzden bu gece sadece biz kızlarız. En azından annem ve en iyi arkadaşım tarafından bebek gibi bakılmamı dinlemek zorunda kalmadığı için minnettarım. Gerçi Cooper'ın da birlikte olduğu insanlardan biri olduğuna eminim ve onun onu görüp benim görememem kalbimi acıtıyor.

"Hiç endişelenme, Bea. Gelmesine çok sevindim. Şu anda desteğe ihtiyacın var." Madison'ın gözleri sempati doluydu.

"Ben iyiyim. Bir an için kendimi kaybettiğimi biliyorum ama toparlandım. Tamirci işini yaptın ve resimlerden kurtuldun ve onları satmaya çalışan herkesin başına çekiç indirdin. Hâlâ bir daha

Bir Kaos soyunma odasının içini tekrar görebilmek çok güzel ama bunun ötesinde sanki hiç yaşanmamış gibi."

Madison bana beni sandığımdan daha iyi tanıdığını söyleyen bir bakış atıyor.

"Güçlü olduğunu biliyorum Bea ve bunun yakında arkanda kalacağından hiç şüphem yok, ama bunu kimin yaptığını bulana kadar, bu iyi değil. Bu yüzden annen ve onun güvenlik bağlantılarının şu anda yedek destek olarak yanımda olmasında bir sakınca görmüyorum."

"Sanırım bu adil. Seattle'a gitme konusunu halletmişiz gibi hissediyorum ve yeniden alevlenmesinden endişe ediyorum. Yeni halkla ilişkiler şirketine odaklanmaya çalışırken..." Artık Cooper ve Lizzy'nin bensiz daha güvende olduklarını bildiğim için işime iki kat daha fazla odaklanmıştım. Sapığın bunu da elimden almasına izin vermeyeceğim.

"Annene birlikte çalıştığım kendi güvenlik görevlilerim olduğunu ve buradaki güvenliği nasıl artırdığımızı açıklayacağım. Quentin'in durumunun iyi olması, ailemin maskaralıkları sayesinde daha fazla tanınması ve insanların onun geliş gidişleriyle ilgilenmeye başlaması nedeniyle zaten bunu yapmamız gerekiyordu. Her açıdan mantıklı. Ayrıca artık polisler de işin içinde. Rapor hazırlandı ve umarım yakında bir gelişme olur."

"Pekâlâ. Yeter ki onu mutlu edecek bir planımız olsun."

Akşam yemeğinde yolumuza devam ederken Madison ve ben anneme durumu açıklıyoruz. Bizi aniden durdurana kadar konuşmamız boyunca başını salladı.

"Bekle... Cincinnati'de güvenlik için babanın sana hangi ismi verdiğini söylemiştin?"

"James Sharp." Adını tekrarlıyorum ve annem kıpırdamadan duruyor, yüzünün rengi soluyor.

"Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?" Madison soruyor.

Annem ikimizin arasına bakıyor ve içkisini yere bırakıyor.

"Eskiden baban için çalıştığını hatırlıyor musun? Evin etrafında?" diye soruyor annem.

"Evet. Onu severdim. Benimle konuşurdu. Şakalaşırdık. Dürüst olmak gerekirse, ona biraz aşık olmuştum. Yaşça büyüktü ve her şeyiyle seksi sayılırdı.

koruma gibi bir havası vardı."

"Evet, şey..." Az önce kötü bir şey tatmış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Sana aşıktı."

"Ne?" Geri çekildim, bu bilgiyi sindirmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. Yirmili yaşlarındaydı ve ben o zamanlar hâlâ on altı ya da on yedi yaşındaydım.

"Bir gün seninle konuşurken kulak misafiri oldum. Elbisene iltifat ediyor ve ne kadar akıllı olduğunu söylüyordu. Senden farklı bir üniversiteye gideceğini öğrendiğinde o zamanki erkek arkadaşından yeni ayrılmıştın. Sana iltifat etmeye ve yaltaklanmaya devam ederse bunu anlamayacağından endişelendim. Söylediği hiçbir şey uygunsuz değildi. Onu kovduracak hiçbir şey söylemedi ama annemden gelen hislerim vardı. Sana bakışında bir terslik vardı. Babana söylemek istemedim çünkü seçim döneminin ortasındaydık ve aslında hiçbir şey . Bu yüzden güvenlik şefiyle konuştum ve onu senden ve evden uzağa tayin ettirdim. Ne sebep gösterdiğimi bile hatırlamıyorum. Zaten birkaç ay sonra istifa ettiğini duydum."

"Oh. Vay canına. Benim hakkımda bir şey düşündüğünü hiç sanmıyordum. Sadece geçmişte diğer güvenlik ekibinden bazılarının yaptığı gibi bana iyi davrandığını düşünmüştüm."

"Küçük bir kızken hep biraz umursamazdın." Annem dizimi okşuyor ve gülümsüyor. "Ama ben sadece... Dedğim gibi. Onunla ilgili bir şey vardı. Hoşuma gitmiyordu. Burada olanın o olması beni gerçekten tedirgin ediyor. Polisler olmasa bile müfettişlerinize bunu araştırmalarını söyledim."

Bir an için bunu düşündüm. Eşyaları kontrol etmek için eve geldiğinde yaptığımız konuşma, Lizzy ve ben oradayken evi son kez süpürmesi ve bana kişisel numarasını verip onu istediğim zaman arayabileceğimi söylemesi. Evin içine kamera yerleştirdikten sonra. Bizi hepsinden izleyebiliyordu, geliş gidişlerimizi biliyordu, Cooper'ın evine istediği zaman girebiliyordu. Daha da kötüsü, stadyuma da erişimi vardı. Sapığın ihtiyaç duyacağı her şeye erişimi vardı çünkü ona güvenmiştik. Safça onun iyilerden biri olduğunu düşünmüştüm.

"Aman Tanrım..." Mırıldanıyorum, birden midem bulanıyor. "Ne?" Madison bana bakıyor.

"Kameraları yerleştiren oydu. Yani, o ve güvenlik ekibi. Artı, aynı şirketin yöneticilerinden biri.

stadyumda. Takipçinin sahip olduğu her yere erişimi olabilirdi." "Ah, Bea," diyor annem, dizimi tekrar okşuyor ve bana bir güven verici bir bakış. "Bu benim hatam. Babana sormalıyım."

"Şimdi müfettişe ismini mesaj atıyorum." Madison telefonunu çıkardı.

"Bu senin hatan değil anne. Bilemezdin. İhtimaller nedir ki? Ayrıca, babam bu işe karışmadan önce başladı. Babam önerdikten sonra onu kullanmamızın nedenlerinden biri de şirketinin Kaos'un stadyumuyla anlaşmalı olmasıydı."

"Yine de. Keşke bir şey söyleseydim. Olay ilk babana söylemeliydim."

Annem dökmeye başlıyor ve bu kalbimi acıtıyor. "Anne. Kendine bu kadar yüklenme. Stresli bir zamanda beni ve babamı korumaya çalışıyordun. Sorunu hallettiğini düşündün. Bunu bilmene imkân yoktu. Şimdi burada olduğun için minnettarım. Ortaya çıktığı için. Bu bir ipucumuz olduğu anlamına geliyor."

Onu rahatlatmak için elinin arkasını okşadım ve sonra Daha çok ağlamaya başladığında sarılmak için eğilin.

"Bu işin aslını öğreneceğiz. Merak etme." Bakışlarımızı değiştirirken Madison bana sempatik bir bakış atıyor.

Gecenin geri kalanı polislerin, ve mevcut güvenlik ekibinin doğru iz üzerinde olduğundan emin olmakla geçti. İçimden bir ses o olduğunu söylüyor, söylediği ve yaptığı her şey yeni bilgiler ışığında yeniden çerçevelendiğinde bundan emin oluyorum.

Beni bulması uzun sürmedi. Sadece birkaç gün sonra Madison'ın posta kutusunda bana hitaben yazılmış bir not beliriyor. Diğer postalarla birlikte getirdi ve yüzünde gergin bir ifadeyle bana uzattı.

Bu kez el yazısı yerine daktiloyla yazılmış ve sanırım izlerini örtmeye çalışıyor. Elimizde daha fazla kanıt olmasını istemiyor; duvarlar nihayet kapanmaya başladığında bu o.

Beatrix -

Seninle görüşmem gerek. Açıklamak için bir şansa ihtiyacım var. Ne yapmaya çalıştığım konusunda kafan karışık. O senin kafanı karıştırdı. Seni incitmeye çalışmıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ben hep senin yanındaydım.

O yıllar. Ailene göz kulak oluyordum. Hâlâ sana göz kulak olmaya çalışıyorum.

Biz arkadaşlık, hatırladın mı? Bence benimle konuşursan, açıklamama, beni tanımana fırsat verirsen haklı olduğumu görürsün. Seni sevdiğimi ve senin için en iyisini istediğimi görürdün.

Cooper'ın seni buna ikna ettiğini biliyorum. Onları hayatımı mahvetmeye zorluyor. Lütfen benimle buluş ve açıklamama izin ver.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken mektubu yerine koyuyorum. Kâğıdın altında bir numara yazıyor ve sonuna geldiğimizde Madison başını sallıyor. James'in bana evde verdiği numarayla eşleşip eşleşmediğine bakmak için telefonumu çıkarıyorum.

"Bunu polise götürmeliyiz. Numaranın izini sürebilirler. Baban için çalıştığını söylemesi, onu gösteren daha fazla kanıt olur." Madison telefonuna uzanıyor.

"Katılıyorum ama James'in bana verdiği numara bu değil." Son kamera kontrolü sırasında onunla evde buluştuğumda "Güvenlik James" girişinin yanına numarasını girdiğim kişiler listesini tutuyorum. "Yani bunun kullan at bir telefon olduğunu neredeyse garanti edebilirim."

"Denemeye değer. Hâlâ bulmacayı bir araya getirmelerine yardımcı olacak bir kanıt." Madison şeytanın avukatını oynuyor.

"Bu doğru. Keşke acele etseler. Beni çoktan burada bulmuş olması beni korkutuyor."

"Durumu daha da kötüleştirmek istemem ama seni bir süredir takip ediyordu. Seni stadyumda ve burada görmüş olmalı; muhtemelen seni benimle birçok kez görmüştür. Eğer güvenlikte çalışıyorsa, birinin adresini takip edebilmesi alışılmadık bir şey değil." Madison mektuba bakarken burnunu kıvrıyor.

"Tüm bunlarla ilgili olan şey de bu. Güvenlikte çalışıyor. Beni koruduğunu düşünmesi beni hasta ediyor. Bu olayda Coop hakkında konuşması beni de endişelendiriyor. Onun peşine düşeceğinden endişeleniyorum." Elimi karnıma bastırıyorum, çünkü endişeden taklalar atıyor. Keşke Coop'u bu kadar çaresiz hissetmek yerine daha anlamlı bir şekilde koruyabilseydim.

"Cooper kendi çaresine bakabilir ve kendisi ile Lizzy için eve yeni bir güvenlik sistemi kurduruyor. Ona başka bir şirketin bilgilerini verdim. Quentin ve benim kullandığımız şirket harika ve iyi . Bu

Stadyumun onu işe alması korkunçtu ama sanırım bazen geçmiş kontrollerinden geçebiliyorlar."

Coop ve Lizzy'nin eskisinden daha güvende olacaklarını bildiğim için biraz rahatladım. Onlarla birlikte olamamak beni öldürüyor ama yine de onlar için doğru olanı yapmak istiyorum.

"Sadece polislerin onu tutuklamak için yeterli bilgiye sahip olmasını istiyorum." İç çektim.

"Biliyorum." Madison yerel istasyonun numarasını çevirmeden önce uzanıp bana sarılıyor. "Bunu hemen onlara ulaştıracamız. Her adım bu işin bitmesine bir adım daha yaklaşmak demek."

OceanofPDF.com

Cooper

Lizzy ve ben yolda aldığımız pizzayı servis etmenin ortasındayız. arkadaşının evinden dönerken bana bir bomba attı.

"Trix'i özlüyorum. Cuma geceleri o olmadan aynı olmuyor. Onun karakteri oyunda öylece oturmuş bekliyor." Lizzy iç çekiyor.

"İstersen oynayabiliriz." Üzgün olduğunu biliyordum ama sessizdi ve eğer istemiyorsa daha fazlasını paylaşması için onu zorlamak istememiştim.

"Seni seviyorum ama aynı şey değil. Senin nefret ettiğin tüm yan görevleri yapmayı seviyor. Bazen küçük kasabalarda bir şeyler toplayarak saatler geçiriyoruz." İçindeki hüzne rağmen küçük bir gülümseme beliriyor.

"İstersen şehirleri gezmek için biraz zaman harcayabilirim." Onu dikkatle inceleyerek teklif ediyorum.

"Sonra da saç maskeleri ve favori cilt bakım rejimlerimiz hakkında konuşurken benimle dondurma yapar mısın?"

"Elbette, neden olmasın?" Kendime rağmen sırtıtıyorum.

Bana onu etkilemediğimi söyleyen bir bakış attı.

"Trix'i biliyorum ama neden burada olmadığını biliyorsun." Çitle çeviriyorum. "Biliyorum. Güvende olmamızı istiyor. Anlıyorum ama onu hâlâ özlüyorum."

"Eminim o da seni özlüyordur."

"Onu özlüyor musun?" Tabağındaki sucuk parçasını kaldırıyor ve bana bakıyor.

"Elbette onu özlüyorum," diye cevap veriyorum, bu sözleri söylerken onu ne kadar özlediğimin ses tonuma sızmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Ona hiç kız arkadaşın olmasını teklif edecek miydin?"

Tabağıma koyduğum pizza parçasını neredeyse düşürüyordum ama yere düşmeden yakalamayı başardım. Bir peçete alıp ellerimi ve tezgahı sildikten sonra Lizzy'ye bakıyorum. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor - tamamen şeffaf olduğumu ve her zaman da öyle olduğumu.

"Ona sordum."

"Hayır mı dedi?" Sesi kuşkuluydu.

"Evet dedi ama hemen ardından her şey oldu. Sana söyleme şansımız olmadı. Her şey başlamadan bitmiş gibiydi," diyorum usulca, parmaklarının benimkilere sımsıkı sarılışını hatırlıyor ve hayatımın geri kalanında bunu bir daha asla hissedemeyecek miyim diye düşünüyorum.

"Bitti mi? Temelli mi?" diye soruyor ve ses tonundaki hüznü duyabiliyorum.

"Bilmiyorum." Lizzy'ye bunun tüm ince ayrıntılarını, bir sapık, öfkeli bir anne ve ikimizin tüm bir futbol takımına gönderilen fotoğrafları olmadan önce her şeyin ne kadar karmaşık olduğunu açıklayamam.

"İlişkilerden hoşlanmadığını biliyorum ama Trix'in senin için farklı olduğunu düşünmüştüm. Onun yanındayken çok farklı görünüyordun. Çok mutluydun."

"Trix farklıdır. Ama bazen bu yeterli olmaz. Büyüdüğünde daha iyi anlayacaksın. Bazen farklı olmak yeterli değildir."

"O zaman onu sevmiyor muydun?" Lizzy düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve işlerin neden yürümediğini gerçekten anlamaya çalıştığını söyleyebilirim, ama sorularına cevap vermek kendi kalbimi tekrar kırıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Onu seviyorum."

"Oh." Kelimeyi yumuşak bir şekilde söylüyor ve sonra ayağa kalkıp kollarını bana doluyor, beni bir ayı sarılmasıyla sıkıca çekiyor. Ben de kollarımı ona doluyor ve başının üstünü öpüyorum. Gözyaşlarımın boğazımı yaktığını hissedebiliyorum ve onları boğmak için çaresizim. "Üzgün olmaya hakkın var baba. Benim önümde ağlıyorsun diye senin bir baş belası olduğunu düşünmekten vazgeçmeyeceğim. Keşke ağlasan, gerçekten. Bu beni daha iyi hissettirirdi. Onun gidişine birkaç kez ağladım."

"Ne?" Geri çekilip Lizzy'ye bakıyorum. "Fark etmemiştim. Yani, gittiği için hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ama bana bu kadar üzgün olduğunu söyleyebilirdin."

"Aranızda ne olduğundan emin değildim. Kimin tarafında olmam gerektiğinden. Ben her zaman senin tarafındayım. Ama eğer Trix'in kalbini kırdıysan..."

"Tanrım, Liz. Bana her zaman nasıl hissettiğini söyleyebilirsin. Benim duygularımı korumak zorunda değilsin."

"Ondan ayrıldınız mı?"

"Hayır. Ondan ayrılmadım. Koşullar onun için çok ağırdı. Şu anda tüm odağı bizim güvende olmamız ve soruşturmanın sonuna gelmeleri olmalı. Bu bittiğinde, işlerin ne durumda olduğunu görebiliriz."

"Bu arada başka biriyle görüşmüyorsun, değil mi? Sanırım bir süredir senden hoşlanıyor ve ben onun için korkuyorum." Onu ne kadar uzun zamandır istediğimi bilseydi, korkmazdı - en azından Trix için.

"Hayır. Başka kimseyle görüşmüyorum." Başımı sallıyorum. "Ondan başka birini hayal edemiyorum."

"Güzel. Çünkü her şey düzelir düzelmez onu geri istiyorum. İkinizin halletmesi gereken şeyler olduğunu biliyorum ama eğer bir oy alırsam onu geri istiyorum."

Lizzy gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyor ve sanırım Trix'ten hoşlandığını bilsem de şu ana kadar ne kadar ilgili olduğunu fark etmemiştim.

"Ben de onu geri istiyorum. Ama bunu aklımda tutacağım. Bunu bir koz olarak kullanmak zorunda kalabilirim çünkü onun gözünde fazladan bir puana sahip olabileceğini düşünüyorum."

"Baskıyı artırmamı istediğinde söyle yeter. İkinizi de seviyorum ve birlikte olduğunuzda çok daha iyi olduğunuzu düşünüyorum. Özellikle de sen. Ama senin kız arkadaşınmış gibi davranırken Rob Amca'yla olduğundan çok daha mutluydu."

"Peki. Bunu onun önünde söylemeyelim." Cesareti karşısında kıkırdadım.

"Biliyorum. Ama bunu sana söylüyorum. Merak ediyorsan diye söylüyorum."

Tarafsız seyirci görüşü ve hepsi."

"Evet, çok objektif." Ona sırtıyorum.

İç geçiriyor ve sanki değerlendirdiği bir projeymişim gibi bana bakıyor. Bazı eksikliklere rağmen tatmin edici bulduğu bir proje.

"Seni seviyorum baba. Umarım ikiniz için de her şey yolunda gider." "Ben de seni seviyorum. Umarım öyle olur."

Lizzy'ye bir kez daha sarılıyorum. O büyüdükçe, böyle anları daha az yaşayacağım, bu yüzden ne zaman bir tane bulursam onu alacağım. Ve şu anda sarılmak işime yarayabilir. Böyle tatlı bir çocuğum olduğu için çok minnettarım ve onun bizi desteklediğini bilmek, son zamanlarda birkaç şeyi doğru yaptığımı hissettiriyor. Belki de bu işin hepimiz için yürümesi için hâlâ bir şans vardır.

OceanofPDF.com

Beatrix

Bu sezonun dördüncü maçı ve kendi evlerinde oynuyorlar.

Cincinnati. Madison maça gidiyor ve beni de yanında getirdi. Bana göz kulak olmak için olduğunu iddia ediyor ama sanırım bunun beni şu anda olan biten her şeyden uzaklaştıracağını da umuyor.

James'in muhtemel şüpheli olduğunu keşfettikten sonra, elimizdeki tüm kanıtları polise teslim ettik ve onlar da soruşturmayı sürdürüyorlar. Ancak tehditler için ellerindeki tek şey fotoğraflar ve birkaç belirsiz tehdit olduğundan, bu zorlu bir mücadele oldu. Özellikle de suçladığımız kişi kullanmış olabileceği tüm yerlere erişim iznine sahip olduğu için. Bize beklemeye hazırlanmamızı söylediler ki bu duymak istediğim son şeydi. Bu arada, James'in onu şüpheli olarak gösterdiğimizi öğreneceğinden ve Coop'un peşine düşeceğinden endişe ettiğim için arafta kalmış durumdayım.

Maç büyük ölçüde olaysız geçti. Herhangi bir ihraç ya da maskaralık olmadan sezonun ilk sakin galibiyeti. Maç bittiğinde Madison'ı ailelerin genellikle oyuncuları beklediği yere kadar takip ediyorum, böylece şehrin sokaklarında arabaya kadar tek başıma yürümek zorunda kalmıyorum. Cooper'la çekilen fotoğraflardaki kadın olarak hatırlanmaktan hâlâ heyecan duymadığım için etrafta oyalanıyorum.

Cooper, Rob ile birlikte atıldığı Pittsburgh Rivermen maçından sonra ceza almıştı, bu yüzden onunla burada karşılaşmayı planlamıyorum. Bu yüzden onu saha kenarı kıyafetleri içinde, şapkasını ters takmış bir şekilde duvara yaslanmış Ramsey ve koridordaki diğer çocuklarla konuşurken gördüğümde, galibiyetten dolayı yüzünde bir gülümseme, kalbim göğsümde duruyor.

Ona koşturmak istiyorum. Ona sarılmak. Onu ne kadar özlediğimi ve şu anda ne kadar korktuğumu söylemek. Ama sonra bugün oynamamasının tek sebebinin ben olduğumu fark ediyorum ve onu ve Lizzy'yi bu duruma soktuğum için kalbim bir kez daha kırılıyor. Eğer toplum içinde sinir krizi geçirmeyeceksem, tüm bunlardan bir dakika uzak kalmaya ihtiyacım var.

"Hey, ben tuvalete gidiyorum," diyorum Madison'a usulca ve dönmeden önce omzumun üzerinden işaret ediyorum.

"Tamam. Gelmemi ister misin?" Kaşları endişeyle birbirine kenetlendi. Duygularımı gizleme konusunda kötü bir iş çıkarıyor olmalıyım.

"Hayır. Ben iyiyim." Ona parlak bir gülümseme atıyorum çünkü gidip yalnız başıma çıldırmak istiyorum. En iyi arkadaşım son zamanlarda ne kadar tatlı olsa da, her çöküşümü görmesine ihtiyacım yok.

"Tamam. Birkaç dakika sonra burada görüşür müyüz?" "Evet. Hemen dönerim."

Cooper'a bir kez daha bakma riskini göze alıyorum ve bu bir hata çünkü ben odadan çıkmadan önce gözleri benimkileri yakalıyor. Beni gördüğünde gülümsemesinin solmasını izliyorum, gözleri üzerime düşüyor ve aceleyle gitmeden önce bir anlığına tekrar benimkilerle buluşuyor. Bu çok fazla ve şimdiden gözyaşlarımın boğazımı tırmaladığını hissedebiliyorum, bu yüzden koridorda adımlarımı hızlandırıyorum.

O kadar acelem var ki, etrafımda başka kimler olduğuna ve hatta nereye gittiğime bile dikkat etmiyorum. Bu yüzden sert bir bedene çarptığımda ve kolları beni sardığında, şaşkınlıkla geri sıçıyorum.

"Çok özür dilerim. İzlemiyordum. Özür dilerim," diye özür dilerken geri adım atmaya başladım.

"Evet. Hiç izlemiyorsun. Asla dikkat etmiyorsun. Senin sorunun da bu Beatrix."

Başımı kaldırıyorum ve James olduğunu fark ediyorum. Arkama bakarak ve yeterince hızlı koşabileceğimi umarak geriye doğru hareket etmeye başlıyorum, ama beni kavrayışı sıkılaşıyor.

"Hayır. Kaçıp gitmeyeceksin, seni küçük sürtüğ. Sana yardım etmeye çalışıyorum, sen de karşılığını hayatımı mahvederek ödüyorsun."

"O-" Yardım için bağırmaya başlıyorum, ama eli ağzımı kapatıyor ve beni bir köşeye sürükleyip beton bir duvara dayıyor. Eli çenemi sıkıyor ve çok fazla çırpınırsam çenemi kıracaktıymış gibi hissediyorum.

"Bir daha bağırırsan seninle işim bittiğinde erkek arkadaşının ve kızının da bağırırsaklarını deşerim. İstedğin bu mu lan?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum, içimde bu şekilde öleceğim korkusu kabarıyor. Beni incelerken gözleri daha önce görmediğim bir nefretle parlıyor. Ne düşündüğünü bilmek istemiyorum. Ne yapmak üzere olduğunu.

"Bugün benimle geliyorsun. Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da." Kalçasını işaret ediyor ve orada kılıfında duran bir silahın parıltısını görüyorum. Geri itiyorum, elini silahın etrafına doladığında silahı kullanacağından korkuyorum. Düşünmüyorum. Sadece hareket ediyorum. Muhtemelen daha kötüsü için, ama her zaman birinin sizi ikinci bir yere götürmesine asla izin vermemeniz gerektiğini duymuştum. Babamın ekibinden bu kadarını bilecek kadar eğitim almıştım. Tekrar sertçe ittim ve koluna vurdum. Silah yere düştü ve ona ulaşmak için beni bırakmak zorunda kaldı.

Bu bana yeterince alan açıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip ondan uzaklaşıyorum, neredeyse birilerinin çığlıklarımı duyabileceği ana koridora geri dönüyorum. Ama elleri yine üzerimde, onunla savaşımaya çalışırken beni geri sürüklüyor ve beni duvara yapıştırıyor.

"Sırf bunun için bir ödöl alacağım. Kanını yavaş yavaş akıtacağım. Işıklar üzerinizde sönerken ne yaptığınızı düşünmenize izin vereceğim." Dişlerini gıcırdatıyor ve beni beton duvara doğru daha sert iterek ciğerlerimdeki oksijeni tüketiyor.

Silahını çekip şakağıma dayıyor, gözleri daha da karanlık bir niyetle parlıyor. İçlerinde nefretten başka bir şey yok. Mektuplarında yalvardığı sevgi ve anlayış buraya kadarmış. Tekrar dövüşmeyi düşünüyorum, ama denemese bile ayağı kayacak ve tetiği çekecek diye endişeleniyorum.

Aklımdan çok şey geçiyor. O olduğunu daha önce fark etmediğim için aptalım. Keşke ailemi arayabilseydim, özellikle de Xander'ı.

-Onu sevdiğimi ve beni korumak için elinden gelenin en iyisini yaptığını söylemek için son bir kez. O benden daha akıllıydı ve onu dinlemeliydim. Cooper'a sadece bir yaz için bile olsa hayatımın aşkı olduğunu ve Lizzy'nin arkadaşı olmanın benim için dünyalara bedel olduğunu söyleyebilmeyi dilerdim. Madison'a, halkla ilişkiler şirketimizi gitmesini umduğumuz her yere götüreceğini bildiğimi söylemek isterdim.

"Trix!" Cooper'ın adımı bağırdığını ve betona vuran ayak seslerini duyuyorum. Cooper'ın korku dolu yüzünün bana doğru koştuğunu görene kadar hayal görüyor olmalıyım diye düşünüyorum.

"Dur!" James bağılıyor.

Cooper, James'in hoşuna gidecek kadar hızlı durmuyor ve silahı başımızın üzerinden havaya ateşliyor. Kulaklarım sesle çınlıyor ve tepki olarak inliyorum. Cooper ellerini havaya kaldırarak James'e sakın olmasını ve bu işi çözebileceğimizi söylüyor.

"Uzak dur lan. O artık benim. Siz ikiniz hayatımı mahvedip paçayı kurtarabileceğinizi mi sandınız? Sonsuza dek mutlu yaşantınıza geri mi döneceksiniz? Sikerim böyle işi!" James bağılıyor ve silahı Cooper'a doğrultuyor, ona doğru sallıyor ve sonra bana çeviriyor.

Sonra gözyaşları hızlı ve sert bir şekilde akıyor. Güçlü olmak istiyorum. Sakin kalmak istiyorum. Kendime Madison olsa böyle bir durumda ne yapardı diye sorup duruyorum ama gözyaşlarımın yüzümden aşağı, sıcak ve lekeli bir şekilde akmasına engel olamıyorum. Altlarında tenimin kızardığını hissedebiliyorum. Cooper bunu görüyor ve onun ne yapacağını bilemediğini görebiliyorum. Yardım için koşmalı mı yoksa James'i kendi başına mı halletmeye çalışmalı. James'in ikimizi de öldüreceğinden korkuyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

Bir an sonra arkamızdan bir dizi ayak sesi daha bize doğru geliyor. James arkasını dönüp silahının namlusunu başımın yan tarafına dayamadan önce bize doğru gelenleri tehdit edencesine havaya el daha ateş ediyor. Saçlarımda ve tenimde sıcak bir yanık hissediyorum ve sıradaki ben olduğum için dehşete kapılarak çılgık atıyorum. Fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar arkamızdaki kişiye dalmış durumda ve Cooper'ın sesini tekrar duyuyorum, beni bırakması için ona bağılıyor. Beni kavrayışı sıkılaşıyor ve namluyu bir kez daha bana doğru bastırdığında tekrar bağııyorum.

Cooper ileri atılıyor ve James ona doğru geri savruluyor. Silahı kaldırıp Cooper'a ateşlediğinde ne olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor. Onun düşüşünü izlerken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Her şey çok hızlı oluyor ama zihnimdeki makara aynı anda ağır çekimde. Zihnim zorlukla ayak uydurabiliyor ve sonra arkamızdan yüksek bir bağırış duyuyorum ve James ve ben ikimiz de kuvvetle yere yuvarlanıyoruz.

Üstüme yığılıyor ve kendini tutmaya çalışırken silah betona çarpıyor. Ben kaçmaya çalışırken beton dizlerimi ve avuçlarımı deriyle kaplıyor. İkimiz de betonun üzerinde çırpınırken her şey bir vücut bulanıklığı.

Yerde. İkimiz de ayağa kalkmak ve kontrolü ele almak için mücadele ederken bir homurtu daha duyuyorum ve arkama baktığımda Ramsey'nin James ve benim üzerimde durduğunu görüyorum. Bir an sonra James'i yakalıyor, ellerini boynuna doluyor ve onu benden geriye çekiyor. Bu bana onun ağırlığının altından sürünerek çıkmak, silahı kapmak ve yuvarlanmak için yeterli alan sağlıyor.

Bir ya da iki kez ateş ettim. Babamın güvenlik ekibi bana daha önce bir poligonda fırsat vermişti ama yıllar geçti ve hala nasıl nişan alacağımı ve ateş edeceğimi hatırladığım için dua ediyorum.

Ben bir şey yapamadan Ramsey'nin elleri James'in başının iki yanına dolanıyor ve başını yana doğru çeviriyor. Bir dalın kırılması gibi bir çatlama sesi geliyor ve James ayaklarının dibine düşüyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve kulak zarıma çarpan ısrarlı gümbürtüsünü duyuyorum. Diğer tüm sesleri bastırıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve sonra Cooper'ı hatırlıyorum. Ayağa fırlayıp aceleyle onun yanına gidiyorum.

Yere yığılmış, kanlar içinde yatıyor ve ben hemen yanına diz çöküyorum. Başını kucağıma çekiyorum ve parmaklarım kanlı gömleğinin üzerinde giriş yarasını aramadan önce hasarı inceliyorum. İlk yardım hakkında pek bir şey bilmiyorum. Hiç öğrenmedim ama kanamayı durdurmam gerektiğini biliyorum. Çok fazla kan var. Bu kadar kısa bir süre için çok fazla kan.

Ramsey'e bakıyorum. Cevapları olduğunu umuyorum. Cooper'ı kurtarmak için ne yapacağını biliyor olabilir. Ama Cooper'ın yerde yattığını görünce gözleri kararıyor. James'e döndüğünde yüzünde öfke okunuyordu.

Avazım çıktığı kadar yardım çığlıkları atıyor, ellerimi Cooper'ın omzundaki yaraya bastırıyorum. Çok fazla kan var ve her yerde. Tişörtünü ıslatıyor, parmaklarımın üzerinden sızıyor ve altımızdaki beton zemine dökülüyor. Dizlerimde birikmeye başlıyor, onları ve taşı boyuyor. Sanki bir şekilde her şey sona erecekmiş gibi daha yüksek sesle çığlık atıyorum. Yeterince yüksek sesle yardım için bağırabilirsem bu kabustan uyanabilirim. Ama daha önce uykumda her seferinde beni hayal kırıklığına uğrattığı gibi, şimdi de hayal kırıklığına uğrattıyor.

Yardım için son bir kez Ramsey'e bakıyorum ama Ramsey artık benimle değil. Bu işin peşini bırakmaya niyeti yok. Eğer düzeltemezse, buna sebep olan şeyi yok etmeye kararlı.

"Seni lanet olası bok parçası!" James'in vücudunu altından öne doğru çeker, James'in kirpiklerinin çırpınışı hâlâ hayatta olduğunun tek işaretidir ve sonra onu yumruklamaya başlar. Yumruklar birbiri ardına. Soldan sağa. Çürükler ve

James'in yüzünü yarıp kanayana kadar dövüyor. Ona durması için bağırarak istiyorum. Gelip Cooper konusunda bana yardım etmesi gerektiğini söylemek istiyorum. Ama hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Güpegündüz uyku felcine yakalanmışım.

Ama *gitmeliyim*. Cooper'ı kurtarmalıyım. Burada sadece ben ve o varız ve onu kaybetmeyeceğim. Onu kaybedemem. Çevresel görüşümde bir hareket görüyorum ve birine ambulans çağırması için bağıyorum. O kişi, her kimse, çünkü başımı kaldırıp bakma zahmetine katlanmıyorum, aradıklarını söylüyor. Bir başkası stadyum güvenliğini çağıracaklarını söylüyor.

Cooper'ın gözleri kapalı ve ben benimle kalması için yalvarıyorum. Onu kaybedemem. Şimdi olmaz, bu şekilde olmaz. Lizzy'nin babasını kaybetmesine izin veremem ve bunun sebebi olmayı reddediyorum. Şansım varken şehri terk etmeliydim. Babamın bana söylediği gibi eve dönmeliydim ve bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ona hâlâ yakın olmak için duyduğum bencilce arzu onu öldürecek ve hepsi benim suçum olacak.

"Seni aptal, aptal adam. Beni vurmasına izin vermeliydin." Parmaklarımı yaraya bastırıp kanı vücudunda tutmaya çalışırken gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını, elbiseme ve ellerimin üstüne damladığını hissedebiliyorum. Ambulans gelene kadar kalbinin atmasına yetecek kadar kan olması için dua ediyorum.

"Bea! Aman Tanrım, Bea!" Tanıdığım bir ses. Madison. Madison burada ve ne yapacağını biliyor. Her şeyi düzeltebilir. Bunu da düzeltebilir.

"Maddy!" Ona sesleniyorum ve o da kollarını omuzlarıma dolayarak durumu gözden geçiriyor.

"Oh, Bea. Aman Tanrım. Endişelenme, tamam mı? Yolda bir ambulans var. Her şey yoluna girecek." Dikkatini etrafımızdaki insanlara bağarmaya verdi. "Aşağıya inin, iki sola dönün, doktorun ofisi aşağıda. Bak bakalım o ya da öğretmenlerden biri orada mı? Ellerindeki malzemeleri isteyin. Onlara neler olduğunu anlat. Sen! Git güvenliği çağır. Başka biri gitmişse umurumda değil. Ters yöne koş ve birini bul. Hayatı buna bağlıymış gibi koş."

Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyorum ve buraya doğru geliyor olmaları için dua ediyorum ama sesler erkeklerin bağırışlarıyla bastırılıyor. Quentin.

Başımı kaldırıp baktığımda Quentin'in Ramsey'i James'in gevşek ve kanlı bedeninden çekmeye çalıştığını görüyorum. Kontrolden çıkmış Ramsey'nin adamın kafatasını ezmesini engellemek için tüm gücünü kullanıyordu.

Quentin geri çekilirken başka bir ekip üyesi Ramsey'i omuzlarından itiyor ve sonunda onu James'in üzerinden çekmeyi başarıyorlar. James'i

Ramsey James'in tüm ailesini öldüreceğini haykırırken üçü bir yığın halinde yere yuvarlanır. Quentin ona bir şey söylemeye çalışıyor. Duyamadığım bir şey. Ama her ne ise, yeterli olmuyor ve Quentin ile diğer adam Ramsey'i fiziksel olarak yere yatırıp konuşarak onu sakinleştirmeye çalışıyorlar.

"Tuttum seni, Bea. Tuttum seni." Madison bana sıkıca sarıldı. "Yardım geliyor ve sen çok iyi bir iş çıkarıyorsun. Yardım geliyor."

"O ölemez. Lizzy'nin ona ihtiyacı var. Ona ihtiyacım var," diye hıçkırıyorum Cooper'a bakarken, gözyaşlarım ve umutsuzluk yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

"O ölmeyecek. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diye söz veriyor Madison, her ne kadar ikimiz de sözünü tutamayacağını bilsek de.

OceanofPDF.com

Cooper

Uyandığımda, her şey bulanıktı. Omzumda hiç hissetmediğim bir ağrı var. daha önce hiç yaşamamıştım. Oda loş bir şekilde flouresan lambalarla aydınlatılmış ve uzaktan sessizce bipleyen bir monitörün sesini duyabiliyorum. Hastanede olduğumu, bir yatakta yattığımı ve muhtemelen bunun nedeninin ağrı olduğunu bilmek yeterli.

İnliyorum ve hareket etmeye çalıştığımda gözlerimi kapatıyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Sahada yaralandıysam ya da -ve sonra aklıma geliyor. Takipçi. Trix. Ramsey. Namlunun parıltısı ve omzumdaki yakıcı acı. Paniğin göğsümde kabardığını hissediyorum ve ayağa fırlamak istiyorum. Bana ne olduğunu anlatabilecek birini bulmak için koşmak ve onun iyi olup olmadığına bakmak istiyorum. Eğer Ramsey iyiyse.

Yanımda, oturmamı engelleyen bir şeyin ağırlığını hissedince gözümü kırıpıyorum ve başımı çevirip aşağı bakıyorum. Trix orada, yatağın kenarına kıvrılmış, benimle parmaklık arasına sıkışmış. Gözleri kapalı ve nefes alışının yumuşak sesi bana uyuduğunu söylüyor.

Uyuyor olması ölmediği anlamına geliyor. Başım yastığa yaslanıyor ve gözlerimin kenarından süzülen yaşları hissedebiliyorum. Elimi sırtında gezdiriyorum ve her nasılsa ikimiz de hâlâ burada olduğumuz için evrendeki tüm yıldızlara şükrediyorum.

"Baba?" Lizzy'nin sesini duyuyorum ve başımı çevirdiğimde solumdaki sandalyede oturduğunu fark ediyorum.

"Lizzy?"

"Oh. Uyanmışsın." Aniden ayağa kalkıyor ve yatağın yanına geliyor, yüzümü incelerken endişesi yerini gülümsemeye bırakıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir hemşire çağırabilirim."

"Sanırım... Sanırım şu anda iyiyim. Ama evet, belki bir hemşire olabilir, böylece onlarla konuşabilirim." Neler olduğunu açıklayacak birine ihtiyacım var.

Trix kıpırdanıyor ve başını kaldırıp gözlerini kırptırdıktan sonra dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Uyanmışsın." Sırıttıyor.

Lizzy kapıya doğru ilerleyerek, "Ben bir hemşire çağıracağım," diyor. Orada durup bize bakıyor, gözleri önce Trix'e sonra da bana kayıyor ve gülümseyerek koridorda ilerliyor.

"İyi misin? Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı? Hemşire uyandığında ihtiyacın olursa daha fazla verebileceğini söyledi. Sadece ona söylemen gerekiyor."

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Yüzünün yan tarafındaki bandajı görüyorum ve çenesine uzanıp daha iyi görebilmek için başını çeviriyorum.

"Ben iyiyim. Bir şeyim yok." Bana yumuşak bir yarım gülümseme verdi. "Ama sen... en büyük darbeyi sen aldın."

"Bu yüzden mi omzum gibi hissediyorum?"

"Evet. Vurulduğunu hatırlıyor musun?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Ambulans tam zamanında oraya ulaştı. Eğitim personeli hayatını kurtardı. Çok korkmuştum." Gözyaşlarını yutuyor ve ben de parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

"Ben hâlâ buradayım. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Çok korkmuştum. Seni çok seviyorum Coop. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum." Yüzünü sağlam omzuma gömüyor ve kötü olanından sakınarak bana yarım sarılıyor.

"Ben de seni seviyorum, Trix. İyi olmana çok sevindim. Seni incitti mi? Yüzün mü?"

"Sadece silah namlusundan çıkan bir sıyrık.

İyileşir." "Peki ya Ramsey?"

"Ramsey-"

"Uyanmışsınız!" Hemşire yüksek sesle selam veriyor ve dikkatimiz ona çevriliyor. "Nasıl hissediyoruz?"

Hemşire beni muayene ederken ve birkaç dakika sonra doktoru çağırırken Trix ile olan konuşmam dikkatimi dağıtıyor. Benimle yaralanmam hakkında konuşuyorlar, yaptıkları ameliyatı tartışıyorlar ve iyileşme sürecim boyunca bana yol gösteriyorlar ve bu arada hangi ilaçları alacağımı söylüyorlar. Yaramın ve rehabilitasyonumun nasıl ilerlediğini görmeleri gerektiği ve tavsiyelerini buna göre ayarlayacakları konusunda beni uyarıyorlar, ancak hayatta olduğum için çok şanslıyım ve sadece hastaneden ayrılacak kadar iyileşmeye odaklanmam gerekiyor.

"Açıkçası sezonu kapatıyorum." Bu sözleri yüksek sesle söylüyorum ama doktorun bana normalden daha hızlı iyileşirsem son birkaç maça çıkabileceğimi söyleyeceğini umuyorum. Nedense hep başkalarının yapamadığını yapabilecek insanüstü bir yeteneğe sahip olduğuma inanmak istiyorum.

Doktorun ağzı açık kalıyor ve bana bakmadan önce boğazını temizleyerek ayaklarının üzerinde kayıyor. Konuşmak için ağzını açtığında kaşları çatılıyor ve sanki odanın sıcaklığındaki değişimi hissedebiliyorum. Doktorlar çalışırken odanın uzak bir köşesine oturmuş olan Trix'e bakıyorum, gözleri yerde, yüzü üzüntüyle kazanmış ve sonra anlıyorum. O daha kelimeleri söylemeden anlıyorum.

"İyileşmenin nasıl gittiğini görmemiz gerektiğini düşünüyorum. Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum ki rehabilitasyon süreci çok uzun sürecek, en az bir ay, gelişimine bağlı olarak muhtemelen bir yıl ya da daha fazla. Normale yakın bir duruma dönmek zaman alacak."

"Bir yıl mı?" Kelime . Benim sesim gibi bile değil.

"Evet. Bu mümkün. Umarım o noktaya gelmez ama sinir hasarınız ciddi boyutlarda."

"Normale yakın derken... neyden bahsediyoruz?" İçimdeki panik kabarıyor ve bundan dolayı midem bulanıyor.

"Şu anda sadece dinlenmeye ve iyileşmeye odaklanmanız gerekiyor. Zaman geçtikçe ve ilerleme kaydettikçe tüm endişelerinizi ele alabiliriz. Ancak gelecekteki kendinize yardımcı olmanızın en iyi yolu şu anda iyileşmenize odaklanmaktır." Doktor bana yarım bir gülümseme veriyor ve dosyamı yerine koyuyor, tekrar gitmeden önce odadaki herkese başını sallıyor. Sözleri saçma sapan. İyileşmemle ilgili olumlu bir onaylama olmamasının altında yatan şey başımın belada olduğunu söylerken, beni rahatlatmak için söylenmiş bir sürü çakalca söz.

"Uyandığına sevindim. Yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver." Lizzy gülümsüyor ve herkes gittikten sonra bacağına okşuyor.

Yapmasını istediğim şey, onu ne kadar sevsem de, şu anda bu odada bulunmaması. Çünkü içimdeki panik beni hasta etmekle tehdit ediyor.

"Aslında gidip kafeteryadan bize biraz atıştırmalık getirebilir misin? Biraz içecek ve kulağa hoş gelen ne varsa? Yemek yemediğimi fark ettim ve babanın hastane yemeği dışında bir şeyler isteyebileceğini düşünüyorum." Trix sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi günü kurtarıyor.

"Tabii ki. Özellikle istediğin bir şey var mı?" Lizzy bana sırtıyor.

"Hayır, sana kalmış evlat. Kulağa ne hoş geliyorsa. Neyi sevdiğimi biliyorsun." Ona sırtarak karşılık veriyorum, birkaç dakika daha safrayı ve paniği yutmak çok zor olmasa gerek.

"Bunu yapabilirim." Dönüp neredeyse zıplayarak dışarı çıkıyor, oturup beklediği ve izlediği saatlerden sonra bir şeyler yapabildiği için mutlu.

Ayak sesleri koridorda kaybolduğunda, gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Göğsüm yanıyormuş gibi hissediyorum ve durduramadan bir hıçkırık kaçıyor. Safra tekrar boğazıma doğru tırmanıyor ve midem kaynayan bir asit fıçısı gibi çalkalanıyor. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve her şeyin üstüne bir de kalp krizi geçirmeyeceğimden emin değilim.

Korktuğum kelimeleri söylemem bir anımı alıyor. "Bir daha asla oynayamayacağım, değil mi?" Tavana soruyorum.

Parmakları karşılık olarak elimi sarıyor ve avuç içi parmak eklemlerimin arkasını kaplıyor, hafifçe üzerlerinde geziniyor. Ellerinin sıcaklığı koluma yayılıyor ve beni sıkıyor.

"Bunun gerçekleşmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sizsiniz."

"Ya yapamazsam?"

"O zaman sen hâlâ Cooper Rawlings'sin. Bundan sonra ne yapacağını bulacaksın ve diğer her şeyi yaptığın gibi onu da ezip geçeceksin."

Ona bir bakış atıyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda kalbim sinsî ritmini bozuyor ve yavaşlamaya başlıyor. Çünkü bana bakışından anladığım kadarıyla söylediği her kelimeye inanıyor. Bana inanıyor. Ben de onun elini sıkıyorum ve o da bana daha sıkı sarılıyor.

"Her şey yoluna girecek, Coop. Şu anda milyonlarca şey düşünüyor olmalısın. Çok acı çektiğini biliyorum. Ama Lizzy ve ben

her adımda yanınızda olacağım. Her şeyi çözmene yardım edeceğiz. Daha iyi olmanıza yardımcı olmak. Sadece biz de değiliz. Ramsey. Quentin. Madison. İzin versem tüm ekip bu odada olurdu ama Lizzy'nin hemşirelere burada kalmama izin verilmesi için ısrar ettiği kadar yüksek sesle eve gitmeleri için ısrar ettim. Bu arada çok serttir. Onunla ilgili endişelenmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum, lisede ya da başka bir yerde kendi ayakları üzerinde durabiliyor." Trix gülüyor ve bu bulaşıcı bir kahkaha, ben ne olduğunu anlamadan yumuşak bir sesin benden kaçmasına neden oluyor. Gözlerimdeki yaşlara rağmen bunu duyunca sırtıyor.

"Senin kalman için mücadele etmesine sevindim. Sana ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacım var. Sen benim hayatımı kurtardın. Sen bir kahramansın, biliyorsun. Sen ve Ramsey. Haber kanalları senin hakkında konuşmadan duramıyor. Kendini iyi hissettiğin anda hepsi seninle röportaj yapmak istiyor. Madison bizim için tüm basınla ilgileniyor."

"Ramsey, o iyi mi?"

"O... iyi olacak. O... uh..."

"Sadece söyle bana. Kırılmak üzereymişim gibi göründüğümü biliyorum ama iyiyim. Sen buradasın ve ben iyiyim." Nefes alıyorum ve yüzümü düzeltmeye çalışıyorum, endişemin yavaş yavaş azalmaya başlamasıyla uyumlu olması için dış görünüşümü sakinleştiriyorum.

"James'i durdurmaya çalışırken, o... James öldü."

"Onu o mu öldürdü?" Kalbim tekrar göğsüme çarpıyor ve tüm endişelerimi unutuyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözleri aşağı doğru kayarken yarım bir baş sallama hareketi yapıyor.

"Lanet olsun. O... polis mi? Neler oluyor?" Kelimelerimin üzerinde tökezledim.

"Bu sabah kefaletle serbest bırakıldı. Bir avukatı var. Ekip, ikinizin de hayat kurtaran kahramanlar olduğunuza dair bir açıklama yayınladı bile. Madison ve ben elimizden gelen her şeyi yapacağız. Onu bilirsiniz, zaten bir planı vardır."

"Sikeyim." Başımı yastıklara yasladım, bir saatten kısa bir süre içinde ikinci kez tavana baktım ve buraya nasıl geldiğimizi merak ettim.

"Her şey yoluna girecek. Nefsi müdafaaydı. Hayatımı kurtarıyordu. Senin hayatını. Dediğim gibi, haberler ikinizin de ne kadar kahraman olduğunuzu anlata anlata bitiremiyor. O

Paranın satın alabileceği en iyi avukata sahip ve haberin çıkmasının ardından formalarınızın bir gecede satıldığını söylediler."

"Formalar onu mahkemede kurtarmaz." "Biliyorum ama-"

"Hayır, Trix. Anlamıyorsun. Onun... renkli bir ailesi var. Onu yargılamaya gittiklerinde ortaya çıkacak bir geçmişi var. Onu mahkemede ve mahkeme dışında yok edecekler." Ona ailesinin, hayatında birbiri ardına trajedilere yol açacak kadar derinlere inen bir suç örgütü yönettiğini nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"O zaman bizim işimiz halkla ilişkiler kampanyasını o kadar güçlü hale getirmek ki kovuşturmayı reddetmekten başka çareleri kalmasın." Başını sallıyor. "Madison ve benim gelen her şeyi yapacağımızı söylediğimde bana güvenin. Bulabildiğim her kanalda ve haber kanalında ikinizin de hayatımı nasıl kurtardığınızı anlatacağım. Ayrıca, babamın geniş bağlantıları var ve ikinizin benim için yaptığı her şey için inanılmaz derecede minnettar. Söz veriyorum endişelenmenize gerek yok. Bütün yaz arkamı kolladın. Şu anda da sen ve Ramsey varsınız."

"Seni seviyorum." Başka sözüm yok. Sadece bunlar.

"Seni seviyorum," diye yineliyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Beatrix
SONRA

"Umarım yeterince şey yapmışsızdır." Madison'ın ve benim ofisimizdeki televizyon ekranına bakıyorum. Bir grup konuşmacı gece haberlerinde Ramsey'in akıbetini tartışırken altyazıların sesi kısılmıştı.

Cooper, Quentin, Ramsey ve diğer birkaç takım oyuncusunun yatırımları sayesinde Madison ve ben Kaos'tan ayrı olarak kendi halkla ilişkiler şirketimizi kurmakla kalmadık, aynı zamanda şehir merkezinde kendi ofisimizi açtık ve burayı yönetmemize yardımcı olması için kendi idari asistanımızı işe aldık. Üçümüz de Ramsey'in duruşmasına hazırlanırken televizyonun başına yapışmış durumdayız.

"Kasıtsız adam öldürme suçundan dava açmayı reddettiler. Bu çok büyük bir şey. Bunun için zorunlu asgari ceza bir daha asla oynayamayacağı anlamına geliyordu." Madison televizyona bakarken iç geçiriyor.

"Bunun hayatının geri kalanı için ne anlama geleceğinden bahsetmiyorum bile." Masama yaslanıyorum.

Savcılık, adam kaçırma ve cinayet teşebbüsünün ardından bu suçlamanın haklı olduğunu iddia ederek adam öldürme suçlamasını reddetmişti. Diğer oyuncular ve aile üyeleriyle birlikte tanık olarak ifade vermiştim

Ramsey'in karakterini ve hapishaneden çıkma şansını desteklemek için sonrasını gördü.

Ancak, Ramsey'in James'e attığı acımasız dayak, boynu kırıldıktan sonra bile, olay yerindeki personelden biri tarafından filme alınmış ve savcılık bu görüntüleri inceledikten sonra saldırı suçlamasıyla dava açmıştır.

O zamandan beri endişeden hasta oldum. Cooper da öyle. Hepimiz gergin bir şekilde arkadaşımızın yaptığı iyiliğin cezasız mı kalacağını yoksa şu anda aldığı ligden uzaklaştırma cezasından daha fazlasını mı çekeceğini görmeyi bekliyorduk.

"Sanırım onu serbest bırakmak zorundalar, değil mi?" İdari asistanımız Penny, Madison ve benden çok daha az bıkkın.

"Umut edebiliriz," diyorum omuz silkerek. Ekrandaki saate bakıyorum. "Kahretsin! Gitmem gerekiyor. Lizzy'yi okul sonrası kodlama şeyinden almam gerekiyor."

"Cooper hâlâ araba kullanamıyor mu?" Madison soruyor.

Cooper hastaneden eve döndü ve yavaş yavaş omzunu iyileştirmeye çalışıyor. Geleceğiyle ilgili tahminler kötü, ancak kendini tamamen rehabilitasyonuna adanmış durumda ve her şey boyunca sergilediği tutum inanılmazdı.

"Başlıyor ama yapmamasını tercih ederim. Ayrıca, onun okulu benim için eve dönüş yolu üzerinde."

"Pekâlâ. Yarın görüşürüz. Yarın görüşürüz. *Futbolda Bu Hafta*'da başlattıkları yeni programla ilgili sana gönderdiğim şeylere bakmayı unutma. Bence Cooper için bir seçenek. Onu aralarına almaktan heyecan duyacaklar ve zaman çizelgeleri de onun rehabilitasyon programına uyabilir gibi görünüyor," diye hatırlatıyor Madison çantamı toplarken.

"Ona haber veririm."

EVE GELDİĞİMİZDE, Cooper mutfakta yemek yapmama yardım ederken Lizzy odasında arkadaşlarıyla bugün üzerinde çalıştığı son fikri hakkında konuşmaya gidiyor. Soğan ve biberleri tavaya atarken arkamdan yaklaşıyor, yanağımı öpüyor ve sonra çenemden aşağı doğru iniyor.

"Sen ve Madison bugün dünyayı ele geçirmeyi mi planlıyorsunuz?" Tezgahta kalan biberlerden birini kapıp ağzına atarken sırtıyor.

"Keşke. Çoğunlukla evrak işlerini hallettik, e-postaları yanıtladık ve Ramsey'nin duruşma öncesi haberlerini izledik."

"Bugün onunla konuştum. Başını dik tutmasını ve ne gerekiyorsa yapacağımızı söyledim. Ona paranın satın alabileceği en iyi avukata ve en iyi halkla ilişkiler ekibine sahip olduğumuzu hatırlattım." Bana gülümsüyor.

"Onun için çok endişeleniyorum. Keşke ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz verebilseydim ama o video... çirkindi. Bunu jüriye izletecekler ve bunu açıklamak çok zor olacak."

"Biz bunun için varız," diye beni rahatlatıyor Cooper.

"En azından onun adına konuşabileceğiz." Onun için karakter tanığı olmayı kabul ettik ve onun için savaşmayı deneyebileceğim için bu beni biraz rahatlatıyor.

"Bundan çok daha fazlasını yapıyorsun, Trix. Kendini suçlamayı bırakmalısın. Terapistin ne dediğini biliyorsun." Cooper bana bir bakış attı, ben de başımı sallayarak karşılık verdim. Vurulma olayından beri ikimiz de terapiye gidiyoruz ve ben de bazı şeyleri unutmak için çok çalışıyorum ama

Ramsey'nin duruşmasının yarattığı endişe tüm eski korkularımı ve güvensizliklerimi yeniden alevlendirdi. Cooper yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki bir kolunu belime doluyor ve beni ocaktan uzaklaştırıyor. Beni usulca öptü ve sonra

Gözlerimi onunkilerle birleştirdim.

"Ramsey seni suçlamıyor. Ben de seni suçlamıyorum. Olanlar için kimse seni suçlamıyor. Bunu James yaptı," diyor kararlılıkla ve eliyle belimde küçük bir daire çiziyor. "Sen ve ben yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Yapabileceğimiz tek şey de bu."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve o da alnımdan öpüyor.

"O zaman başka bir şeyden bahsedelim." Biraz daha malzeme çıkarmak için buzdolabına doğru ilerliyor.

"Madison yine *Futbolda Bu Hafta* fırsatını gündeme getirdi. Seninle bu konuda konuşmamı istiyor çünkü onlara bir yanıt vermemiz gerekiyor."

"Yarın onları arayacağımı söyle."

"Gerçekten mi?" Tavayı karıştırmak için kullandığım kaşığı bıraktım ve ona bakmak için geri döndüm. Hayır cevabını bekliyordum. Çünkü evet demek, bir daha oynayamayabileceğini kabul anlamına geliyordu.

"Ben de oynayabilirim. Gelecek sezon mucizevi bir şekilde bile, zaten son sezonuma yaklaşıyorum. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim. Bu işe başlarken amacımız buydu, değil mi? Sen bana imajım konusunda yardımcı olacaktın, ben de gelecek için plan yapacaktım."

"Evet, planımız buydu." Onu inceliyorum çünkü keyfi yerinde görünüyor ve geleceğiyle ilgili tartışmalar son birkaç aydır anlaşılır bir şekilde karışık bir tepki aldı.

"Bu benim geleceğim." Ses tonunu tam olarak okuyamıyorum ve benim için iyi bir gösteri hazırladığından endişeleniyorum.

"Ve senin için sorun yok mu? Dürüst ol."

"Kendi işini yürüten ve bana futbol oynayamasam bile insanların futbol konuşmamı duymak isteyeceği işler bulan muhteşem ve delicesine zeki bir kız arkadaşım var. Okulda harika işler çıkaran ve muhtemelen oyun dünyasını fethedecek bir çocuk. Ve imajım senin sayende bir gecede playboydan kahramana dönüştü - hayatımın geri kalanında anlatabileceğim harika bir hikaye veren belalı bir yara izinden bahsetmiyorum bile. Yani evet, Trix, sanırım bundan oldukça memnunum." Yüzünde parlak bir gülümseme belirliyor.

"Güzel. Çünkü bayıldım." Ben de karşılığında gülümsüyorum. "Çok."

"Ben de öyle. Şimdi bir sonraki kontrol listemizi planlamamız gerekiyor. Tabii telefonunda çoktan bir tane hazırlamadıysan," diye şaka yapıyor ve beni kendine çekiyor, beni son bir kez öpmeden önce kolunu etrafıma doluyor ve ben de onun içinde eriyorum.

EPİLOG

Beatrix
BİR SONRAKİ YAZ

Coop'un annesinin bizim için hazırladığı leziz piknik yemeğini henüz bitirmiştik ve Coop elimi tuttuğunda şezlonglardan birine uzanıp göldeki dalgaların sesini dinleyerek uykuya dalmaya hazırdım.

"Ah. Ah. Benimle geliyorsun." Gülümsüyor.

"Seninle mi? Nereye gidiyoruz?" Ona bakmak için gözlerimi güneşten koruyorum.

"Biraz tekneye çıkalım."

"Oh, tamam. Yine de dışarıdayken uyuyakalabilirim." Beni rıhtıma götürürken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Uzun sürmeyecek. Ayrıca, uyanık kalabileceğini düşünüyorum." "Bu da ne demek oluyor?"

"."

Tekneye binerken onu uyarıyorum: "Geçen gün o adamla yarışmaya çalıştığın gibi olacaksa, öğle yemeğinden sonra deniz tutmasına dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır. Öyle bir şey değil. Sadece bana güven." Ben koltuğa kayarken bana bakıp gülümsüyor ve tekneyi hazırlamayı bitiriyor.

Onu eğilirken ve çalışırken izlerken gülümsüyorum, vurulmasından bu yana bu kadar iyi iyileştiği için minnettarım. Hâlâ burada olması bile bir mucize. Onu burada tutan şey ambulansın zamanlama şansı ve yaşama arzusu. Bana her zaman onu hayatta tutanın ben olduğumu, bir şekilde her zaman orada olduğumu bildiğini ve Lizzy ve benim için kalmak için savaşmak zorunda olduğunu söylüyor. Ona sahip olduğum için kendimi şanslı hissediyorum ve onu düşündüğümde en az Madison kadar hüzünleniyorum.

İskeleden uzaklaşıyor ve motoru durdurmadan önce bizi gölde biraz gezdiriyor ve bana geri dönüyor.

"Her şey yolunda mı?" Daha uzağa gitmediğimize ya da genellikle sevdiği gibi gölün etrafında bir tur atmadığımıza şaşırarak soruyorum.

"Öğrenmek üzereyim." Sırıttıyor ve bana tekrar elini uzatıyor. Tutuyorum ve beni ayağa kaldırıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Gergin bir şekilde gülüyorum çünkü neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum.

"Birlikte olduğumuzda sana o gün teknede olduğumuzu, güneş elbisesi giydiğimizi ve günü benimle balık tutarak geçirmenin seni istediğimi fark etmemi sağladığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet. Hatırlıyorum." Ona bakarken kaşlarım çatılıyor, kafam hâlâ biraz karışık.

"Senin her zaman muhteşem olduğunu düşünmüştüm ama o gün, birçok yönden birbirimize ne kadar benzediğimizi, beni ne kadar güldürdüğünü ve ne kadar zeki olduğunu fark ettim. Kendime seninle ilgili hoşlanmadığım şeyleri bulmaya başlamam gerektiğini söyledim çünkü sen benim değildin. Ama denediğimde, Tanrı şahidim olsun, Trix, aklıma hiçbir şey gelmedi." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarının ağırlığı altında eriyecekmişim gibi hissediyorum. Ne kadar uzun süredir birlikte olursak olalım, bu kısım asla değişmiyor. "Hâlâ hiçbir şey düşünmüyorum. Seninle ilgili her şeyi seviyorum ve geçen yıl bana karşı bu kadar sabırlı davrandığında, iyileşme sürecindeki zor günlerde bile, tüm bu ilişki olayını çözmeye çalışırken bile yanımda durdun."

Kalbim söylediği tüm tatlı şeylerle çarpıyor ve boştaki elimi göğsüme bastırıyorum.

"Benim için bir kurşunun önüne atladın. Senin için bunu yapan bir adama karşı sabırlı olmamak biraz zor."

"Onlardan daha fazlasını alırdım. Senin için her şeyi yaparım, Trix. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım geçen yıl sana bunu gösterebilmişimdir. Sahip olmak için benim olmayabilirdin, ama kazanmak için benimdin - eğer bunu yapabilirsem kazanmak için benimdin

ve sana gerçekten ne kadar hak ettiğini ve senin için her gün o adam olmaya ne kadar istekli olduğumu göstereceğim."

"Coop, seni sevdiğimi biliyorsun. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü bir şeyi bilmem gerekiyor."

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Neymiş o?"

Beni döndürerek kıyıya bakmamı sağlıyor. Elinde dev bir pankart tutan Lizzy ve Rob, Carly ve çocukları da dahil olmak üzere ailesinin geri kalanı orada duruyor.

Benimle Evlenir misin? kocaman harflerle yazılmıştı ve ben titriyordum. Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Dönüp ona bakıyorum ve onun da gözlerinde yaşlar var. İçinde muhteşem bir yüzük olan küçük siyah bir kutu uzatıyor. Yüzüğü görür görmez bir bebek gibi ağlamaya başlıyorum.

"Sonsuza dek senden başka birini hayal edemiyorum," diyor usulca.

"Evet. Tabii ki evet." Kollarımı ona dolamadan önce yüzüğü alıp takıyorum; beni kucaklayıp eziyor ve sonra eğilip beni öpüyor. Evet dediğimi anladıklarında kıyıda gelen çığlıkları ve tezahüratları duyabiliyorum ve Coop başparmağını kaldırıp onlara el sallıyor.

"Seni çok seviyorum Coop. Seni hak etmiyorum."

"Sen dünyayı hak ediyorsun, Trix. Bunu elde etmen için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Cooper

Bir süre sonra, o evet dedikten ve annem, Lizzy ve Trix birkaç saat içinde tüm düğünümüzü planladıktan sonra, buzdolabından bir bira almak için aşağıya iniyorum. Rob orada oturmuş suya bakıyordu ve ben yanından geçerken sırtını sıvazladım.

"Babalık sana nasıl davranıyor? Hiç uyuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Biraz orada biraz burada. Yine de yeterli. Üzerindeki baskıyı biraz azaltmaya çalışıyorum ki o da biraz alabilsin ve ikimiz de akıl sağlığımızın sınırındaymışız gibi hissetmeyelim. Bu bok şaka değil. Sana yeterince kredi vermedim

Bunu yapabilmek, top oynamak ve ders almak. Geriye dönüp baktığımda, bunların hiçbirini nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Bunu Lizzy için yapmak zorundaydım. Zordu ama buna değdi." Omuz silktim.

"Bugün çok heyecanlı, ha? Bea evet dediğinde neredeyse ölüyordu. Çok fazla çığlık attı." Rob gülüyor. "Gelecek yıl bu doğum günü hediyesinin üstüne nasıl çıkarsın bilmiyorum."

"Gelecek yıl, notlarını yüksek tutarsa bir araba alabilir. Trix'le birlikte vitrinlere bakmaya başladı bile." Bunu düşününce gülümsüyorum çünkü sanırım Trix de onun için en az Lizzy kadar heyecanlı.

"İkiniz adına da mutluyum, biliyorsunuz. Her zaman öyle değildim. Başta hıyarlık ettiğimi biliyorum. Baktan şeyler söyledim. Hâlâ senin açından aptalca bir hareket olduğunu düşünüyorum. Ama ikinizi bir arada görünce kadar mutlu olduğunu- anlıyorum."

Geçen yazdan beri bu konu hakkında söylediği en fazla şey bu. Konuştuğumuzda futbol ve hava durumu gibi daha güvenli konulara bağlı kalarak çoğunlukla bu konudan kaçındık.

"Bu konuda daha iyi bir yerde olmana sevindim." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Onu seviyorum. Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Kariyerini bitiren sakatlığı falan düşününce bunu anladım. Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu? Pişmanlık duymuyor musun?"

"Gerekirse her şeyi yeniden yaparım."

"Şey, dediğim gibi. Senin adına mutluyum." Rob birasını bana doğru uzatıyor ve ben de kadeh kaldırmak için şişemin ağzını onunkine vuruyorum. Rob'un beni tamamen affedip affetmeyeceğini bilmiyorum ama eğer affedebilirsem onunla barışacağım. Sonuçta o benim kardeşim ve Trix'in ailemizle birlikte bir evi olduğunu bilmesini istiyorum.

"Siz ne içiyorsunuz?" İkimize sırtıyor. "Ben de bir tane alabilir miyim? Annen ve Carly bana bizim için mükemmel olacağını düşündükleri tüm farklı masa düzeni seçeneklerini gösteriyorlar ve benim biraz nefes almaya ihtiyacım var."

"Sadece biraz yerel bira. Sana bir tane getirebilirim. Film izlemek ister misin?" Buzdolabına giderken sordum.

"Bana uyar. Sen ve Carly katılmak ister misiniz? Sienna iyi indi mi?" Trix Rob'a bakar. Onunla barışmaya ve her şeyi düzeltmeye çalışıyordu. Carly, geçmişleriyle ilgili gerçeği öğrendikten sonra bile onun yanında yer alıyor, ama Rob daha yeni ikna oldu.

"Evet, o iyi. Monitör bende. İzleyebiliriz. Ya da biraz kart oynayabiliriz." Bebek monitörüne dokunuyor.

"Bugün rekabetçi bir şey yapmayalım, belki?" Trix bu düşünce karşısında biraz yüzünü buruşturur.

"Tamam. Sadece bize şu romantik komedilerden birini daha izletme," diye homurdanıyor Rob.

"Carly onları seviyor!" Trix tartışıyor.

"Ben de öyle. Kıza sonunda onu istediğini itiraf ettirdiği bölüm? Bayıldım." Ona birayı uzatırken kolumu Trix'in beline doluyorum ve o da bana doğru eğilip gülümsüyor. Birayı aldığı anda yüzüğü parlıyor ve ben de sırtıtıyorum.

"Sen yapardın." Kardeşim bana yan gözle bakıyor ama Carly'yi bulmak için yukarı çıkarken yüzünde ufak bir gülümseme belirtisi var.

Trix yine de elimi sıkıyor ve Rob'un duymadığından emin olmak için beni basamakta durduruyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet. Bizim adımıza mutlu olduğunu söyledi." Omuz silktim. "Buna tam olarak inanıyor muyum bilmiyorum ama bu bir ilerleme."

"Güzel. En azından yeniden iyi geçinmeye başladığınıza sevindim. Daha çok konuşuyorsunuz," diyor yumuşak bir sesle.

"Annem seni hala çıldırtmadı mı?"

"Hayır. Seçenekler beni biraz bunaltıyor. Annem birkaç tane seçer ve bana en sevdiğimi seçtirirdi. Bu ikisi bir araya geldiklerinde ilginç bir karışım olacaklar." Gülümsüyor.

"Bence her şeyi planlayan harika bir ekip oluşturacaklar, böylece sadece ortaya çıkıp hayatının geri kalanında benim olacağını söylemen gerekecek."

"Öyle umalım. Tüm yeni müşterilerle birlikte, bunu düzgün bir şekilde planlamak için ne zaman zamanım olacağını bilmiyorum. Bir tarih hakkında konuşmalıyız."

"Benim tek tavsiyem ne kadar erken olursa o kadar iyi olur. Sana karım demek için sabırsızlanıyorum. Bunu günde elli kere söyleyeceğim, sırf duyabilmek ve doğru olduğunu bilmek için." Onu usulca öpüyorum ve ben uzaklaşırken gözleri yavaşça açılıp yüzümü inceliyor.

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Sakin ol, doğru olanı seçene kadar birkaç yıl boyunca yanlış kardeşin acısını çektin."

Cooper ve Beatrix'in gelecekte daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Bonus sonsözü okuyun.](#)

OceanofPDF.com

MAGGIE RAWDON TARAFINDAN DA

OYUNLAR VE PENALTILAR SERISI

Pregame - Prequel Kısa Öykü Play

Fake - Waylon & Mackenzie

Oyunun - Liam & Olivia Kişisel

Faul - Easton & Wren

Ters Pas - Ben & Violet

SEATTLE PHANTOM FUTBOL SERISI

Defansif Uç - Kısa Öykü Öncesi Pick Six

- Alexander & Harper

Fazla Mesai - Colton & Joss

Joker - Tobias & Scarlett

KRALİÇE ŞEHİR KAOS SERISI

KaostanRakip Kalpler Önce - Ön

Roman - Madison ve Quentin

DIĞER KİTAPLAR:

Yanlış Yönetimin

Lordları Hırsızlar

Kadar Kalın

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Siz okuyuculara, bu kitaba ve bana şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Desteğiniz dünyalara bedel.

Kat ve Vanessa'ya, sürekli yardımınız, desteğiniz ve sabrınız için teşekkür ederim. Size çok minnettarım. Siz olmadan bir kitap çıkarmamın imkanı yok!

Autumn'a, çalışmalarımı tanıtmak ve desteklemek için yorulmak bilmeden yaptığın tüm çalışmalar için. Senin için çok minnettarım!

Thorunn'a, zor yazı günlerinde aklımı başımda tuttuğun için teşekkür ederim.

Shannon'a, tüm mizahınız ve bu yılki ilk imza günlerimde bana verdiğiniz destek için teşekkür ederim!

Emma, Jenn, Ashley, Jaime, Mackenzie ve Maggie'ye geri bildiriminiz, mizahınız ve desteğiniz için teşekkür ederiz.

Yaratıcı Ekibime, karakterlerime, kitaplarıma ve bana verdiğiniz tüm destek için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım ve inanılmaz derecede minnettarım!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Maggie Rawdon, Orta Batı'da yaşayan bir spor romantizmi yazarıdır. Sizi kızartacak ve bayıltacak türden pis ağızlı atletler ve onları ilk düşüren akıllı bağımsız kadınlar yazıyor. Kavgaları daha çok flört etmeye benzeyen ve aile kuran düşmanlar yazmaya karşı bir zaafı var.

Gerçek sporları da en az kurgusal sporlar kadar seviyor ve futbol sezonunu yanında yavrularıyla birlikte televizyon karşısında yazarak geçiriyor. Editoryal son teslim tarihi olmadığına, onu hafta sonu yürüyüşleri arasında epik tarihi dramalar veya fantastik diziler izlerken bulabilirsiniz.

Ön gösterimler ve bonus içerikler için haber bültenine buradan katılın:

<https://geni.us/MRBNews>

FB'deki okuyucu grubuna buradan katılın:

<https://www.facebook.com/groups/rawdonsromantics>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

